

Người kia, ác hàng xóm

Contents

Người kia, ác hàng xóm	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	10
3. Chương 03	18
4. Chương 04	25
5. Chương 05	32
6. Chương 06	40
7. Chương 06	47
8. Chương 07	54
9. Chương 08	61
10. Chương 09	68
11. Chương 10 (end)	75

Người kia, ác hàng xóm

Giới thiệu

Vừa mới dọn tới nhà mới không được mấy ngày, cô liền phát hiện hàng xóm đối diện là một kẻ cực kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-kia-ac-hang-xom>

1. Chương 01

Dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán, Du An An đứng lên, hoàn tất bằng việc dùng chai xịt phòng mùi hoa oải hương để làm sạch không khí trong phòng.

Đây là nhà của cô, cô rốt cục đã có một không gian hoàn toàn của riêng mình, một căn nhà thuộc về mình, không hề có cảm giác ăn nhờ ở đậu nữa.

Từ lúc cô mười tuổi ba mẹ đã qua đời vì tai nạn giao thông, cô vẫn sống nhờ ở nhà dì, mặc dù dì đối với cô rất tốt, nhưng mà dượng của cô bởi vì trong nhà có thêm miệng ăn, thủy chung vẫn chưa hề vui vẻ nhìn cô một lần, chị họ thì bởi vì phải đem gian phòng chia một nửa cho cô dùng, nên cứ tìm được cơ hội là nô dịch cô, quả thực đối đãi với cô như một con ở trong nhà.

Cho nên từ khi cô có cơ hội bắt đầu đi làm, liền liều chết cố gắng kiếm tiền, hơn nữa lại ăn mặc tiết kiệm từng đồng tiền một, cuối cùng đến ngày hôm nay cô hai mươi lăm tuổi, dựa vào sự cố gắng của chính mình, lần đầu tiên trong đời mua được một căn nhà.

Mặc dù đây là một căn nhà sang tay*, hơn nữa bên trong phòng đếm không tới mười lăm mét vuông, nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng mà so với chuyện mỗi ngày đối mặt với sắc mặt khó coi của dượng, và chuyện cùng với chị họ xài chung một căn phòng, thỉnh thoảng còn phải hành động như kẻ hầu của chị họ mà nói, nơi này quả thực chính là thiên đường!

(*nguyên văn là “nhị thủ”: hàng second-hand)

Nhà của cô, thiên đường của cô.

Từ hôm nay trở đi, cô ở chỗ này có một cuộc sống hoàn toàn mới, một bản thân hoàn toàn mới, một niềm vui vẻ hoàn toàn mới.

“Mày rốt cục cũng đã làm được, Du An An. Vạn tuế!” Cô ném cái khăn lau trên tay lên cao, khoái trá lớn tiếng hoan hô.

Buổi sáng tỉnh dậy còn chưa mở mắt, đã ngửi thấy được mùi thơm của hoa oải hương trong không khí, Du An An không nhịn được hít một hơi thật sâu, sau đó hé miệng lên lên cười.

Cô không phải là nằm mộng, cô thật sự đã mua được nhà, mua nhà mới, hì hì...

Chậm rãi mở hai mắt ra, cô mang theo nụ cười đánh giá bốn phía, ánh nắng mặt trời xuyên qua cái cửa sổ không có rèm che, chiếu sáng tất cả các góc bên trong căn nhà. Sàn nhà gạch men sứ kiểu cũ bị chà đến bóng loáng, những nét vẽ trên tường của đứa trẻ của chủ nhà trước, còn có tủ treo quần áo cũ họa tiết loang lỗ chủ nhà trước để lại, cùng với cửa phòng đã bị hư chìa khóa.

Đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này không có một vẻ mới mẻ độc đáo, nhưng mà cảm giác cũng thật rất tốt, bởi vì nơi này là nhà của cô, hoàn toàn thuộc về cô.

Cô nhìn một lúc, khoe miệng càng lúc càng nhếch cong, rốt cục không nhịn được há miệng cười ha ha ra tiếng, đồng thời ôm chăn bông lăn qua lăn lại trên giường nệm lò xo, sau đó không cẩn thận nên vui quá hóa buồn rơi xuống giường, phát ra một tiếng phịch.

“Thật đau nha!” Cô bò dậy vuốt vuốt cái mông. “Nhưng mà chứng minh tất cả những thứ này quả thật không phải là mộng, ha ha.”

Vừa nói, cô không khỏi phá lên cười, cho đến khi cái đồng hồ báo thức bên giường đột nhiên vang lên, nhắc nhở cô nên rời giường chuẩn bị đi làm, cô mới đột nhiên kinh hoảng nhảy dựng lên, vội vã phóng vào phòng tắm.

Vừa mua nhà, chịu áp lực từ tiền bạc, cô càng phải cố gắng làm việc kiếm tiền mới được, nhất là hai nghìn tiền thưởng chuyên cần mỗi tháng tuyệt đối không thể để mất.

Nghĩ đến tiền thưởng chuyên cần, động tác của Du An An lập tức trở nên nhanh chóng, không đến mười phút, cô đã rửa mặt thay trang phục xong xuôi, cầm lấy bánh mì nướng quét mứt hoa quả, vừa đi vừa ăn chuẩn bị ra cửa đón xe buýt đi làm.

Mở khóa, kéo cửa nhà ra, cô nhắc chân lên chuẩn bị bước ra khỏi cửa, đột nhiên nhìn thấy tận mắt cảnh tượng rối loạn ngoài cửa mà ngừng lại, suýt chút nữa muốn mất thăng bằng mà ngã nhào.

Cô vội vàng nín lấy khung cửa, trấn định thân thể, rồi mới đem tầm mắt chuyển qua cảnh tượng ngoài cửa.

Chỉ thấy bên ngoài cửa thang máy ngày hôm qua còn rất gọn gàng sạch sẽ, hiện tại lại có một đồng giày vừa thối vừa bẩn vừa lớn nằm ngổn ngang, không chỉ nằm trước cửa lớn hàng xóm đối diện mà còn một đường tràn lan đến cửa nhà cô, còn có hai cái vắt ngang ở trên cánh cửa nhà cô.

“Trò quỷ gì đây?” Cô trợn tròn hai mắt, khó có thể tin bật thốt lên một câu.

Thời điểm đi mua nhà trọ, cô từng đến xem hơn ba lần, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp cực độ như trước mắt. Thực ra lúc trước, vì muốn biết rõ phẩm chất của hàng xóm, cô còn đi thẳng vào vấn đề, hỏi người môi giới bất động sản* đã bán căn nhà này cho cô, để xác định hàng xóm của cô không có vấn đề gì.

(*ở Việt Nam còn gọi là “cò” nhà đất a)

Nhớ lại ngày đó tên môi giới đã trả lời cô thế nào?

“Cô yên tâm, Du tiểu thư, tôi buôn bán phòng ốc đã mười mấy năm, làm sao lại không biết yêu cầu của khách chứ? Nữ sinh mỹ lệ còn trẻ như cô vậy, tôi làm sao có thể có giới thiệu phòng ốc có hàng xóm xấu xa cho cô? Nếu như cô không yên lòng, tôi cùng cô đi khắp hàng xóm lầu trên lầu dưới hỏi thăm một chút, xem tôi có lừa cô hay không.”

Không có lừa gạt cô? Vậy cái đồng hỗn loạn trước mắt này muốn giải thích thế nào?

Tên môi giới đáng giận!

Du An An tức giận dùng sức đá cái giày thối đang vắt ngang trên cánh cửa nhà cô sang phía cửa đối diện, cô bây giờ không có thời gian gây lộn với hàng xóm xấu xa đối diện, đợi sau khi cô tan việc đi về rồi hãy nói.

Nếu như cô tan việc về nhà, đồng hỗn loạn trước mắt còn chưa được dọn dẹp, cũng đừng trách cô trở thành một hàng xóm mới hung hãn.

Mím môi, cô khóa kỹ cánh cửa, trong lúc đợi thang máy lên, không thể nhin được nữa dùng chân đá tất cả đồng giày thối trong phạm vi quanh mình về phía cửa nhà đối diện.

Đáng giận, cô vốn đang có tâm tình tốt, tất cả đều đã bị phá hư, thật là tức chết người!

* * *

Mặc dù muốn về sớm một chút tìm hàng xóm nhà đối diện ước pháp tam chương*, bất quá bởi vì tạm thời có việc làm thêm, Du An An lập tức quyết định kiếm tiền là quan trọng hơn, cho nên đợi đến khi cô tan việc đã chín giờ, về đến nhà hơn mười giờ, cô đã không còn sức lực để đi “chào hỏi” hàng xóm nữa.

(*ước pháp tam chương: nghĩa là lập ra những quy ước, quy định đơn giản, xem thêm điển tích cuối chương)

Bất quá nguyên nhân chủ yếu khiến cho cô quyết định tạm thời bỏ qua cho hàng xóm đối diện, chính là cái đồng giày thối ở trước cửa nhà cô toàn bộ đều đã biến mất, trước cửa nhà cô lại khôi phục cảnh tượng sạch sẽ, cho nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Liên tục bốn ngày sau đó, tâm tình của cô đều tốt vô cùng, bởi vì trước cửa đối diện không còn xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn nữa, hơn nữa công ty còn liên tục cho cô tăng ca thêm một tuần lễ, khiến cho cô kiếm được thêm không ít phí làm việc ngoài giờ.

Xuống xe buýt bước về nhà, cô không nhin được khoái trá vừa đi vừa tính xem, tháng này cô có thể được tới bao nhiêu tiền lương.

Hai vạn tám cộng thêm hai nghìn tiền thưởng chuyên cần tương đương ba vạn, hơn nữa phí liên tục làm thêm ba giờ trong năm ngày ước chừng cũng hai nghìn, tiền lương tháng này của cô ít nhất cũng được tới ba vạn hai!

Vạn tuế! Vạn tuế! Dư ra tới hai nghìn thế này cô phải xài như thế nào đây?

Đồ vật trong nhà mà chủ nhà trước để lại cơ hồ cũng còn có thể dùng được, cho nên không cần mua cái mới.

Thiết bị đồ dùng điện thì sao? Ti vi cũng không cần, dù sao cô cũng không có thời gian xem ti vi, về phần quạt điện, bởi vì mùa hè còn chưa tới nên cũng không vội mà mua... A, đúng rồi! Cô cần một nồi cơm điện cùng với chảo rang, bởi vì hai lý do sau, thứ nhất là cô sau này có thể làm cơm hộp đem tới công ty ăn, thứ hai là như vậy thì ngay cả tiền ăn bữa trưa cũng có thể tiết kiệm được.

Thật tốt quá, cái chủ ý này không tệ, ngày mai làm xong ca làm thêm, sau khi tan việc sẽ đi mua.

Tâm tình vô cùng tốt, cô vừa đi vừa ngâm nga hát bước vào trong thang máy, thang máy chậm rãi trèo lên, chỉ chốc lát sau đã tới tầng lầu cô ở, sau đó “đình” một tiếng mở ra.

Cửa thang máy vừa mở, tâm tình tốt của Du An An lập tức không cánh mà bay.

Trước cửa thang máy một lần nữa biến thành một biển giày, lần này thậm chí còn nhiều giày hơn lần trước, làm cho cả thang máy cũng bao phủ trong một cái mùi làm người ta thấy ghê tởm.

Cô không tự chủ được đưa tay bịt miệng bịt mũi, lông mày nhướn chặt lại.

Lúc này cửa thang máy đột nhiên chậm rãi đóng lại trước mắt, cô vội vàng dè xuống cái nút mở cửa làm cho cửa thang máy lần nữa mở ra, nhưng mà đối mặt với cái biển giày vừa dơ vừa loạn vừa kinh tởm trước mắt, cô thật không biết làm như thế nào mới có thể bước ra bước đầu tiên.

Đáng giận đáng giận, thật là đáng giận! Đối diện nhà cô rốt cuộc là cái loại hàng xóm chết bầm nào, nếu có nhiều bằng hữu như vậy, chẳng lẽ không thể đi mua thêm kệ giày cho người ta để sao? Ném loạn ném loạn như vậy rốt cuộc có chút chuẩn mực nào hay không a!

Nhưng mà những cái giày này cũng bẩn như vậy, loạn như vậy, không nghĩ cũng biết bọn họ không có chuẩn mực, hơn nữa còn có câu nói ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’, nói như vậy thì hàng xóm của cô cũng không phải là loại người có chuẩn mực rồi, nếu đã như vậy thì...

Trùng mắt nhìn đồng giày chặn đường phía trước, cô lạnh lùng cười một cái sau đó liền nhấc chân lên, không chút do dự về đá về phía trước...

Một cái giày bắn bay lên, lướt qua vô số giày bẩn, sau đó rơi xuống bên cạnh cầu thang.

Cô hài lòng nhếch cao khóe môi tiếp tục đá, quyết định, người nào dám chặn đường của cô, người nào dám vượt qua vạch giới hạn, tất cả đều đáng chết.

Đang lúc cô được đá đến mức hết sức khoái trá, cửa nhà hàng xóm lại đột nhiên mở ra, làm cho cô hoàn toàn không kịp co chân về, một cái giày vừa mới bị cô đá cứ như vậy bay giữa không trung, rơi xuống trong đồng giày như một ngọn núi nhỏ trên cầu thang, hơn nữa lại còn biến thành cọng rơm cuối cùng dè sụm con lặc dả*, làm cho đồng giày từng cái từng cái toàn bộ rớt xuống dưới cầu thang.

(*na ná như ‘một giọt nước cuối cùng làm tràn ly’)

Không gian trong nháy mắt tựa hồ như đông cứng lại, làm cho Du An An không thể động đậy, chỉ có thể nhìn chằm chằm từng chiếc giày lăn xuống cầu thang, hoàn toàn không dám nhìn tới đối phương.

Cô xong đời, cô chết chắc, cô nhất định sẽ bị đánh chết.

Nhiều giày như vậy, nghĩa là đối phương nhất định có rất nhiều người, cho dù người không rất nhiều, chỉ nhìn giày lớn nhỏ cũng biết trong nhà toàn bộ đều là đàn ông.

Cô xong đời rồi, vừa nãy cô tại sao không nghĩ trước rồi mới làm sau, tại sao không sớm ý thức được đối phương toàn bộ đều là đàn ông, mà cô chỉ là một cô gái nhỏ tay trái gà không chặt lại không có ai giúp đỡ? Cô là đứa ngu ngốc, ngu ngốc, cô chết chắc rồi!

Nhưng phản ứng của đối phương lại là không kêu lên một tiếng, bất quá hấn càng như thế, thần kinh của cô lại càng căng thẳng.

Người này rốt cuộc là muốn như thế nào, có bản lãnh thì mở miệng mà mắng nha! Nếu như hấn mở miệng mắng cô trước, cô cũng không phải chột dạ, có thể hào phóng cãi lại cùng mắng nhau với hấn.

Mắng đi nha, mắng đi nha! Cô không ngừng cầu nguyện trong lòng, nhưng cô chỉ nghe thấy thanh âm xột xoạt của túi nhựa liên tiếp vang lên, sau đó cánh cửa phịch một tiếng bị đóng lại.

Cô ngạc nhiên quay đầu, không tin đối phương sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, hay là đối phương căn bản là không nhìn thấy cảnh cô đá bay giày của bọn họ? Bất kể như thế nào, cô tận đáy lòng cảm tạ ông trời đã giúp cô tránh được một kiếp.

Thở phào nhẹ nhõm, nhưng không tới một giây sau lại tiếp tục nín thở, cô không thể tin vào hai mắt, nhìn chằm chằm hai túi rác thật lớn đột nhiên xuất hiện nằm chồng chất bên cạnh thang máy.

“Lại trò quỷ gì đây?” Cô không tin đối phương cư nhiên có thể kinh tởm đến trình độ này, thậm chí ngay cả túi rác cũng đều ném ra ngoài?

Khốn kiếp, đây rốt cuộc là cái loại hàng xóm bệnh hoạn gì nha?

Nguyên rửa hần ăn cơm bị mắc nghẹn, bước đi bị xe đung, công việc không chăm chú bị ông chủ đuổi việc, cô nguyên rửa hần!

Không nhận được nổi giận bùng bùng đá bay một chiếc giày trước mắt, cô mới xoay người dùng cái chìa khóa mở cửa đi vào trong nhà, sau đó dùng lực thật mạnh đóng sầm cửa lại.

Hôm nay đối phương người đông thể mạnh, tạm thời bỏ qua cho hần, nhưng mà ngày mai... Hừm hừ, chờ xem là được rồi!

* * *

“An An, em làm sao vậy?”

Nghe thấy tiếng bà chủ quan tâm hỏi thăm, Du An An trề nhẹ môi dưới, tức đến mức ngay cả sức lực oán trách cũng không còn.

Buổi sáng lúc cô ra khỏi cửa, ngoài cửa vẫn còn cảnh tượng hỗn loạn, ngoại trừ cái đồng giày bắn ngổ ngang, lại có thêm vài bao rác, làm cho cả tầng lầu vừa bắn lại vừa hôi thối, hại cô suýt chút nữa muốn ói ra ngoài.

Cô thật sự không hiểu nổi, trên thế giới này tại sao có thể có loại người như vậy tồn tại? Hần chẳng lẽ không biết cửa thang máy là khu vực công cộng, không phải là nhà hần sao?

Tại sao cô lại đụng phải cái loại hàng xóm chết bầm này? Cô thật muốn khóc quá.

“An An?”

“Không có gì, chẳng qua là tâm tình không tốt mà thôi.” Cô đơn giản trả lời bà chủ.

Quán cà phê Hạnh Phúc này chính là nơi cô đi làm thêm cuối tuần, bà chủ Đoạn Hựu Lăng là một người rất tốt tâm địa lương thiện, vừa nghe cô nói mục đích mình cố gắng làm thêm công việc như vậy, là vì muốn tiết kiệm tiền mua nhà cửa liền lập tức nhận thuê cô, thậm chí tuần trước bà chủ còn nhất được một cô gái ngang tuổi cô, nghe nói là một nữ sinh không có nhà để trở về, liền cho cô ấy ở tạm phòng trọ nhỏ phía sau, người quả thực tốt đến mức không còn lời nào để nói.

“Sao vậy? Chị nhớ là em mới vừa mua nhà mới, tâm tình rất tốt mà.” Đoạn Hựu Lăng nói. “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Em gặp phải một ác hàng xóm.” Du An An bĩu môi trả lời.

(Còn tiếp)

Chú thích:

Ước pháp tam chương:

Sở Hoài Vương lệnh chư hầu đánh Tần, có giao ước rằng ai vào Quan Trung trước thì làm vua Quan Trung. Lưu Bang vào Quan Trung, bắt Tần Vương là Tử Anh, rồi rút quân về Bá Thượng. Tiếp đó gọi các phụ lão nước Tần đến, quy định hình pháp tạm thời thay cho hình pháp hà khắc của Tần. Lưu Bang đã nói như sau:

“Các vị phụ lão đã khổ vì pháp luật hà khắc của Tần lâu rồi, ai phỉ báng triều đình thì bị giết cả họ, ai tụ tập bàn tán thì bị chém. Ta và các chư hầu có minh ước rằng ai vào Quan Trung trước thì xưng vương, ta nên làm vương ở Quan Trung. Nay cùng các vị phụ lão quy định, pháp luật chỉ có ba điều thôi: giết người thì xử tử, đánh người bị thương và trộm cắp thì xét tội mà trị. Còn lại những gì thuộc về hình pháp nước Tần đều bỏ hết.”

“Em gặp phải một ác hàng xóm.” Du An An bĩu môi trả lời.

“Ác hàng xóm?”

“Dạ.”

“Sao lại như vậy, em trước mua căn nhà kia, không phải là đã xác định hàng xóm xung quanh không có vấn đề gì sao?”

“Em bị gạt, em nghĩ tên môi giới bán nhà nhất định cùng hàng xóm lâu trên lâu dưới thông đồng với nhau, những người này hợp lại nói dối em.”

“Như vậy a, mà tên ác hàng xóm kia cuối đã làm chuyện gì với em?”

“Người đó căn bản là không có nửa điểm trình độ!”

“Là sao?”

“Chị biết không? Bọn họ đem giày quăng khắp nơi, có chiếc còn bay đến nằm trên cửa nhà em, hơn nữa những chiếc giày kia vừa bẩn vừa thối, em vừa nhìn thấy đã có cảm giác muốn nôn, còn chưa kể, hần còn đem bao rác chất ở bên cạnh thang máy, mà không phải chỉ là một bao hai bao thôi, cái đồng đó chồng lên nhau cũng cao hơn eo của em, còn phát ra mùi hôi thối. Chị Hựu Lăng, em thật sắp bị ép đến phát điên rồi chị có biết hay không?” Cô vẻ mặt đưa đám.

“Em không nói với bọn họ, yêu cầu bọn họ đừng làm như vậy nữa sao?” Đoạn Hựu Lăng nhíu mày hỏi.

Du An An lắc đầu.

“Tại sao? Có lẽ khi em nói bọn họ sẽ cải thiện.”

“Bọn họ có rất nhiều người, hơn nữa tất cả đều là nam.”

“Ý em là hàng xóm đối diện ở đây là một đồng đàn ông?”

“Thành thật mà nói, em cũng không biết.”

“An An?” Đoạn Hựu Lăng ngạc nhiên nhìn cô.

Du An An đột nhiên thở phà ra. “Căn cứ theo lời nói của hàng xóm lâu trên lâu dưới, em ở đối diện với một vị tiên sinh, vừa hiền hòa, lại nhiệt tâm giúp người, mặc dù không thường xuyên gặp mọi người, nhưng mà nếu nhìn thấy hàng xóm đều sẽ gật đầu chào hỏi, đã từng nhìn thấy hần ta giúp đỡ người già xách đồ nặng, giúp mọi người sửa chữa đồ linh tinh trong nhà.”

“Vậy hần là người không tệ lắm nha!”

“Em lúc đầu khi mua nhà cũng là nghĩ như vậy, ai biết những chuyện này căn bản là những lời nói dối để gạt em chịu mua căn nhà kia.” Cô tức giận nói.

“Ý em là sao?”

“Nếu như vị tiên sinh kia thật sự là một người không tệ, sao lại có một đồng bằng hữu ăn mặc kinh khủng đến mức giày vốn là màu gì cũng nhìn không ra? Sao lại tùy tiện đem rác chất thành đồng bên ngoài cửa lớn? Tên môi giới bán căn nhà kia cho em căn bản là miệng đầy lời nói dối khôn kiếp!” Cô giận không kềm được, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy em bây giờ muốn làm sao?” Đoạn Hựu Lăng lo lắng hỏi.

“Mua cũng đã mua rồi còn có thể làm sao? Chỉ có thể chờ thời điểm đối phương không có nhiều người như vậy, tìm vị tiên sinh kia ra ngoài đàm phán.” Cô bất đắc dĩ thở dài.

“Một mình em có sao hay không? Có muốn chị gọi Thiệu Giác ra mặt giúp em nói chuyện với đối phương hay không?” Đoạn Hựu Lăng lo lắng nhìn cô.

Du An An sợ hết hồn. Gọi ông chủ giúp cô? “Không cần không cần không cần.” Cô nhanh chóng lắc đầu cự tuyệt.

Gọi ông chủ đi giúp kẻ làm thêm ở quán nhỏ như cô, chuyện này cô đảm đương không nổi, huống chi ông chủ nhìn qua thì thấy rất hòa thuận, nhất là khi có bà chủ ở đây, nhưng mà nếu như bà chủ không có ở đây, hẳn căn bản là nghiêm túc nghiêm nghị như quý, hại cô mỗi lần tới nơi này đi làm thêm, đều phải liều chết cầu mong ông chủ không có ở đây.

“Thật không cần sao?” Đoạn Hựu Lăng vẫn là vẻ mặt lo lắng.

“Thật không cần.” Cô dùng sức gật đầu.

“Được rồi, nếu như cần hỗ trợ thì cứ nói cho chị biết, không nên khách khí với chị.”

“Được.” Cô lần nữa dùng sức gật đầu. “Cảm ơn chị, chị Hựu Lăng.”

“Không cần khách khí.” Hựu Lăng khẽ mỉm cười với cô.

Leng keng leng keng...

Lúc này cái chuông nhỏ treo trên cửa vang lên, có khách đẩy cửa đi vào, Du An An lập tức tiến ra đón.

“Hoan nghênh đã tới.” Cô mỉm cười mở miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía bên trong quán xem có còn chỗ trống cho khách tới ngồi hay không.

A, vừa vặn có hai vị khách đang đứng dậy chuẩn bị rời đi, bọn họ thật đúng là ‘tới sớm không bằng tới đúng dịp’ nha!

“Hai vị xin mời bên này.”

Cô nở nụ cười chân thành dẫn đường cho khách, khi đi ngang quầy bar, thuận tay cầm lên cái khay, cái khăn lau và cuốn menu, lại cùng lúc dẫn đường cho hai vị khách tới bàn, thuận đường còn dọn dẹp đồ ăn nước uống của những vị khách cũ, rồi đưa cuốn menu cho những vị khách mới.

Đoạn Hựu Lăng mỉm cười nhìn cô nàng nhân viên làm thêm này, vạn phần cao hứng mình ban đầu cũng không tuyển lầm người, Du An An quả nhiên là cô gái tốt tay chân gọn gàng lại siêng năng chịu khó.

Cho nên nàng thầm nghĩ, nếu như An An tự mình không giải quyết được tên ác hàng xóm kia, nàng sẽ nhờ ông xã hoặc nhờ mấy người đàn ông ít khi lộ diện sống ở lầu tám của khu nhà trọ này* ra mặt giúp An An giải quyết.

(đoạn này nói tới những nhân vật khác trong Hệ liệt: Nhà trọ tám tầng)

Còn hiện tại, tạm thời cứ yên lặng theo dõi kỳ chuyển biến thế nào trước đã.

* * *

Buổi tối tan việc về nhà, Du An An cũng không theo kế hoạch đến cửa hàng mua nồi cơm điện và chảo rang mà cô muốn, bởi vì ... hai đồ vật này đều là dùng để nấu ăn, mà cô tuyệt đối không muốn ôm chúng lướt qua cái cửa thang máy đáng sợ kia, cho nên, cô quyết định trước hết phải giải quyết tên ác hàng xóm đối diện đã rồi mới nói tới những thứ kia.

Thang máy đi lên như điều gặp gió, nhanh chóng đến tầng lầu cô ở, bởi vì không biết khi cửa thang máy mở ra sẽ có cảnh tượng như thế nào, vì vậy cô theo bản năng thừa dịp trước khi thang máy mở cửa mãnh liệt hít một ngụm khí lớn, sau đó tạm thời ngưng hít thở, để phòng ngừa mình bị cái đồng rác cùng giày bẩn ở ngoài cửa thang máy làm cho té xỉu.

Đình!

Lúc này cửa thang máy lên tiếng mở ra, điều làm cô kinh ngạc chính là đồng rác và đồng giày thối chết kia toàn bộ đều không thấy đâu, trên tầng lầu lại khôi phục vẻ ngăn nắp sạch sẽ.

Thật tốt quá, khách khứa nhà hần rốt cục toàn bộ đều đã rời đi. Như vậy là tốt nhất, cô cũng không cần lo lắng đối phương người đông thể mạnh, mình sẽ gặp phải bất lợi nữa.

Đi ra khỏi thang máy, cô trực tiếp đi tới cửa nhà đối diện, mạnh mẽ tự tin đưa tay đè xuống cái chuông điện bên cạnh cửa.

“Chiếp... Chiếp...” Trong nhà phảng phất vang lên chuông cửa giả tiếng chim.

Cô hai tay khoanh trước ngực đứng ở trước cửa, làm ra một bộ mặt dữ tợn, chờ đợi tặng cho đối phương một sự bài giáo huấn nghiêm khắc.

Nhưng đằng sau cửa lớn không có tiếng động gì, cũng không có ai phản ứng.

Giở trò quỷ gì nha, chẳng lẽ không có ai ở nhà sao?

Cô không nhịn được lại tiếp tục nhấn chuông cửa, sau đó lắng tai nghe tiếng động phía sau cửa lớn.

“Cạch.” Từ cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở khóa.

Có phản ứng! Cô nhanh chóng đem hai tay khoanh lại trước ngực, hắt cảm lên, bày ra tư thế nghênh đón kẻ địch.

Cửa lớn mở ra, một cái đầu tóc còn ướt sũng, một người đàn ông lỏa lồ toàn thân chỉ dùng một cái khăn lông quấn ở bên hông bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Nằm mơ cũng không ngờ tới sẽ gặp phải một cảnh tượng hoàn toàn ngoài dự tính, hơn nữa lại còn hù chết người đến như vậy, Du An An hoàn toàn không khống chế nổi mình thét lên một tiếng chói tai, trong nháy mắt lập tức xoay lưng lại.

“A, sắc lang!”

Đứng trong cửa, Na Nghiêm không nhịn được lộ ra một vẻ mặt khó hiểu, quay đầu nhìn nhìn xung quanh.

Sắc lang? Nơi nào có sắc lang đâu?

Khoan đã, cô kêu to sắc lang rồi cũng không bỏ chạy, hơn nữa còn lập tức xoay người đưa lưng về phía hần, cô nói sắc lang không phải là ám chỉ hần sao?

“Cô nương, sắc lang ở đâu ra?” Nhíu mày, hần cố ý bắt chước cách cổ nhân thường nói.

Du An An đột nhiên nhíu chặt chân mày, đối với ác hàng xóm phía sau lưng lại càng thêm phần bức bối. Cái gì mà cô nương nha? Vừa nghe cũng biết là người không đứng đắn.

“Sắc lang chính là anh!” Cô lớn tiếng nói.

“Xin hỏi cô nương, tại hạ có đụng tới một sợi lông măng của cô sao?”

“Không có, nhưng là người trần truồng thân thể lỏa lồ, giữa sắc lang và biến thái chẳng lẽ anh thích bị gọi là biến thái sao?”

“Nếu như tôi cũng không thích cả hai thì sao? Còn có khác lựa chọn không?”

“Có! Bệnh thần kinh!”

Na Nghiêm sững sốt, phút chốc cười lớn ra tiếng.

Nghe thấy tiếng hần cười lớn, Du An An suýt chút nữa đưa tay cốc lên đầu mình. Cô đang làm gì vậy trời? Cư nhiên quên mất chuyện chính, ở chỗ này nói nhảm theo hần.

“Này, tôi có lời muốn nói với anh, có thể phiền anh mặc quần áo vào phòng hoang được không?”

“Cô có lời muốn nói với tôi? Xin hỏi cô nương chúng ta quen biết nhau sao?” Dừng tiếng cười lớn, hần mang một vẻ khinh bạc hỏi.

“Không quen biết.”

“Vậy xin hỏi cô nương tìm tôi có chuyện gì?”

“Bởi vì tôi có chuyện muốn nói với anh, còn nữa, làm ơn đừng có cô nương này cô nương nọ nữa được không?” Du An An nói xong nghiêng rằng nghiêng lại.

“Được rồi, vị tiểu thư này có lời gì xin cứ nói, bất quá trước hết, có thể quay người lại hay không? Tại hạ thật sự không có thói quen nói chuyện với lưng của người khác.” Hắc mỗ cười nhìn bóng lưng của cô.

“Tôi cũng không có thói quen hướng về phía một người không có mặc quần áo mà nói chuyện, anh trước hết đi mặc quần áo đi.” Du An An kiên trì quay lưng về phía hắc.

Na Nghiêm đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cô nàng này nói chuyện sắc sảo như vậy, mà sao cá tính lại rất bảo thủ nha! Hắc cũng không phải là cả người trần truồng, bộ phận nào quan trọng đều đã che lại rồi, cô còn xấu hổ cái gì nữa?

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Cái gì?”

“Mười lăm tuổi hay là mười ba tuổi, từ nhỏ sinh sống trong tu viện, chưa từng nhìn thấy đàn ông cởi trần a?” Hắc nhếch khóe miệng, tiếng cười có chút chế nhạo.

Du An An nghe vậy xoay người lại nhìn hắc chằm chằm. Mặc dù hắc khăn tắm xốc xếch cùng với nửa thân trần vẫn làm cho cô trần đầy xấu hổ không được tự nhiên, nhưng mà cô đột nhiên nhớ ra mình là tìm đến hắc để lý luận, cho nên bất kể như thế nào cô cũng phải là người đầy khí thế mới đúng, nếu không như thế này làm sao có thể nói được hắc?

“Tôi hiện bao nhiêu tuổi, có từng nhìn đàn ông cởi trần hay không, cũng không liên quan tới anh.” Cô lần nữa khoanh tay trước ngực, phát ra khí thế, hất cằm lên khiêu khích nói với hắc.

Thận trọng nhìn cô hai lỗ tai đỏ bừng, hắc vẫn cười hỏi. “Cô muốn nói với tôi cái gì?”

“Có thể phiền anh có chút đạo đức công cộng, đừng biến cái chỗ này thành một đồng hồ loạn được không?” Cô gợn găng dứt khoát nói rõ ý tứ.

Na Nghiêm đầu tiên là vẻ mặt khó hiểu quay đầu nhìn bốn phía, sau đó mới dùng giọng điệu hoài nghi hỏi. “Nơi này có chỗ nào hỗn loạn?”

Cô hung hăng trừng hắc một cái.

“Bây giờ không có loạn, nhưng là tối hôm qua, buổi sáng hôm nay, thậm chí buổi sáng thứ hai, nơi này có một đồng hồ giầy cùng với những bao rác ngổ ngàng hôi ngất trời.” Cô dùng sức nhấn mạnh hai chữ ‘bao rác’. “Cái cửa cầu thang này là khu vực công cộng, có thể phiền anh có chút đạo đức hay không, đừng vì tiện nghi của mình mà ảnh hưởng đến người khác!”

“Người khác là người nào?”

“Tôi.”

“Cô?”

“Chính là tôi.”

“Cô sống ở nơi này sao? Tại sao tôi thật giống như là trước giờ chưa từng thấy cô?” Na Nghiêm ánh mắt trần đầy hoài nghi.

“Tôi là mới dọn đến, sống tại đây.” Du An An khẽ nghiêng người chỉ về hướng đối diện cửa nhà hắc, cũng chính là cửa nhà cô, cũng lạnh lùng trừng mắt với hắc một cái.

“Thì ra là như vậy.” Na Nghiêm gật đầu như có điều suy nghĩ.

“‘Thì ra là như vậy’ là có ý gì?”

“Tôi vẫn nghĩ là phòng ốc đối diện vẫn là trống không chưa có người ở, cho nên mới không chú ý đến những chuyện này, sau này tôi sẽ chú ý.” Thái độ của hắn thành khẩn ngoài dự tính của cô. “Còn nữa, về chuyện tối hôm qua, buổi sáng hôm nay, còn có buổi sáng thứ hai, tôi đều muốn xin lỗi cô, thật xin lỗi.”

Du An An ngạc nhiên nhìn hắn, có chút sợ ngây người.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi người này rốt cuộc là một người như thế nào, vốn còn tưởng rằng hắn thủy chung không biết lễ phép, không có đi học, thái độ ác liệt, là loại lưu manh chết cũng không nhận sai, không ngờ tới hắn cư nhiên nói xin lỗi với cô! Trừ lần trước ra, mặc dù cô không muốn chú ý, nhưng hắn nhìn lại thật đúng là giống như người mẫu nha, không chỉ có dáng người đẹp, vẻ ngoài đẹp trai, da thịt thân thể màu đồng kia quả thực là so sánh với người mẫu trên tạp chí còn hấp dẫn hơn nhiều.

Ác hàng xóm ở đối diện cô không ngờ lại là một đại soái ca...

Không đúng không đúng, hắn đã xin cô thứ lỗi, xin nhận lỗi, không thể nói người ta ác nữa. (tỷ đã lên cơn mê trai rồi =]])

Hơn nữa thành thật mà nói, cô lúc mới chuyển vào không có sang chào hỏi hàng xóm, cô làm sao có thể tức giận khi đối phương không biết tới sự tồn tại của cô, mới xâm phạm khu vực công cộng chứ?

Cô thật giống như có chút bốc đồng thì phải? Trong lúc bất chợt cảm thấy lúng túng lại vừa có chút mất thể diện.

“Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh, nói như vậy... Ừm, thôi không có chuyện gì, đã quấy rầy anh, ừm... Gặp lại sau.” Cô vội vàng xoay người lấy ra xâu chìa khóa mở cửa trong túi xách da, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong nhà, đóng kín cửa.

Oa, tại sao lại có thể như vậy! So với tình huống trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa còn bất gặp bộ dạng hắn thân thể lỏa lồ... A, thật là quá mức lúng túng a!

Hết chương 1.

2. Chương 02

Tâm tình thật tốt.

Xách về từ siêu thị một cái nồi cơm điện, chảo rang mới mua cùng với nguyên liệu nấu ăn ngày mai, Du An An mặc dù là tay mới chân cũng mới, nhưng tâm tình vẫn tốt vô cùng.

Ác hàng xóm không có ác liệt như trong tưởng tượng làm cho cô yên tâm, trong lòng bớt được một tảng đá lớn, cũng vì vậy nên hôm nay khi đến quán cà phê hạnh phúc đi làm, cô không đợi chị Hựu Lăng mở miệng hỏi thăm, liền nhanh chóng tự động kể cho nàng ấy nghe chuyện tối hôm qua.

Lúc đó cô lo nói huyền thuyên, chị Hựu Lăng chuyên tâm lắng nghe, cho nên hai người cũng không chú ý đến chị Vu Hàn* cùng chị Khúc Bội** sống tại lầu tám của nhà trọ đi vào trong quán, cho đến khi các chị ấy lên tiếng nói chuyện, cô mới giật mình.

(*Vu Hàn: nữ chính trong [Hệ Liệt Nhà trọ tám tầng: Satan lầu năm])

(**Khúc Bội: nữ chính trong [Hệ Liệt Nhà trọ tám tầng: Phú hào lầu bảy])

Bất quá đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng chính là hai người bọn họ nghe nói cô mới vừa giải quyết xong chuyện nhà, lập tức kiên quyết muốn tặng quà mừng nhà mới cho cô. Sau đó hai người

bất kể cô cự tuyệt như thế nào, đi lên lầu một chuyến nữa rồi khi trở lại trong quán, liền cầm theo bảy cái bao lì xì đỏ thắm đưa cho cô, nói là mỗi chủ nhà đưa cho cô một cái*, hơn nữa mỗi cái cũng giá trị đến sáu ngàn nguyên, hại cô vừa sợ vừa vui vừa không biết làm sao.

(*là bảy chủ nhà trong Hệ Liệt Nhà trọ tám tầng đó)

Bởi vì cự tuyệt không được, bao lì xì cuối cùng vẫn nhận lấy, vì vậy cô hôm nay có thể nói là tự dưng nhặt được một khoản tiền trời cho, quả thực may mắn hạnh phúc đến không tin được.

Ha ha a... Thật là cao hứng, nhiều khoản thu vào ngoài ý muốn, cô có thể dành thời gian đi mua một cái tủ lạnh nhỏ để chứa thức ăn.

Bởi vậy cũng có thể giảm bớt thời gian cô đến siêu thị mua thức ăn mấy lần, tương đối có thể tiết kiệm thời gian và tiền xe, thật tốt.

Nhưng mà nói lại, đồ trên tay thật đúng là nặng nha!

Du An An dừng bước, thả bao lớn bao nhỏ cầm trong tay xuống mặt đất, sau đó há mồm thở dốc.

Tuy là nồi cơm điện và chảo rang nhìn qua thì thấy khá cồng kềnh, nhưng trên thực tế cũng không nặng, nhưng mà nếu xách lâu thì cũng rất mỏi, hơn nữa do quá cồng kềnh nên xách đi cũng rất vướng víu.

Oa, tay mỏi quá. Cô dùng sức nắm bóp tay, cố gắng làm giảm cảm giác đau nhức kia.

Cô vừa rồi thật sự không nên vì tiết kiệm một vé tiền đi xe buýt mà chịu đi bộ về nhà, bình thường không có đem theo vật nặng còn không sao, nhưng mà hôm nay tình huống rõ ràng là khác mà còn làm như vậy, cô chính là thật ngu ngốc, thật là hối hận không kịp.

Cô buông lỏng tay ngẩng đầu nhìn về phía trước, đoán chừng đại khái còn khoảng năm trăm mét nữa là tới nhà.

Chỉ còn năm trăm mét mà thôi, sắp đến rồi, chống đỡ một chút nữa là được rồi.

Cô tự an ủi mình, sau đó hít sâu một hơi, khom người xuống chuẩn bị tiếp tục vật lộn với cái cái bao lớn bao nhỏ trên mặt đất, nhưng trong nháy mắt đột nhiên có người đưa tay tới, giành lấy đồ đạc của cô.

“Ăn cướp a!” Trực giác của cô phản ứng, lập tức lớn tiếng hô to.

Na Nghiêm cả người cứng đờ, trên trán lập tức trượt xuống ba đường hắc tuyến*.

(là như vậy nè ~~>)

Lúc này anh* ngồi ở cửa hàng ăn nhanh ăn mì tôm, nhìn thấy cô nàng hàng xóm mới khả ái này giống như đại lực sĩ, xách bao lớn bao nhỏ đi qua trước mắt, anh vốn là muốn chạy đến giúp cô, nhưng lại sợ hành động của mình quá đột ngột sẽ hù đến cô, nên đành phải thôi. Chẳng qua là không ngờ tới đến khi anh ăn xong mì tôm đi ra ngoài, lại nhìn thấy cô đứng cách cửa hàng tạp hóa phía trước không xa, thả hết đồ đạc trên mặt đất, liều chết điên cuồng xoa bóp tay.

(*từ lúc này bắt đầu đổi ‘hắn’ thành ‘anh’ nha, vì tỷ í ko còn có ác cảm với anh í nữa rồi)

Cô cần giúp đỡ. Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu, anh đã vội bước đi đến bên người cô giúp cô nhấc lên một vài túi lớn, đồ đạc nhiều tới mức gần như có thể che khuất cả người cô.

Chẳng qua là cô đây là cái loại phản ứng gì đây?

Anh đi tới muốn giúp đỡ, nhưng cô ngay cả người là ai cũng không kịp nhìn lập tức hô to cướp bóc, thật sự là làm cho người ta không còn lời nào để nói.

“Cô nương, cô tựa hồ rất thích giúp người khác đặt biệt danh có đúng không?” Anh bắt đầu dĩ cau mày.

Du An An hơi sững sốt một chút, trong nháy mắt ngưng la hét cầu cứu.

Cô nương? Cô hoài nghi trừng trừng nhìn người “công nhân” trước mắt, bởi vì cả đời này cô chỉ từng nghe qua một người gọi cô như vậy mà thôi, chính là hàng xóm đối diện nhà cô.

“Mới gặp mặt lần thứ hai, tôi đã có bốn biệt danh, sắc lang, biến thái, bệnh thần kinh, ăn cướp không phải sao.” Anh nói đùa.

Thật sự là anh?!

“Na tiên sinh?” Cô dùng ngữ điệu không chắc chắn nhìn anh hỏi.

“Bộ dạng của cô thoát nhìn thật giống như là rất kinh ngạc, tôi khó nhận ra như vậy sao?” Na Nghiêm sờ sờ cằm mình, rồi cúi đầu nhìn bản thân một chút.

“Tôi không phải là... Tôi chỉ là..” Du An An lộ ra một vẻ mặt lúng túng, hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào với phản ứng vừa rồi của mình.

Bởi vì bộ dạng của anh bây giờ với tôi hôm qua quả thực giống như là hai người khác nhau, một người mới vừa tắm rửa xong sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như là bạch mã vương tử, một còn lại là thấp kém thô tục như là một công nhân nghèo túng ngày ngày ở trong công trường khiêng gạch, thật sự không thể trách cô lầm tưởng anh là một tên cướp. (sao tỷ chê soái ca của em dữ vậy T.T)

“Ừm, mới vừa nãy thật là xin lỗi, tôi không biết là anh.” Cô cuối cùng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Không sao.” Hiểu lầm đã được giải quyết, Na Nghiêm lại nhắc đồ đạc của cô đi về phía trước.

Hơi sưng sốt một chút, cô vội vàng theo sau.

“Cám ơn anh giúp tôi xách đồ.” Mắt liếc thấy túi đồ trên tay anh, cô vội vàng mở miệng nói lời cảm ơn.

“Đây là cái gì? Thoạt nhìn là một túi rất lớn, nhưng thực ra lại không có nặng.” Anh tò mò hỏi thăm. Cách nhà còn tới một đoạn đường, cũng nên tìm một đề tài để nói chuyện.

“Nồi cơm điện và chảo rang.” Du An An trả lời thành thật.

“Túi đồ trên tay cô kia có muốn tôi cũng giúp cô cầm hay không?” Anh nhìn về phía cái túi nặng trĩu trong tay cô.

“Không cần, chỉ là một chút rau củ mà thôi, tôi tự cầm được.” Cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà đem toàn bộ đồ giao cho anh cầm, còn mình thì đi tay không?

Bất quá nói trở lại, hàng xóm này của cô thật đúng là... Phải hình dung như thế nào đây? Khiến người ta khó có thể hiểu rõ? Anh có một đồng bạn bè có giày rất bẩn, cô vốn cho là anh rất vô lại, nhưng anh lại lịch sự ngoài ý muốn, thân thiết và nhiệt tâm giúp người, hơn nữa còn lòng dạ rộng rãi, cho dù bị cô ngộ nhận là ăn cướp, vẫn có thể không để ý chút nào lấy chuyện đó ra làm trò cười, thật không biết anh đến tột cùng là một người như thế nào?

“Đã trễ thế này còn đi mua đồ ăn?” Anh hỏi.

“Đi siêu thị mua đồ, thuận đường mua thôi.”

“Bây giờ rất ít cô gái có thể xuống bếp nấu ăn.”

“Tôi cũng chỉ biết một chút món ăn căn bản ở nhà mà thôi.”

“Cái đó cũng thật không đơn giản.”

Cô khẽ mỉm cười, không biết mình kế tiếp nên nói cái gì, mặc dù trong lòng cô đối với anh tràn ngập tò mò không giải thích được, nhưng mà cô không có can đảm mở miệng hỏi ra mọi chuyện, chỉ dám yên tĩnh cùng anh đi chung đường, thật là siêu cấp lúng túng.

“Tôi tên là Na Nghiêm, Nghiêm trong từ ‘nghiêm túc’. Tôi đến bây giờ vẫn còn chưa biết cô tên là gì?” Anh mở lời tự giới thiệu mình.

“Tôi tên là Du An An. Du trong ‘Du Quốc Hoa’, An trong ‘an toàn.’” Thật mừng là anh còn có thể tự động tìm đề tài để nói, tránh hai người bọn họ cùng lúng túng.

“An An sao?”

“Ừm.”

“Tên rất khả ái.”

Không ngờ tới anh có thể nói như vậy, cô liền giật mình ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt không tự chủ được nóng lên.

“Cám ơn.” Cô nói. “Tên của anh cũng rất đặc biệt, hai chữ đều là họ.” Cái này gọi là ‘lễ thượng vọng lai’ nha.

(*lễ thượng vọng lai: có qua có lại, lấy lễ trả lễ)

“Ba tôi họ Na, mẹ tôi họ Nghiêm, hai người bọn họ cái gì cũng thích công bằng, cho nên tôi chỉ có thể đều dùng cả hai họ, đây chính là nguyên nhân cái tên tôi từ đâu mà có.” Anh cười nói tiếp đề tài này.

“Anh là con một?” Anh bình dị gần gũi làm cho cô không nhận được tò mò hỏi.

“Làm sao cô biết?”

“Đoán.” Cô đột nhiên buồn cười một tiếng.

“Tại sao?”

“Tôi đang suy nghĩ, nếu như anh có em trai hoặc em gái, cha mẹ anh sẽ lấy tên gì cho bọn họ, dù sao Na Nghiêm hai chữ này đều đã bị anh lấy rồi.” Cô vừa đi vừa nói chuyện.

“Trên thực tế tôi cũng đã hỏi cha mẹ tôi vấn đề giống như vậy.” Anh nhìn cô một cái.

“Bọn họ trả lời thế nào?” Cô vẽ mặt tò mò.

“Nghiêm Na.”

An An ngây ngốc sững sốt một chút. “Cái gì?”

“Bọn họ nói là vẫn muốn công bằng, đứa con sau sẽ đặt là Nghiêm Na.” Giọng nói ngừng lại một chút. “Không sai, chính là đem tên của tôi đảo ngược lại.”

“Anh đang nói đùa?” Cô há hốc mồm cứng lưỡi nhìn anh một hồi lâu.

“Không có.”

Nhìn vẻ mặt đứng đắn, hoàn toàn không có nửa điểm nói giỡn, Du An An đột nhiên cũng nhận không được nở nụ cười.

“Ba mẹ anh thật thú vị, ha ha... Vậy anh không có hỏi bọn họ, nếu có đứa trẻ thứ ba thì sao?” Cô thật sự là tò mò đến không chịu được.

“Con gái thì gọi Na Na, con trai thì gọi Nghiêm Nghiêm.”

Nghe như thế, tiếng cười đột nhiên khựng lại, Du An An đầu tiên là vẻ mặt ngây ngốc, sau đó mới cất tiếng cười to. Đây thật sự là buồn cười quá, cô sắp bị chết vì cười rồi!

“Thật ra thì cái đoạn Na Na và Nghiêm Nghiêm này là tôi thêm dặt ra.” Nhìn thấy cô cười không thể ngừng lại, Na Nghiêm thừa nhận.

Du An An ngừng cười, vẻ mặt đột nhiên trở nên có chút cứng lại.

“Ách, tôi... Hmm...” Cô bỗng nhiên không biết nên nói gì, nói xin lỗi? Hay là nói anh có ý tưởng sáng tạo, nhưng thật ra lại rất buồn cười?

“Thật ra thì cái chuyện này bạn bè tôi cũng đã từng hỏi.” Anh mở miệng nói chuyện, giảm bớt lúng túng cho cô. “Tài năng của ba mẹ tôi mọi người đều biết, cho nên chuyện đùa này mới có thể buồn cười, bởi vì bọn họ nếu quả thật có ba đứa con, đứa thứ ba có thể thật sẽ bị gọi là Na Na hoặc Nghiêm Nghiêm.” Anh vừa nói vừa nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ mỉm cười.

“Nghe có vẻ, ba mẹ anh hình như là... À, rất lạc quan.” Ngữ ý của cô tương đối bảo thủ.

“Lạc quan sao? Bản thân tôi cho là hai chữ “điên rồi” này dường như thích hợp với bọn họ hơn.”

Cô không khỏi cười khẽ một tiếng nữa.

“Được rồi, về đến nhà rồi.”

Du An An nghe vậy kinh ngạc quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra bọn họ cư nhiên đã đến cửa nhà. Làm sao lại nhanh như vậy? Cô thậm chí ngay cả chuyện làm sao bọn họ đi vào tòa nhà, như thế nào đi vào thang máy, còn không chú ý đến.

“Cô không mở cửa sao?”

“A? Ô!” Cô nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng lấy cái chìa khóa ở trong túi xách da ra mở cửa.

“Có muốn tôi giúp cô đem vào trong không?” Na Nghiêm nhân lúc cô xoay người nhìn về phía anh liền hỏi thăm.

“Không cần, tôi tự mình đem vào được.” Cô nhanh chóng lắc đầu từ chối.

Anh đem cái túi trong tay giao cho cô.

“Cám ơn anh đã giúp đỡ, Na tiên sinh.” Cô nhận lấy túi, đồng thời khom lưng hướng về phía anh nói lời cảm ơn.

“Không cần khách khí.” Anh mỉm cười đáp lại, ngừng lại một chút rồi đột nhiên lại nói. “Tôi lớn tuổi hơn cô, nếu như cô không ngại, có thể gọi tôi một tiếng Na đại ca.”

“Không cần khách khí.” Anh mỉm cười đáp lại, ngừng lại một chút rồi đột nhiên lại nói. “Tôi lớn tuổi hơn cô, nếu như cô không ngại, có thể gọi tôi một tiếng Na đại ca.”

Không ngờ tới anh có thể nói như vậy, Du An An giật mình sững sờ ngẩng đầu nhìn anh.

Người hàng xóm mới này luôn là mang lại cho cô nhiều chuyện ngoài ý muốn, nói chuyện lịch sự ngoài ý muốn, vẻ ngoài đẹp trai ngoài ý muốn, nhiệt tâm giúp người ngoài ý muốn, chung đụng với nhau tốt đẹp ngoài ý muốn, lại còn có sự thân thiết thân mật ngoài ý muốn. Hiện tại anh còn chủ động muốn cô gọi anh một tiếng Na đại ca.

Đại ca sao? Mặc dù mới quen biết anh, đối với anh gần như có thể nói là không biết gì cả, cô vốn dĩ đi làm nhiều năm bên ngoài gặp qua đủ loại người, anh hẳn không phải là người xấu, hơn nữa quan trọng nhất là, cô một thân một mình sống bên ngoài, có thể có một hàng xóm làm đại ca của cô, làm sao có thể không muốn chứ?

“Na đại ca.” Cô nhìn anh, có chút ngượng ngùng nhẹ giọng gọi.

“Như vậy tôi có thể gọi cô là An An?”

Cô lập tức gật đầu.

(từ đoạn này bắt đầu đổi cách xưng hô anh-em cho thân mật nhá :))

“An An.” Sau khi thấy cô gật đầu, anh lập tức đổi thành vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn nhẹ giọng gọi cô.

“Dạ.” Vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho cô không tự chủ căng thẳng thần kinh.

“Hiện tại an ninh không tốt, một cô gái đi một mình như em không nên về nhà quá muộn.” Anh nghiêm trang nhìn cô giáo huấn.

Cô giật mình nhìn anh.

“Hồi đáp thế nào?”

“Dạ.”

“Rất tốt.” Anh mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu của cô. “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.” Nói xong, anh liền xoay người mở cửa, chỉ sau chốc lát liền đi vào nhà, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Du An An ngậy người như phỗng đứng nguyên tại chỗ, sau một lúc lâu mới chợt hiểu ra hồi phục tinh thần lại, hơn nữa không nhịn được cười khê một tiếng.

Anh thật đúng là một người tốt, nếu như cô lúc trước vẫn hoài nghi cách làm người của anh, thì bây giờ hoàn toàn không còn.

Cô đem đồ đạc vào bên trong nhà, không khỏi mỉm cười nghĩ lại, hôm nay thật đúng là một ngày may mắn a!

* * *

“An An, cùng đi ăn cơm có được không?” Cách thời gian nghỉ trưa còn năm phút đồng hồ, Ngụy Thục Mỹ ngồi ở cạnh bàn làm việc của Du An An nghiêng người sang hỏi.

“Nhưng mình hôm nay cũng đem theo cơm hộp.” Cô lộ ra vẻ mặt bối rối.

“Khó trách cậu hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, cả buổi sáng cũng cười mị mị, dường cậu vừa đi công tác nữa sao?” Ngụy Thục Mỹ vẻ mặt bình tĩnh ngộ.

Là đồng nghiệp đã hơn hai năm, có tình cảm không tệ với Du An An, Thục Mỹ cũng biết cô từ nhỏ sống nhờ ở nhà dì, có dường siêu cấp keo kiệt, chị họ thì khó gần, cả nhà chỉ có dì đối xử với cô không tệ, nhưng không may dì lại dành thời gian làm nội trợ trong gia đình, đối với kinh tế trong nhà không có một chút cống hiến, cho nên tương đối cũng không thể giúp đỡ cô nhiều.

Cho nên qua hơn hai năm qua, chỉ cần nhìn thấy “quản gia tiết kiệm” An An mang hộp cơm đến công ty, Thục Mỹ liền biết là dường keo kiệt của cô vừa đi công tác.

Du An An mỉm cười lắc đầu.

“Không phải sao?” Ngụy Thục Mỹ có chút kinh ngạc. “Chẳng lẽ là dường cậu đổi tính, hay là ông ta bị treo lên rồi?”

“Thục Mỹ!” Cô vừa buồn cười vừa tức giận kêu lên.

Mặc dù dường đối với cô thật sự không tốt lắm, nhưng mà dù sao năm đó hấn vẫn thu dưỡng cô, làm cho cô sống một cuộc sống không thiếu thốn, cho nên cô vẫn tận lực hy vọng bạn bè đừng nói bậy về “người nhà” của cô.

“Mình nói giỡn mà!” Ngụy Thục Mỹ nói không có chút thành ý. “Vậy cậu hôm nay tại sao có thể mang cơm hộp, dường cậu không phải nói mua gạo cậu cũng phải trả tiền sao? Nói thật ra hình như từ khi cậu bắt đầu đi làm, cậu đều không cầm được nửa xu trợ cấp của gia đình nữa.”

“Thật ra thì mình đã chuyển ra ngoài, không còn ở tại nhà dì mình.”

“Chuyện từ khi nào? Tại sao cậu đều không nói cho bọn mình biết, cậu bây giờ đang ở nơi nào? Là bọn họ đuổi cậu ra ngoài sao?” Ngụy Thục Mỹ kinh ngạc kêu lên.

“Không phải, tự mình quyết định muốn ra ngoài.”

“Gạt người, cậu không phải là vẫn muốn kiếm tiền để mua nhà sao? Một mình chuyển ra ngoài muốn phòng trợ tốn hết bao nhiêu tiền, cậu cũng không phải là không biết, làm sao có thể tự mình lựa chọn chuyển ra ngoài ở?”

“Thật sự, bởi vì mình đã mua nhà.” Du An An do dự một chút mới nhỏ giọng nói ra chân tướng.

“Cái gì?! Cậu mua nhà rồi?” Ngụy Thục Mỹ hai mắt tròn xanh, kinh ngạc kêu ra tiếng.

“Xuyt, cậu nhỏ giọng một chút, mình không muốn cho người khác biết.” Cô vội vàng đem ngón trỏ đặt lên miệng, đồng thời quay đầu nhìn bốn phía.

“Tại sao? Mua nhà mới là chuyện vui, tại sao không muốn cho người ta biết?” Ngụy Thục Mỹ khó hiểu nhìn cô. “Huống chi thanh niên bây giờ, có được bao nhiêu người có bản lĩnh dựa vào chính mình vào năm hai mươi lăm tuổi đã có năng lực mua được nhà nha? Cậu thật là lợi hại.”

“Chẳng qua là một cái phòng nhỏ sang tay mà thôi, cậu không được nói, như vậy mình sẽ cảm thấy rất mất thể diện.” Du An An vội vàng lắc đầu giải thích.

“Mất thể diện cái gì? Người nên cảm thấy mất thể diện là bọn mình mới đúng. Cũng là lương bổng như nhau, cậu mới làm việc hai năm mà thôi đã có bản lãnh mua nhà, còn bọn mình ngay cả hóa đơn hàng tháng còn không rõ, vậy mới thật là mất thể diện.” Thục Mỹ không khỏi thở một dài tiếng.

Du An An không biết nên nói cái gì, chỉ lựa chọn trầm mặc.

“Linh...” Tiếng chuông nghỉ trưa vừa lúc này vang lên.

“A, đến giờ nghỉ trưa rồi.” Ngụy Thục Mỹ hưng phấn cầm lấy ví tiền đứng lên. “Cậu đã đem theo hộp cơm, vậy mình đi ăn cơm cùng Vân Linh đây.”

“Được.” Du An An gật đầu.

“Chuyện cậu mua nhà thật sự không nói? Có lẽ có thể nhận được quà tân gia đó!” Ngụy Thục Mỹ ở trước khi đi hỏi lại lần nữa.

Cô mỉm cười lắc đầu.

“Được rồi, vậy mình cái gì cũng không đề cập đến nữa.” Nói xong, nàng phất tay một cái xoay người rời đi.

Sau khi đưa mắt nhìn theo nàng rời đi, Du An An dọn dẹp bàn làm việc một chút, rồi mới đứng dậy đi tới lấy hộp cơm.

Hộp cơm cô làm rất đơn giản, chỉ có cơm, một trứng luộc cùng rau củ các loại, nhưng mà cô cảm thấy mùi vị thật ngon, bởi vì cô còn có lời đùa của đại ca hàng xóm làm gia vị.

Na Nghiêm, Nghiêm Na, Na Na, Nghiêm Nghiêm... Ha ha, thật buồn cười, mỗi lần nhớ tới, cô vẫn có cảm giác rất vui vẻ. Cô nghĩ, ba mẹ của Na Nghiêm hẳn là một cặp vợ chồng rất thú vị a.

Ba mẹ a... Cô thật nhớ ba mẹ quá.

Một cảm giác ghen tị đột nhiên xộc lên mũi, cô miễn cưỡng ngăn mình không được đau thương trong lòng, tận lực nghĩ đến mấy chuyện vui vẻ, tỷ như chuyện có nhà mới của mình, tỷ như tất cả mọi người bên trong quán cà phê hạnh phúc đối với cô thật tốt, tỷ như hàng xóm đối diện nhà cô...

Hàng xóm của cô Na Nghiêm đến tốt cùng là một người như thế nào? Tại sao ngày hôm qua đã trở như vậy, toàn thân lại còn vô cùng bồn? Lúc trước cô gặp anh, chẳng lẽ anh mới vừa tan việc sao? Anh là làm việc gì, tại sao làm ỉn bồn như vậy?

Công nhân. Đáp án này chắc là không sai, vấn đề là làm công cái gì?

Công nhân đào đường xây cầu? Công nhân xây dựng phòng ốc? Rèn đúc? Thợ mỏ?

Ha ha, Đài Loan ở đâu ra có khoáng sản để đào nha, lại còn nghĩ tới thợ mỏ chứ!

Nhưng mà nói trở lại, bất kể là công nhân đào đường, công nhân xây dựng, rèn đúc hay là thợ mỏ, có vẻ đều không thích hợp với anh.

Trên thực tế, ngoại trừ không đề cập tới lúc trước từng xuất hiện đồng giày thối bẩn, cùng với quần áo thấp kém tới hôm qua, bản thân anh tương đối giống như cái loại người hướng ngoại thường ngồi thẳng trong phòng làm việc, uống rượu đỏ, chơi Golf.

Hỏi cô tại sao cho là như vậy? Cô cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân, chỉ là cảm giác thôi! Khí chất cao thượng của anh làm cho người ta có cảm giác thật sự tuyệt đối không giống như công nhân bán sức lao động kiếm tiền, thật sự một chút cũng không giống.

Nhưng mà nếu anh không phải công nhân, vậy giải thích thế nào về quần áo của anh tới hôm qua lúc về nhà, cùng với đám bạn bè ‘vật dĩ loại tự’* kia? Thật là càng nghĩ càng tò mò.

(*vật dĩ loại tự: vật giống nhau thì hay ở chung, giống như ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ vậy)

“An An?”

Đột nhiên xuất hiện tiếng kêu to làm cho cô lên ngẩng đầu lên, chỉ thấy đồng nghiệp Hoàng Bách Khải – người vẫn luôn có ý tứ với cô – đang đi về phía cô.

Thật là xui xẻo, là gặp vận xui, cô không nhịn được khóc thét trong lòng, sao lại bị hấn đụng phải lúc cô đang mình một người ăn cơm trưa cơ chứ?

“Sao cô một mình ở chỗ này ăn cơm hộp? Thực Mỹ các cô ấy đâu?” Hấn dùng vẻ mặt khoái trá không để nén được hỏi cô.

“Các cô ấy ra ngoài ăn cơm, còn tôi mang cơm hộp.” Cô trả lời đơn giản, không muốn cùng hấn nói ra quá nhiều.

Lời đồn trong công ty rất đáng sợ, trắng có thể nói thành đen, nói một câu sẽ biến thành đã bắt đầu gặp gỡ, hôn nhau, nói thêm hai câu nữa sẽ biến thành đã lên giường.

Bởi vì cô đối với hấn hoàn toàn vô tình, không phải vì hấn điều kiện không tốt, trên thực tế Hoàng Bách Khải ở công ty rất được hoan nghênh, trình độ xếp hạng thứ ba, vấn đề là cuộc sống của cô bây giờ trọng tâm toàn bộ đều đặt lên việc kiếm tiền, căn bản cũng không có thời gian cho chuyện yêu đương, cho nên để tránh phiền toái không cần thiết, cô sớm đã quyết định muốn cách xa hấn càng xa càng tốt.

“Hộp cơm này là một mình cô làm sao?” Ánh mắt của hấn chuyển qua trên hộp cơm của cô.

“Ừ.” Cô nhân cơ hội cúi đầu tiếp tục ăn cơm, ý đồ tiễn khách rõ ràng, hy vọng hấn có thể thức thối một chút tự động rời đi, đừng quấy rầy cô ăn cơm.

“Cô biết nấu ăn?”

Còn không đi sao? “Chỉ biết một chút.”

“Một chút cũng rất rất giỏi, theo tôi biết, bây giờ có rất nhiều phụ nữ ngay cả bếp gas làm sao mở cũng không biết.”

Cô buồn bực không lên tiếng, tiếp tục ăn cơm.

“Cô đây là ăn món gì? Súp lơ sao?”

Đáng giận, hấn cứ nhiên kéo ghế ngồi xuống rồi?!

“Sao lại nhìn không giống với bình thường, chỉ có một chút hoa?”

Ngu ngốc, cứ có một chút hoa thì sẽ là súp lơ sao? Đây là cái loại logic gì?

“Đây là tâm thái*.”

(*một loại rau)

“Tâm thái? Tôi chưa từng nghe qua tên món ăn này, cũng chưa từng nhìn thấy loại thức ăn này, làm sao cô biết đến món ăn này?”

Người này chính là không chịu chủ động rời đi, muốn ép cô mở miệng xin hấn rời đi có phải không?

“Thật xin lỗi, có thể để cho tôi yên tĩnh ăn cơm không?” Cô mặt không chút thay đổi hỏi.

“A, thật xin lỗi.”

Sau đó thì sao? Tại sao hấn vẫn còn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích?

“Lúc tôi ăn cơm không có thói quen bị nhìn chăm chú.”

“A, thật xin lỗi.” Hấn rốt cục đứng dậy rời đi.

Rất tốt, cô rốt cục cũng có thể an tâm ăn cơm.

Hết chương 2.

Chú thích:

Tâm thái:

3. Chương 03

“Cô bé.”

Bả vai đột nhiên bị bàn tay một người chụp lấy, bên tai còn truyền đến một câu chọc ghẹo, bất kỳ cô gái nào nửa đêm đi một mình ngoài đường, đều sẽ bị dọa đến mức cả người cứng ngắc, trên mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, Du An An cũng không phải là ngoại lệ.

Cô bị dọa cho sợ đến mức ngay cả tiếng thét chói tai cũng không phát ra được, may là cô còn nhớ phải dùng túi xách da làm vũ khí, hung hăng đánh về phía đối phương, rồi liều chết chạy như điên về phía trước.

“An An!”

Phía sau có người kêu to tên của cô, làm cho cô đang chạy như điên trong nháy mắt khựng lại, sau đó hơi hoài nghi quay đầu lại nhìn về phía sau.

“Là anh mà!”

Hàng xóm của cô, tên Na Nghiêm muốn cô gọi là Na đại ca, đang mỉm cười đi về phía cô.

“Bị dọa sợ sao?” Anh nhìn cô nói.

“Anh dọa em làm gì? Đáng giận!” Du An An nhìn anh chằm chằm, giận không kiềm được cầm túi xách da dùng sức đánh anh.

Cô thật sợ đến mức trái tim đến bây giờ vẫn còn đập thành thịch cuồng loạn không ngừng.

“Chẳng lẽ anh không biết rằng người dọa người có thể hù chết người sao?” Cô tức giận chất vấn anh.

Về mặt từ mỉm cười đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Anh không phải đã nói con gái một mình không nên về nhà quá muộn sao? Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, lửa giận hừng hực trong nháy mắt hồi phục lại, chỉ là vẫn còn có chút oán hận. “Em dĩ nhiên biết bây giờ là mấy giờ, mới hơn mười một giờ thôi mà không phải sao?”

“Mới?”

“Hôm nay là thứ bảy, đối với rất nhiều người Đài Bắc mà nói, mười một giờ vốn là còn rất sớm không phải sao?”

“Em chính là dùng phương thức này để định nghĩa sớm muộn sao?”

Du An An chớp mắt mấy cái, đầu tiên là lộ ra vẻ mặt “không phải sao”, nhưng ngay sau đó lại hiếu kỳ đưa mắt nhìn từ đầu đến chân đánh giá anh.

À, bộ dạng của anh hôm nay rất phù hợp với tưởng tượng của cô, giày da sạch sẽ, quần tây thời trang, áo sơ mi ủi phẳng phiu, cùng với kiểu tóc nhìn như tùy hứng nhưng lại rất mô đen, nhìn thế nào cũng giống như một người dân đô thị tinh anh nhã nhặn.

“Anh muốn đi ra ngoài?” Cô vẻ mặt đầy tò mò đặt câu hỏi.

Na Nghiêm gật đầu.

“Anh xem, anh bây giờ mới bước ra cửa đi chơi, thì giờ này làm sao có thể là muộn đây?”

Anh vẻ mặt nghiêm túc, trầm mặc không nói nhìn cô.

Du An An bị anh nhìn như vậy có chút chột dạ cúi đầu.

Cô dĩ nhiên biết mình nói như vậy là cường từ đoạt lý*, nhưng giá mà cô có thể về nhà nghỉ ngơi ăn ngủ sớm một chút, ai mà không muốn về nhà sớm nằm ngửa ở trên giường a? Nhưng mà cô là không có cách nào khác nha! Cô phải kiếm tiền trả nợ nhà cùng với phí sinh hoạt, còn phải ‘phồng má giả làm người mập’ cầm ít tiền đem về nhà dì, để tránh bị dượng gán cho cái đại danh vọng ân phụ nghĩa.

(*cường từ đoạt lý: giống như là cãi cùn, ko có logic)

Cô cũng là vạn bất đắc dĩ a!

“Lần sau nếu như hẹn hò trễ như vậy, nhớ gọi bạn trai của em đưa em về nhà.”

“A?” Du An An bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

Anh cho rằng cô là cùng bạn trai hẹn hò nên mới về nhà trễ như thế? Cô cũng thật hy vọng mạng mình được tốt như vậy, nhưng mà cô cũng không cần phải tuyên truyền nỗi khổ của khắp nơi.

“Được rồi.” Cô gật đầu đáp ứng.

“Đi thôi.” Anh trầm lặng nhìn cô một lát, rồi lại nói.

“Đi đâu?” Cô ngây ngốc sưng sốt một chút.

“Anh đưa em về nhà.”

“Không cần đâu.” Du An An có chút bật cười. “Chỉ còn cách không tới ba trăm mét, tự mình đi là được, hơn nữa anh không phải là đang có chuyện muốn đi ra ngoài sao?”

“Không tốn mấy phút đồng hồ, đi thôi!”

Anh cũng đã nhấc chân bước về phía trước, cô cũng không thể lười kéo anh dừng lại, cũng không thể ra lệnh cho anh không được đi về phía trước, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút đi theo sau để anh đưa mình về nhà.

“Na đại ca, em có thể hỏi anh một chuyện không?” Đi được vài bước, cô đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Na Nghiêm nhìn cô một cái, bày ra một vẻ mặt “hỏi đi” hơi lạnh lùng.

“Công việc của anh làm đi làm tùy theo ca sao?” Cái vấn đề này cô đã nghĩ hết mấy ngày, thật khó mới gặp được anh, cô cần phải lên tiếng hỏi cho rõ, tránh tiếp tục làm khó đầu óc của mình.

“Tại sao lại muốn biết?” Anh như có điều suy nghĩ nhíu mày hỏi.

“Tò mò.” Cô trả lời thành thực. “Mỗi sáng sớm em ra cửa đi làm chưa bao giờ từng gặp anh, cho nên em nghĩ anh hẳn không phải là công nhân viên chức đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, còn có, em mỗi lần gặp anh, phong cách ăn mặc của anh cũng không giống nhau, bạn bè đường như cũng không phải là người bình thường, cho nên...”

“Không phải là người bình thường là có ý gì?” Anh cắt đứt lời của cô.

“Chính là... Mà, em nói ra anh không thể tức giận đó?” Cô muốn nói rồi lại thôi, cẩn thận nhìn anh.

Anh gật đầu, ý bảo cô nói ra.

“Bạn bè của anh mang giày thật bẩn quá, bộ dạng thật giống như tám trăm năm chưa từng giặt qua, làm sao anh có thể chịu được bọn họ đi vào nhà a?” Cô cau mày vẻ mặt khó hiểu.

Na Nghiêm bị cô hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời cái vấn đề này của cô như thế nào.

“Bọn họ đều là đồng nghiệp của anh.”

“Đồng nghiệp?”

“Làm xi-măng, sơn dầu, trang trí, sửa nước sửa điện, công việc của bọn họ đều ở trong công trường tương đối nhiều, cho nên giày mới biến thành bẩn như vậy, hơn nữa công việc nặng nhọc ra mồ hôi, giày cũng khó tránh khỏi cũng sẽ có chút mùi như vậy.” Anh giải thích. “Thật xin lỗi.”

“Không không không...” Du An An vội vàng khoát tay, đột nhiên có cảm giác mình trông mặt mà bắt hình dong thật rất quá đáng. “Người nên nói xin lỗi là em, em không biết... Em không nghĩ tới... Em... Ai, thật xin lỗi, Na đại ca, làm ơn quên đi lời em vừa nói có được không?” Cô vừa nói vừa đưa tay cốc một cái lên đầu mình, thanh âm chán ghét tự mắng. “Em thật là ngu ngốc.”

Na Nghiêm thấy thế không nhịn được bật cười.

“Em không có sai, những tên kia đúng là quá lôi thôi lếch thếch.” Anh cười nói. “Sau này anh sẽ kêu bọn hần giặt giầy định kỳ, lau giày hoặc là đổi lại giày mới.”

“Không nên a!” Cô lập tức hai mắt tròn xanh khóc thét lên tiếng. “Anh làm như vậy có khi sẽ hại em sau này đi trên đường, bị người ta trùm bao bố kéo vào trong ngõ mà đánh một trận mà không biết tại sao, làm ơn đi, không nên a!” Cô chấp tay trước ngực cầu xin.

“Ha ha...” Na Nghiêm nghe cô vừa nói như thế, lại càng cất tiếng cười to.

“Anh sẽ không nhắc với đồng nghiệp về chuyện giặt giầy, đổi giày đó chứ?” Cô khuôn mặt lo lắng.

“Đến rồi, mau vào nhà đi.” Na Nghiêm dừng bước lại, cười cười dùng ngón tay chỉ về hướng cửa nhà bọn họ.

“Na đại ca?” Cô tiếp tục cầu khẩn.

“Anh sẽ không nói là do em yêu cầu.” Anh mỉm cười bảo đảm với cô.

Ý là anh vẫn muốn nói sao?

Ô... Tại sao có thể như vậy a? Cô sau khi hại anh xen vào việc của người khác, có khi nào sẽ làm cho anh trở thành nhân vật không được hoan nghênh nhất của tất cả công nhân hay không a?

“Na đại ca...”

“Vào nhà nhanh, bạn bè của anh đang chờ.” Anh nhẹ giọng thúc giục.

Du An An về mặt đưa đám thê lương, đáng thương nhìn anh.

“Yên tâm, không sao đâu.” Anh tự tay vỗ vỗ đầu cô, sau đó đột nhiên xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh đi xa, trong lòng cô chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là nhờ cậy ông trời đừng làm cho anh bởi vì quan hệ của mình, trở thành người không được các đồng nghiệp hoan nghênh nhất nha. Nhờ cậy.

* * *

Làm xi măng, sơn dầu, trang trí, sửa nước sửa điện, vậy anh rốt cuộc là làm cái gì?

Làm xi măng thì sẽ là công nhân xây nhà, sửa điện sửa nước là thủy điện công... Nói nhảm! Trang trí... Ai, nhà cô vô cùng cần được trang trí, đáng tiếc là năng lực kinh tế hiện tại của cô thật sự không có tiền để trang trí, không biết anh có nguyện ý cho cô trả góp hay không, chia ra thành hai mươi, ba mươi kỳ hoàn trả? Tốt hơn là có thể giảm giá cho cô một chút, chỉ tính phí cơ bản là được nhất.

Suy nghĩ đột nhiên khựng lại, Du An An không nhịn được đưa tay cốc một cái lên đầu mình.

Bệnh thần kinh, cô hiện tại ngay cả việc anh là thợ xi măng, thợ sơn dầu, làm gỗ hay là sửa nước sửa điện cũng còn chưa rõ, còn ở nơi này suy nghĩ lung tung muốn lợi dụng người ta, cô từ khi nào trở kẻ đầu cơ trục lợi như vậy?

Bất quá nói thật, nếu như cô thật sự mở miệng với Na Nghiêm, anh khẳng định sẽ không nói hai lời lập tức giúp cô, anh chính là một người nhiệt tâm như vậy, quả thật lời bình luận ban đầu của hàng xóm lầu trên lầu dưới đối với anh đúng là sự thật.

Mà, có câu nhận của người ta một chút ơn, tất phải báo đáp gấp mấy lần. Anh lần trước giúp cô khiêng đồ rồi còn hộ tống cô về nhà, bản thân còn chưa có cảm tạ anh, hơn nữa quan trọng nhất là, có được một hàng xóm tốt bụng nhiệt tâm giúp người như vậy, cô không hảo hảo hoà thuận với láng giềng một chút thì thực quá lãng phí, bởi vì ai biết được sau này cô còn có bao nhiêu chuyện phải nhờ cậy phiền toái đến anh?

Ừm, càng nghĩ càng cảm giác mình với Na Nghiêm hẳn là nên thành lập một quan hệ tốt đẹp mới đúng.

Đầu óc nhanh chóng hoạt động, cô đứng dậy đi tới phòng bếp mở cái tủ lạnh vừa mua mấy ngày trước.

Cô chính là nghèo rớt mồng tơi, không có quá nhiều tiền để có thể mua lễ vật tặng anh, nhưng mà nấu ít đồ ăn mời anh dùng hẳn là không làm khó được cô. Vừa đúng lúc hôm nay là ngày nghỉ sinh lý* của cô, không cần đi làm, vậy cô có thể nấu bữa ăn tối mời anh ăn, dù sao chính cô cũng muốn ăn a.

(*tức là hàng tháng được nghỉ vào ngày ‘đi Nguyệt’ ghé thăm đó mà)

Nghĩ xong, cô xem lại thời gian, sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra đồ ăn buổi sáng mới đi chợ mua chuẩn bị cho cả tuần, bắt đầu bận rộn.

Cô mở vòi nước rửa đồ ăn, những động tác này đối với cô mà nói đã sớm tập mãi thành thói quen, bởi vì lúc còn ở nhà dì, để ngăn cái miệng đi xa cũng còn nghe thấy của dượng và chị họ, cô còn phải giúp bọn họ làm chuyện nhà, bất quá đây đều là chuyện đã qua, bởi vì cô bây giờ đã chuyển ra ngoài, còn có nhà của mình, không cần ăn nhờ ở đậu nữa.

Nhẹ ngâm nga hát, cô khoái trá làm việc, trong lúc bất chợt cảm thấy lòng bàn chân truyền đến một cảm giác ẩm ướt, cô hoài nghi cúi đầu xuống, chỉ thấy sàn nhà một mảnh ướt nhẹp.

“Trò quỷ gì đây?” Cô lui về phía sau một bước, cẩn thận dò xét xung quanh. Nước này rốt cuộc là từ đâu tới nha, có khi nào là cô mới vừa rồi lúc rửa rau, không cẩn thận làm cho nước từ trong thau đổ ra ngoài sao?

Nhưng mà không giống nha, xung quanh bồn nước rõ ràng là vẫn khô ráo, đây không phải là rò rỉ đường ống nước đó chứ?

Cô hai mắt tròn xanh, nhanh chóng ngồi xổm xuống, mở ra cái nắp đường ống nước ở dưới tủ bát, bên trong đã sớm thành đại dương mênh mông.

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy?” Cô nhìn chằm chằm một mảnh ngập nước kia, hoàn toàn không biết làm sao.

Cô lúc ở nhà dì, mặc dù chuyện gì trong nhà cũng đều đã làm qua, nhưng mà cô chưa từng làm qua chuyện thuộc phương diện sửa chữa, những chuyện này đều là do người đàn ông duy nhất trong nhà, chính là dượng làm, cho nên cô vốn một chút cũng không biết.

Làm sao bây giờ? Vấn đề là ở chỗ nào? Tại sao lại bị rỉ nước? Đường ống nước bị vỡ sao?

Cô nhú chặt chân mày, do dự một chút, quyết định tự mình thử xem qua một chút.

Cô cầm khăn lông khô, trước hết lau khô sàn nhà cùng phía dưới nước đường ống, suy nghĩ một chút, lại nhìn theo dấu vết loang lổ của nước, như thế này tương đối dễ dàng nhìn ra chỗ bị rò rỉ nước, sau đó mới đứng dậy, mở vòi nước phía trên.

Bởi vì nước chảy quá nhỏ hoàn toàn không nhìn ra đường ống nước bị rỉ ở đâu, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là đem vòi nước mở lớn một chút, không ngờ tới vừa mở vòi lên, nước phun ra một trận, đường ống nước phía dưới bung cả lên.

“A!” Cô bỗng nhiên hét to một tiếng, theo phản xạ lập tức đóng kín cái vòi nước, nhưng đã không còn kịp rồi, sàn nhà phòng bếp một lần nữa bị chìm trong biển nước.

“Ông trời của ta a, tại sao có thể như vậy? Làm sao bây giờ?” Cô vẻ mặt ngây ngốc, đầu óc trống rỗng nhìn chằm chằm ống nước bị bung lên đầy đất đầy nước lăm lăm tắm tự nói.

Không cần hỏi, ngoài trừ việc tìm người tới sửa, cô còn có thể làm sao đây? Cô không hiểu một chút gì về thủy điện...

Khoan đã!

Thủy điện?

Thủy điện công*?

Thủy điện công Na Nghiêm!

(thủy điện công: thợ sửa điện sửa nước)

Mặc dù cô vẫn chưa biết rõ anh cuối cùng có phải là thủy điện công hay không, nhưng mà đàn ông đối với mấy chuyện tu sửa này so với phụ nữ vẫn am hiểu hơn, anh hẳn là sẽ có biện pháp giúp cô mới đúng.

Nghĩ xong, cô lập tức xoay người chạy ra khỏi nhà, đến cửa nhà đối diện nhấn chuông cầu cứu.

“Chiếp... Chiếp...”

Sau khi nghe thấy tiếng chuông cửa từ bên trong nhà anh vang lên, cô mới đột nhiên khựng lại, hậu tri hậu giác* nhớ ra hôm nay không phải là ngày nghỉ, anh thì đương nhiên là không có ngày nghỉ sinh lý như cô, thời gian này làm sao có thể ở nhà? Cô thật là quá ngốc a!

(hậu tri hậu giác: suy nghĩ lại mới phát giác ra)

Đưa tay cốc đầu mình một cái (tỷ thích tự hành hạ bản thân ghê a), cô chán nản xoay người, không ngờ tới phía sau lại truyền đến tiếng mở cửa, khiến cho cô trong nháy mắt vừa mừng vừa lo quay người trở lại.

“Anh có ở nhà?!” Cô kêu lên giống như nhìn thấy vị cứu tinh, suýt chút nữa cao giọng vỗ tay hoan hô.

“Sao vậy?” Na Nghiêm tò mò nhìn cô hai mắt tỏa sáng.

Nghe vậy, hai mắt đang phát sáng lập tức ảm đạm xuống. “Đường ống nước ở phòng bếp của em bị rỉ, em không biết nên làm sao bây giờ, anh có thể giúp em xem một chút được không?” Cô dùng vẻ mặt phiền não, đẩy thành ý thỉnh cầu nhìn anh nói.

“Có thể!” Anh không chút do dự nào lập tức đáp ứng.

“Cám ơn.” Cô lập tức mừng rỡ dùng sức gạt đầu, sau đó xoay người dẫn đường.

Sau khi cùng cô đi vào phòng bếp, Na Nghiêm trực tiếp ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn xuống đường ống nước hồng бет đánh giá mức độ hư hao.

“Chỗ mấu nối đường ống bị nứt, nối lại là được rồi.”

“Thật tốt quá.”

“Nhưng mà vấn đề không chỉ ở đường ống.”

Nghe được câu này, cô sững sốt. “Là có ý gì?”

“Chỗ này trên tường bị rỉ nước.”

“Chỗ nào?” Cô bắt chước anh cúi đầu xuống đường ống nước.

“Chỗ này.” Anh chỉ vào nơi đường ống nước tiếp xúc với vách tường. “Thấy không? Mặc dù nước chảy không lớn, nhưng là có rò rỉ.”

“Cũng là bị nứt sao?”

“Phải sau khi kiểm tra hoàn toàn đã mới biết được, anh đi lấy thùng dụng cụ tới đây, em đi đóng kín chốt mở hệ thống cung cấp nước.” Anh đứng dậy dặn dò.

“A?” Cô vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

“Sao vậy?”

“Em không biết chốt mở ở đâu.” Cô lúng túng trả lời.

“Ồ lầu trên cùng.”

“Ô, vậy... Vậy phải làm thế nào?” Cô thật không muốn bị người ta phát hiện là mình không biết gì hết, nhưng mà nếu như không hỏi, cô sẽ chỉ tự làm mình phải đi lên đi xuống nhiều chuyến mà thôi.

“Trước hết tìm ra cái chốt mở thuộc về nhà em, sau đó theo chỉ dẫn phía trên vặn chặt vòi nước lại.”

“Được.” Cô lập tức ra ngoài chạy, hai người phân công hợp tác, một người lên lầu trên vặn vòi nước, một người trở về nhà đối diện đem sang tất cả công cụ và vật liệu cần dùng.

Sau khi hai người trở lại trong nhà, Na Nghiêm chỉ dẫn Du An An trước hết đem nước bên trong đường ống toàn bộ đổ đi, sau khi xác định vòi nước đã tắt, lập tức cuộn cuộn xắn tay áo lên bắt tay vào tu sửa.

Bởi vì cô hoàn toàn giúp không được gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục công việc rửa rau cắt đồ ăn lúc này, chẳng qua là phải đem công việc từ phòng bếp chuyển sang phòng khách.

Cô hy vọng sau khi chờ anh sửa chữa xong chuyện rò rỉ nước ở phòng bếp rửa nước, có thể trực tiếp ra tay rang thức ăn, mời anh dùng cơm.

“An An.” Ước chừng khoảng 20 phút trôi qua, anh đột nhiên gọi cô.

“Dạ.” Cô lập tức đứng dậy chạy vào phòng bếp.

“Em lại đi trên lầu mở vòi nước ra.”

“Được.” Cô xoay người muốn đi, lại bị anh gọi lại.

“Chờ một chút, em mang theo di động đi, sau khi mở nước thì lập tức gọi điện thoại nói cho anh biết, em đừng đi xuống trước.” Na Nghiêm cẩn thận dặn dò.

“Được.” Cô gật đầu, sau đó cất bước rời đi.

“An An.” Na Nghiêm một lần nữa gọi lại cô. “Em có số di động của anh sao?”

Cô giật mình sững sờ quay đầu lại nhìn, sắc mặt trong nháy mắt ửng hồng. “Không có.” Cô ấp úng trả lời.

Anh cười khê đọc số di động của mình cho cô, sau đó nhìn cô đỏ mặt nhanh chóng chạy đi.

Thật là một cô gái nhỏ khả ái, nếu không phải ngày hôm qua anh đi xuống lầu hai giúp sửa ống nước, nghe thấy Trương mục khẳng định vị Du tiểu thư mới dọn đến này đã hai mươi lăm tuổi, anh thật sự không cách nào tin tưởng nha đầu xinh xắn, kiểu tóc uốn như mì sợi, trên mặt không chút son phấn, ăn mặc đơn giản hợp tính cách này, cư nhiên đã hai mươi lăm tuổi.

Hai mươi lăm tuổi, chỉ xê xích bảy tuổi so với anh mà thôi, cái chênh lệch này hình như là không quá lớn nha?

Anh vốn tưởng rằng cô nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi tuổi mà thôi, so với anh có thể xê xích đến một con giáp, không ngờ tới cô đã hai mươi lăm tuổi, so với anh ba mươi hai tuổi thì chỉ kém bảy tuổi.

Bảy tuổi mà thôi, nếu anh theo đuổi cô, liệu có bị nói là trâu già gặm cỏ non không?

Bất quá điểm quan trọng ở đây không phải là người khác nói như thế nào, mà là cô suy nghĩ như thế nào, hơn nữa cô cũng nhìn thật giống như đã có bạn trai.

Na Nghiêm dùng sức vò loạn mái tóc của mình, nghĩ như thế nào cũng không hiểu nổi bản thân tại sao lại đối với một cô gái nhỏ cách anh nhiều tuổi như vậy, hơn nữa chỉ mới gặp mặt vài lần, nói chuyện mấy câu, đã kìm lòng không đậu, tim đập thình thịch? Anh trước giờ hình như chưa từng xảy ra chuyện như vậy, chứ đừng nói chỉ sau khi biết đối phương có thể đã có bạn trai, trong đầu lại còn đầy những suy nghĩ làm sao để đem cô biến thành của mình, anh thật là bị quỷ bắt mất hồn.

“Linh linh...”

Lúc này điện thoại di động trong túi áo anh vang lên, anh lấy ra nhấn nút nghe máy.

“A lô?”

“Na đại ca, em đã mở vòi nước ra rồi.”

“Anh biết rồi, em chờ anh một lát.”

“Được.”

Na Nghiêm vặn vòi nước ra, chỉ sau chốc lát, nghe thấy bên trong ống nước có tiếng không khí bị nước theo đuổi vội vã, phát ra thanh âm cách cách cách cách.

“Sao rồi, còn có bị rỉ nước không?” Du An An ở đầu bên kia điện thoại căng thẳng hỏi.

“Nước còn chưa xuống tới.”

“Ồ.”

Sau mấy tiếng nổ cách cách càng lúc càng lớn, cuối cùng nước từ vòi cũng chảy ra, anh mở nước tối đa, sau đó lại ngồi xổm xuống, dùng đèn pin cầm tay kiểm tra chỗ bị rò rỉ lúc trước, chờ trong chốc lát, sau đó duỗi tay sờ sờ quanh đường ống một chút. Khô ráo, hẳn là không còn vấn đề gì.

“An An, em có thể trở về rồi.” Anh đứng dậy đóng kín vòi nước, đồng thời nói với cô ở đầu bên kia điện thoại.

“Tốt rồi sao? Sẽ không bị rỉ nước nữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá!” Cô không nhịn được lớn tiếng hoan hô. “Cám ơn anh, Na đại ca, anh thật là ân nhân cứu mạng của em, nếu như không có anh, em thật không biết nên làm cái gì bây giờ.” Cô khoa trương khen ngợi.

“Cần khoa trương như vậy sao? Ân nhân cứu mạng?” Na Nghiêm không khỏi khẽ mỉm cười.

“Cần, cho nên anh nếu như không chê, em mời ăn bữa ăn tối có được hay không?”

“Thì ra ân nhân cứu mạng chỉ trị giá bằng một bữa ăn tối thôi sao?” Anh vừa thu dọn hộp dụng cụ trên mặt đất, vừa cùng cô nói giỡn.

“Ừm, vậy hai bữa cũng được.”

Không ngờ tới cô lại trả lời như vậy, anh không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh cho là ân cứu mạng hẳn là nên lấy thân báo đáp.” Anh cười chế nhạo.

“Đó là ý nghĩ của người cổ đại, bây giờ đã không còn lưu hành.”

“Vậy sao? Nhưng mà anh chỉ tiếp nhận loại phương thức báo ân này, em nói xem làm sao bây giờ?”

“Xem trình độ anh nhiệt tâm giúp người như vậy, khẳng định đã thê thiếp một đoàn, cho nên thiếu em cũng không sao. Thật tốt, em còn có thể tiết kiệm một phần cơm nha!”

Na Nghiêm lập tức cười to ra tiếng, không ngờ tới mình lại bị cô phản lại một đòn, thật đúng là không thể xem thường cô nha!

Không bao lâu, từ phòng khách truyền đến thanh âm mở chốt cửa, anh đi ra phòng bếp, nhìn thấy cô đang nở nụ cười chân thành đi vào trong cửa lớn nhìn anh.

“Em mới vừa rồi nói là sự thật, mời anh ăn bữa ăn tối có được hay không? Đồ ăn em cũng đã chuẩn bị xong.” Cô chỉ vào đồ ăn đã được cất rửa trên bàn.

“Em muốn nấu?” Anh kinh ngạc nhìn cô, còn tưởng rằng cô ý nói mời ăn cơm là muốn đi ra ngoài ăn.

Du An An gật đầu, lộ ra nụ cười nhân nhật. “Tài nấu nướng của em cũng không tệ, bảo đảm anh sau khi ăn xong sẽ khen không dứt miệng.”

“Tự tin như vậy sao?”

“Anh không tin?”

“Không tin.” Anh lắc đầu.

“Không sao, như thế này rồi anh sẽ tin.” Cô cuộn cuộn xắn tay áo, chuẩn bị ra tay thi triển kỹ năng.
Hết chương 3.

4. Chương 04

“Cô bé.”

Vừa nghe thấy tiếng kêu này, Du An An theo bản năng lập tức rụt cổ.

Hao tổn tâm trí suy nghĩ, tại sao còn bị anh bắt gặp cơ chứ? Cô đã rất cố gắng cầu nguyện mong không đụng phải anh, nhưng tại sao cầu nguyện một chút cũng không thấy linh nghiệm, một tuần lễ mà liên tục bị anh bắt gặp hết ba ngày, thật là khóc không ra nước mắt.

Than thầm một tiếng, cô biết điều một chút dừng bước, xoay người quay đầu lại.

“Na đại ca.”

Na Nghiêm đi tới trước mặt cô, nhìn cô không chớp mắt, trầm mặc không nói nhứ chặt chân mày với cô gái nhỏ trước mắt.

“Em mỗi ngày đều về nhà rất sớm, chỉ có hôm nay ngoại lệ mà thôi.” Bị anh trừng đến độ kinh hồn táng đảm, cô vội vàng bật thốt lên nói dối.

“Chỉ có hôm nay ngoại lệ?”

“Còn có thứ hai với thứ ba.” Bị anh bắt gặp thì thôi nên thừa nhận cho rồi.

“Một tuần có ba ngày qua hơn mười giờ mới về nhà, hôm nay còn qua mười hai giờ, em còn có thể nói là mỗi ngày đều về nhà rất sớm?” Anh trừng trừng nhìn cô nói.

“Công ty muốn làm thêm giờ em cũng không có biện pháp nha!” Cô dùng khuôn mặt ủy khuất.

Trên thực tế buổi tối một tuần nay cô đều là chạy đến quán cà phê hạnh phúc đi làm, chứ làm gì có công ty nào có nhiều việc như vậy cho cô làm thêm! Dù sao tan việc về nhà cũng nhàn rồi, làm thêm việc một canh giờ thì có tiền một canh giờ, hơn nữa đi làm ở quán còn có thể ăn bữa ăn tối miễn phí, cô có lý do gì mà không làm? Vấn đề duy nhất chính là cái vấn đề trước mắt này.

Thật là hao tổn tâm trí, sớm biết vậy cô đã không làm cái gì hoà thuận lảng giềng gì đó, làm ối quan hệ của cô với anh tốt lên như vậy, bây giờ cũng sẽ không có một người cai ngục quản đồng quản tây cô.

“Em đi làm ở công ty nào?”

“Hoa Nguyên. Anh hỏi cái này làm cái gì?” Cô mở to mắt đầy hoài nghi.

“Nếu như em không dám kháng nghị với công ty về việc yêu cầu không hợp lý, anh có thể ra mặt nói giúp em.”

“Cái gì?”

“Cũng có thể viết đơn cho Cục Lao Động để trình bày.”

“Xin anh, không được.” Cô trợn to hai mắt, bối rối kêu lên.

Na Nghiêm hai tay khoanh trước ngực, vẫn ung dung nhìn cô, một vẻ mặt chờ nghe cô giải thích tại sao không được.

Cô bất an dời ánh mắt, cô có cảm giác, cái ánh mắt sắc bén kia, tựa hồ có thể nhìn thấu mỗi một câu nói dối của cô.

“Tại sao không được?”

Hay quá rồi, anh thật sự đã hỏi. Cái này cô phải trả lời thế nào đây? Cũng không thể nói thật cho anh biết mình sau khi tan việc còn chạy ra quán cà phê làm thêm kiếm tiền được? Anh khẳng định trăm phần trăm sẽ không đồng ý cô làm như vậy.

Thấy cô yên lặng không nói, Na Nghiêm đột nhiên thở dài một hơi.

“An An, có lẽ em cảm thấy anh là đang xen vào việc của người khác, nhưng mà em nên biết anh là vì tốt cho em. Em có biết dạo gần đây xung quanh khu này thường có sắc lang lui tới hay không, đã có mấy phụ nữ đi ra ngoài muộn bị tập kích rồi?”

“Chuyện xảy ra lúc nào, sao em lại không có nghe nói?” Du An An hai mắt tròn tròn nhìn anh, kinh ngạc hỏi.

“Buổi tối thứ sáu tuần trước cùng với tối hôm qua, đã xảy ra hai vụ.”

“Tối hôm qua? Tối hôm qua xảy ra chuyện sao? Lúc em về nhà đã hơn mười một giờ, hết thấy cũng rất bình tĩnh nha!”

“Em ngày hôm qua hơn mười một giờ mới về nhà?” Anh lập tức giận tái mặt.

Du An An nhất thời muốn đưa tay bịt miệng, đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Na Nghiêm nhìn cô không chớp mắt, cảm thấy đột nhiên xuất hiện một cơn tức giận bài sơn đảo hải.

Cô cư nhiên dám nói dối lừa gạt anh! Cô ngay cả chuyện về nhà như vậy cũng lừa gạt anh?

Ở trong mắt cô, anh rốt cuộc được coi là cái gì?

Một người không mời mà tới, xen vào việc của người khác, làm phiền đến người ta, chỉ khiến người ta cảm thấy chán ghét?

Cũng đúng, trừ lần đó ra còn có thể là cái gì?

Bạn trai của cô sao?

Bạn trai của cô là người khác, không phải là anh.

Đem hai tay đút vào trong túi quần nắm chặt lại, anh miễn cưỡng ép mình không được lộ ra vẻ mặt giễu cợt và bi thương, lạnh lùng nói với cô. “Đi về!” Sau đó liền cất bước đi về hướng khu nhà ở.

“Anh tức giận sao?” Du An An cẩn thận đi theo bên cạnh anh.

“Không có.”

Anh rõ ràng là đang tức giận, tại sao còn muốn nói không có?

“Em không phải cố ý muốn lừa gạt anh.”

Anh không trả lời, yên lặng đi về phía trước.

“Na đại ca...”

“Tên sắc lang kia hai lần gây án đều ở khoảng mười hai giờ, trước khi hấn sa lưới, em sau này khi về nhà một mình nên cẩn thận một chút.” Anh đột nhiên mở miệng nói với cô.

“Được rồi.” Cô thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng gạt đầu.

Thật tốt quá, cô còn tưởng rằng anh tức giận không để ý tới cô nữa, không muốn nói chuyện với cô nữa.

“Vào đi.” Anh bỗng nhiên dừng lại ở trước cổng nhà trọ.

Cô kinh ngạc dừng lại theo, quay đầu nhìn. “Còn anh? Anh không về nhà sao?”

“Anh có việc.”

“Ồ, vậy... Cảm ơn anh đã đưa em về, Na đại ca.”

Anh mặt không chút thay đổi gạt đầu với cô, sau đó xoay người bỏ đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng anh rời đi, Du An An không tự chủ được nhẹ nhún đầu lông mày. Anh thật giống như còn đang tức giận...

* * *

“Tan ca sớm?!” Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc hỏi.

Du An An gạt đầu. “Có thể không, chị Hựu Lăng?”

“Em làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đoạn Hựu Lăng nhanh chóng từ bên trong quầy bar bước ra ngoài đi tới bên cạnh cô, trên mặt đầy vẻ lo lắng và quan tâm, bởi vì đây là chuyện trước nay chưa từng có, cô từ trước đến giờ chỉ có yêu cầu tăng thêm giờ làm việc, chẳng bao giờ yêu cầu muốn tan ca sớm.

“Em không sao.”

“Em đừng gạt chị, nếu như không có gì tại sao em đột nhiên yêu cầu tan ca sớm? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đoạn Hựu Lăng chân mày nhíu chặt, lo lắng thận trọng nhìn cô.

“Thật không có chuyện gì, chỉ là em hôm nay muốn về nhà sớm một chút mà thôi.”

Hựu Lăng im lặng không lên tiếng đưa mắt nhìn cô.

Du An An chịu không được cái vẻ mặt không nói gì mà lộ ra đầy vẻ quan tâm của lão bản nường đối với cô, khẽ thở dài một cái, cô đành đầu hàng đem lý do muốn tan ca sớm thành thật nói ra.

“Em ngày hôm qua không cần thận chọc ột người tức giận, cho nên em muốn về nhà sớm một chút nấu bữa ăn tối cho hần ăn, xem có thể làm cho hần người giận hay không.” Cô giải thích.

“Nấu bữa ăn tối?” Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt khó hiểu, đột nhiên sau đó trở nên có chút quái dị.

“Dạ.”

Nhưng mà Du An An không có phát hiện ra, trong đầu cô đang đầy hy vọng về hiệu quả của phương pháp này, bởi vì lần trước anh đối với tay nghề của cô khen không dứt miệng, so với sự hy vọng của cô lại càng cao hứng, càng hài lòng hơn nhiều, còn một mực nhắc lại cô không được quên là vẫn còn thiếu nợ anh một bữa, cho nên mới anh ăn cơm hần là có thể làm cho anh nguôi giận mới đúng.

“An An, em có bạn trai?”

“A, cái gì?” Cô hoàn hồn hỏi.

“Em có bạn trai?” Đoạn Hựu Lăng khẩu khí đầy tò mò lặp lại.

Du An An ngơ ngác nhìn Hựu Lăng, không hiểu tại sao đề tài đột nhiên chuyển thành vấn đề này.

“Không có nha.” Cô lắc đầu. “Chị Hựu Lăng, tại sao chị đột nhiên hỏi em chuyện này?”

“Vậy em muốn nấu bữa ăn tối cho ai ăn? Người bị em chọc cho tức giận là ai? Không phải là bạn trai, chẳng lẽ là đồng nghiệp công ty sao?” Đoạn Hựu Lăng khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Không phải, hàng xóm.”

“Hàng xóm?” Hựu Lăng nhẹ chau lông mày, sau đó mới bình tĩnh ngộ bật thốt lên. “Em là đang nói tới ác hàng xóm ở đối diện nhà sao?”

Du An An bị cách nói của Hựu Lăng chọc cho bật cười. “Na đại ca là một người rất tốt, không phải là ác hàng xóm!”

Nhìn cô cười đến mặt mày hớn hở, vừa gọi đối phương là đại ca lại vừa thay hần giải thích, chuyện này rõ ràng là có vấn đề! Đoạn Hựu Lăng như có điều suy nghĩ.

“An An, hai người bọn em đang quen nhau sao?” Hựu Lăng thử hỏi thăm.

Du An An vội vàng lắc đầu. “Không có!”

“Có thật không? Vậy em tại sao lại chọc cho hần tức giận, còn muốn giúp hần nguôi giận?” Quan hệ hàng xóm đơn thuần mà là như vậy sao? Thật hoài nghi a.

Du An An không thể làm gì khác hơn là đem mọi chuyện từ đầu đến đuôi nói ra hết.

“Thì ra là như vậy, nhưng mà thật đúng là khả nghi.” Đoạn Hựu Lăng sau khi nghe xong, tỏ vẻ như có điều suy nghĩ.

“Khả nghi?” Cô khó hiểu nhìn Hựu Lăng.

“Em không cảm thấy lấy quan hệ hàng xóm mà nói, sự quan tâm cùng nhiệt tâm của hần có chút quá mức sao?” Ngưng lại một lát, Đoạn Hựu Lăng tiếp tục mở miệng phun ra một câu kinh người. “Chị cảm thấy hần thích em.”

Du An An ngây người như phỗng nhìn Hựu Lăng, trái tim không giải thích được bỗng thỉnh thoảng đập thật nhanh.

Na đại ca thích cô? Có sao? Có thể sao? Anh muốn mình gọi anh là đại ca, ý tứ không phải là xem cô là em gái sao? Làm sao có thể thích cô a! Nhưng mà chị Hựu Lăng nói...

“Em cũng thích hần có đúng hay không, An An?”

“Cái gì?!” Cô kinh ngạc kêu ra tiếng, khiếp sợ mở to hai mắt, sau đó dùng lực lắc đầu thật mạnh. “Không có.”

“Là không có hay là em không biết?”

Cô đột nhiên ngây người.

Đoạn Hựu Lăng khẽ mỉm cười, quyết định là nên dừng lại, chuyện còn lại phải để cho chính cô suy nghĩ thật rõ ràng.

“Em đã có việc, tan ca sớm cũng không sao.” Hựu Lăng mỉm cười nói với cô, nói xong liền trở lại bên trong quầy bar tiếp tục pha cà phê cho khách.

Du An An thì vẫn còn há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ, trong đầu đầy suy nghĩ hỗn loạn.

Là không có hay là em không biết? Là không có hay là em không biết? Là không có hay là em không biết...

Cô không biết!

Cô phải thành thật mà nói mình không biết, bởi vì cô phát hiện ra mình không cách nào trả lời được câu hỏi này.

Cô chưa bao giờ yêu thương, không biết thích một người đàn ông rốt cuộc là cảm giác như thế nào.

Nhưng mà cô từng có người theo đuổi, cô biết không thích, bài xích và chán ghét là cảm giác gì, đó là loại cảm giác vừa nhìn thấy người kia cả người liền không thoải mái, hận không thể lập tức xoay người rời đi. (tỷ đang nói tới anh đồng nghiệp phải ko, em bít mà *hắc hắc*)

Đối với Na Nghiêm cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có loại cảm giác này, cho dù anh đối với cô quần đông quần tây, làm cho cô mỗi lần về nhà muộn đều phải cẩn thận từng bước, lén lén lút lút, trong lòng run sợ, nhưng đều không có cảm giác chán ghét, hơn nữa cô chỉ cần lúc rảnh rỗi không làm gì, trong đầu sẽ không tự chủ được lập tức suy nghĩ đến chuyện có liên quan đến anh. Cảm giác như vậy chẳng lẽ chính là thích sao?

Bởi vì thích anh, cho nên không muốn anh tức giận với mình, bởi vì thích anh, cho nên không ngần ngại chuyện anh quần thúc mình, bởi vì thích anh, cho nên không có lúc nào là không nghĩ tới chuyện của anh,

bởi vì thích anh, cho nên bây giờ ngay cả chuyện kiếm tiền quan trọng cũng có thể không để ý tới, một lòng chỉ muốn nhanh chóng tan việc về nhà nấu một bữa ăn tối thịnh soạn để xin lỗi anh.

Bởi vì cô thích anh...

Thì ra bản thân mình thật sự thích Na Nghiêm, cô rốt cuộc đã hiểu.

* * *

Sau khi Du An An đem tất cả đồ ăn chọn lựa, cắt rửa, nấu nướng, tất cả chuẩn bị đâu vào đấy, liền ngồi ở trong phòng khách lắng lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa lớn.

Cô đang đợi Na Nghiêm trở về.

Cô đang đợi Na Nghiêm trở về.

Điện thoại cầm tay của anh không ai nghe máy, là chuyện ngoài ý muốn trong kế hoạch xin lỗi tối nay, nhưng mà cũng không sao, dù sao anh sớm muộn cũng phải về nhà, cùng lắm là muộn một chút hâm nóng lại cơm là được.

Chẳng qua là anh tại sao tới giờ vẫn chưa trở lại nhà?

Không biết đây đã là lần thứ mấy cô gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

Chín giờ, anh bình thường cũng về nhà trễ như thế sao? Nếu quả thật là như vậy, anh thật ra cũng chẳng về nhà sớm hơn cô bao nhiêu nha!

Một lần nữa gọi điện thoại, vẫn không có người nghe máy...

Đã trễ thế này, anh còn đang làm việc sao? Hay là đang ở nơi nào ồn ào?

Nguy rồi, anh sẽ không phải là sau khi tan việc, cùng các đồng nghiệp đi liên hoan, cho nên đến bây giờ vẫn chưa về nhà đó chứ?

Không đúng, hôm nay là thứ bảy, anh có đi làm sao?

Du An An nhú mày, đột nhiên phát hiện ra bản thân cô đối với anh căn bản là không biết gì cả. Ngoại trừ việc biết anh làm trang trí, sau đó cô rốt cục không nhận được hỏi anh, biết thêm anh là con độc nhất, ở đối diện nhà cô, tên là Na Nghiêm, còn lại hình như cái gì cũng không biết.

Thật là kỳ quái, cô rõ ràng đối với anh không biết gì cả, tại sao lại thích anh vậy?

Anh thật sự rất đẹp trai, bất kể là lúc anh mới tắm rửa xong, hay là lúc mới vừa tan việc cả người vô cùng dơ bẩn, đều có mị lực khác nhau, nhưng mà cô biết đó cũng không phải là nguyên nhân cô thích anh, so với hình dáng bên ngoài của anh, cái cô coi trọng chính là cảm giác, là sự nhiệt tâm giúp người anh, quan tâm và đối xử với cô rất tốt...

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng thang máy mở ra, cùng với tiếng một xâu chìa khóa va chạm leng keng.

Anh đã trở về!

Du An An trong lòng vui mừng, không chút nghĩ ngợi lập tức từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, vọt tới trước cửa kéo ra.

“Na...”

Thanh âm của cô trong nháy mắt ngưng bật, bởi vì cô nhìn thấy Na Nghiêm không phải là đi một mình, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, một đại mỹ nhân có mái tóc dài uốn xoắn lãng mạn, vóc người mỹ lệ, ngũ quan tinh xảo, hơn nữa hai người còn thân thiết ôm eo nhau.

Hai chữ “bạn gái” bất thành linh xông vào trong đầu cô.

“Em hôm nay về sớm như vậy?” Na Nghiêm xoay người lại nhìn cô, người phụ nữ bên cạnh anh cũng nhìn theo về phía cô.

Du An An ngơ ngác nhìn anh, sau đó vừa nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh anh. “Đúng vậy.” Thanh âm mỏng lung, có chút không giống cô thường ngày.

“Em tìm anh có việc sao?”

Cô ngơ ngác một chút rồi mới lắc đầu.

“Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói cho anh biết em đã về nhà.” Cô căn bản cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Anh biết rồi.”

“Nghiêm, cô ta là ai vậy?” Cô gái bên cạnh anh tò mò hỏi.

“Hàng xóm.” Anh trả lời.

Hàng xóm? Thì ra là đây chính là đáp án.

“Đúng vậy, chúng ta chẳng qua là hàng xóm mà thôi, cô ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.” Cô nhếch miệng cười nói. “Thật ngại quá, Na đại ca, em không biết anh có đem theo bạn bè về nhà, quấy rầy đến hai người thật là xin lỗi. Kẻ quấy rầy này phải đi đây, xin lỗi.” Nói xong, cô nhanh chóng lui vào bên trong nhà, sau đó đóng cửa lại.

Thì ra là anh đã có bạn gái.

Du An An dựa vào cửa trượt xuống, đột nhiên cảm giác mình rất buồn cười. Cô đến tận cùng là đang làm gì đó nha? Thiếu chút nữa đã trở thành một trò cười.

Thì ra là anh đã có bạn gái, cô sớm nên nghĩ tới mới đúng, một người đàn ông như anh, đẹp trai như vậy, có công ăn việc làm, đối với người khác vừa tốt vừa nhiệt tâm, ôn nhu, quan tâm đến mọi người, làm sao có thể không có bạn gái đây? Trừ phi tất cả phụ nữ trên đời này mất đều bị mù.

Hmm! Thật buồn cười, cô tại sao có thể đương nhiên cho là anh vẫn là một người độc thân cơ chứ?

Thật là quá buồn cười, quá sức buồn cười, cô cứ nhiên nghe theo lời suy đoán lung tung của Hựu Lăng tỷ, lập tức tin là anh đối xử với cô rất tốt là bởi vì anh thích cô, là bởi vì muốn theo đuổi cô làm bạn gái, cô thật là một kẻ ngu ngốc, đại ngu ngốc, ha ha...

Cười cười, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, cảm giác trong lòng vỡ nát, thật là đau khổ, thật là đau khổ.

Cô tại sao lại cảm thấy khó chịu quá như vậy?

Cô và anh ngay cả bắt đầu cũng không có, có cái gì để mà đau khổ? Cũng không phải là đang quen nhau thì bị anh bỏ rơi. Cô... Cô tại sao lại khó chịu như vậy, đau lòng như vậy?

Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu, nhưng mà nước mắt cứ chảy ra không dứt từ trong hốc mắt, muốn ngăn lại cũng ngăn không được.

Tình yêu, thì ra là một loại tư vị đau đớn như vậy sao?

* * *

“An An hôm nay làm sao vậy?” Vu Hàn ngồi ở bên quầy bar, nhỏ giọng hỏi Đoạn Hựu Lăng đang làm việc bên trong quầy, hai mắt thì ngó chừng Du An An về mặt nghiêm túc trầm mặc đến mức dị thường.

Đoạn Hựu Lăng lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết.

“Em không có hỏi thăm cô ấy một chút sao?”

“Buổi sáng em đã hỏi cô ấy, nhưng cô ấy chỉ là lắc đầu.”

“Sau đó em không hỏi nữa?”

“Vừa hỏi tới hốc mắt cô ấy lập tức ửng hồng, em làm sao mà hỏi?” Đoạn Hựu Lăng thở dài lắc đầu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Em đang suy nghĩ có thể có liên quan với chuyện tối hôm qua.”

“Chuyện tối hôm qua? Tối hôm qua có chuyện gì? Mau nói với chị.” Vu Hàn vẻ mặt tò mò vội vàng hỏi tới.

Đoạn Hựu Lăng không thể làm gì khác hơn là đem hết những chuyện mình biết kể ra cho Vu Hàn. “Chị cảm thấy người kia có phải đối với An An có ý tứ hay không, chị Vu Hàn?”

“Nghe hình như là có.”

“Chẳng qua là thật giống, nhưng mà không phải là nhất định.” Đoạn Hựu Lăng u buồn than nhẹ một tiếng. “Cho nên em đang suy nghĩ, có lẽ em hiểu lầm, khiến cho cô ấy sai phương hướng, mới hại cô ấy từ hy vọng thành thất bại, biến thành như bây giờ.”

“Nhưng mà theo cách nói của em, cho dù là hiểu lầm, tên kia đối với An An không có ý tứ gì khác, cô ấy cũng không nên ra vẻ mất mát như vậy nha, dù sao cô ấy ngay cả mình đối với người ta có ý tứ hay không cũng không biết, không phải sao?”

“Có lẽ cô ấy sau đó đã nghĩ thông suốt rồi, kết quả lại là ‘hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình’.”

“Đáng giận, người kia không phải là người mù hay sao? Một cô gái như An An, vừa biết điều vừa hiểu chuyện, vừa siêng năng chịu khó nhọc, bây giờ dù có thấp đèn lồng đi tìm cũng tìm không được, hắn còn dám lựa chọn?”

“Có lẽ đối với phương đã có bạn gái rồi thì sao?”

Vu Hàn ngây ngốc sững sốt một chút. Điểm này bản thân cũng không nghĩ tới.

“Không được.” Vu Hàn lắc đầu nói. “Hay là trực tiếp hỏi An An, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nếu không chị nhất định sẽ không ngủ được.” Nói xong lập tức quay đầu, cất giọng kêu lên. “An An, có thể tới đây một chút không?”

Nghe thấy chị Vu Hàn kêu to, Du An An giúp tất cả các vị khách châm đầy chén trà rồi mới quay về quầy bar.

“Chị Vu Hàn, chị tới rồi.” Cô miễn cưỡng xé ra một nụ cười trên khóe miệng chào hỏi.

“Em cùng tên hàng xóm kia là có chuyện gì?” Vu Hàn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Du An An ngơ ngác một chút, không ngờ tới Vu Hàn đột nhiên lại hỏi cô như vậy, lạnh lùng như vậy trực tiếp vạch trần miệng vết thương của cô.

Giọt máu rơi dưới đáy lòng, lệ rơi ở đáy mắt. Cô khổ sở nói giọng khàn khàn. “Không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì tại sao em thoát nhìn lại giống như đang muốn khóc?” Vu Hàn nhìn cô không chớp mắt.

“Chị Vu Hàn.” Đoạn Hựu Lăng không nhịn được khẽ gọi một tiếng, ý muốn ngăn cản.

“Đừng khóc, nói cho chị biết xảy ra chuyện gì, chị Vu Hàn thay em làm chủ.” Vu Hàn đưa tay kéo Du An An đến bên cạnh, nhẹ giọng ôn nhu an ủi.

Du An An lắc đầu, giọng nước mắt quanh quẩn trong hốc mắt cô cuối cùng cũng chảy xuống.

“Tên kia không thích em sao? Hắn là đồng tính luyến ái? Hay là hắn đã có vợ, có bạn gái rồi? Mau nói cho chị biết.”

“Anh ấy có bạn gái.” Cô không nhịn được thấp giọng nghẹn ngào.

Cô không muốn khóc, bởi vì tối hôm qua đã khóc đủ rồi, hơn nữa quan trọng nhất là cô bây giờ còn đang làm việc, nhưng mà cô thật không có biện pháp, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Na Nghiêm có bạn gái, nước mắt của cô sẽ không tự chủ được chảy ra, cô thật không biết mình bị làm sao.

Vu Hàn cùng Đoạn Hựu Lăng hai người nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau. Quả nhiên là như vậy.

“Như vậy là em thích người kia?” Vu Hàn hỏi cô.

Du An An lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt, lần nữa lắc đầu. Thích thì có ích lợi gì? Anh đã có bạn gái, hơn nữa còn là một mỹ nữ, một đại mỹ nữ đẹp đến mức làm cho cô cảm thấy thật tự ti xấu hổ.

Nhưng cái lắc đầu của cô không lừa gạt được Vu Hàn.

“Có bạn gái thì sợ cái gì, bọn họ còn chưa có kết hôn, nếu như em thật sự thích tên kia, chúng ta giúp em nghĩ biện pháp đoạt lấy hắn.” Vu Hàn vẽ mặt thành thật, thề thốt đảm bảo với cô.

“Chị Vu Hàn!” Đoạn Hựu Lăng khó tin sợ hãi kêu, không tin Vu Hàn lại có dũng khí đi giúp An An làm chuyện hoành đao đoạt ái*. “Làm sao chị có thể...”

(*hoành đao đoạt ái: cướp người yêu của người khác a)

“Như thế nào?” Vu Hàn không để ý tới Hựu Lăng, không chớp mắt nhìn Du An An.

Du An An ngay cả một chút do dự cũng không có lập tức cự tuyệt.

“Na đại ca thích bạn gái của anh ấy, cho dù đoạt lấy anh ấy, anh ấy cũng sẽ không thích em.” Mặc dù thương tâm, nhưng cô vẫn rất lý trí.

“Rất tốt, em đã biết đạo lý này là tốt.” Vu Hàn vui mừng gạt đầu, thật ra thì mới vừa rồi chẳng qua là thử dò xét cô mà thôi.

“Chị giúp em giới thiệu bạn trai, An An!” Vu Hàn cặp mắt đảo qua đảo lại, sau đó đột nhiên mở miệng tuyên bố.

Du An An ngơ ngác nhìn, sau đó nhanh chóng lắc đầu. Cô bây giờ chỉ muốn cố gắng kiếm tiền, khôi phục cuộc sống lấy tiền làm chuẩn như lúc trước, như vậy mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng mà ít nhất sẽ không đau lòng cũng sẽ không khổ sở đến mức muốn thở cũng không thở nổi như bây giờ.

“Em đừng vội lắc đầu, thử một chút xem sao! Chị bảo đảm người chị giới thiệu, mỗi một điều kiện so với cái tên hàng xóm không có mắt nhìn người kia đảm bảo đều tốt hơn, hơn nữa em chưa từng nghe qua câu nói phương pháp tốt nhất để thoát khỏi cảm giác thất tình, chính là tìm lấy một tình yêu mới sao?”

“Em...”

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy.” Vu Hàn vỗ vỗ vai cô, vẽ mặt háo hức. “Em cái gì cũng không cần phải lo lắng, cũng không cần suy nghĩ, hết thấy cứ giao cho chị, em chỉ cần cố gắng tìm thấy một đối tượng mà trong lòng có chút rung động là được.”

Du An An hoàn toàn không cự tuyệt được.

Hết chương 4.

5. Chương 05

Trong nhà tiếng ti vi mở rất nhỏ, nhỏ đến mức cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm kim chỉ giây của đồng hồ treo trên tường, tích tích tắc...

Đã mười giờ rồi, ngoài cửa lớn vẫn là một không khí yên lặng, tiếng thang máy dừng tại tầng lầu này còn không có, dường như chỉ là tiếng động của khóa mở ra.

Cái cô nàng Du An An nói không chịu nghe kia đã trễ như vậy mà còn chưa trở về nhà, cô rốt cuộc đang bận cái gì nha, ngay cả ngày nghỉ cũng không rảnh rồi!

Na Nghiêm rất tức giận, tức giận bản thân không hiểu tại sao không có cách nào không để ý tới cô.

Anh với cô là quan hệ như thế nào? Anh chẳng qua là một người hàng xóm mà cô ngay cả một lời nói thật cũng lười nói với anh, tùy tiện nói dối qua loa vài câu là được mà thôi, không phải sao?

Những gì cần nói anh đều đã nói hết, cũng đã nhắc nhở cô dạo gần đây buổi tối xung quanh không an toàn, muốn cô cẩn thận một chút, nếu nửa đêm cô về nhà phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn cũng không liên quan đến anh, dù sao một hàng xóm như anh như vậy xem như đã hết lòng hết dạ rồi, không phải sao?

Không sai, cho nên anh bây giờ có thể tắt tivi đi ngủ.

Cầm lấy remote tắt tivi, Na Nghiêm đứng dậy đi vào trong phòng, quyết định mắt không thấy tai không nghe. Bất kể cô muốn trở về nhà lúc nào cũng không liên quan đến anh, không liên quan đến anh...

Nhưng mà năm phút đồng hồ sau, anh phát hiện ra mình lại không tự chủ được cầm chìa khóa đi ra khỏi nhà, đi về hướng cửa hàng tạp hóa đợi cô trở về.

Anh thật là không có thuốc nào cứu được.

* * *

Đi xuống xe buýt, Du An An mệt mỏi cơ hồ muốn còng lưng bước đi.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết chị Vu Hàn hành động lại mạnh mẽ như vậy, buổi trưa mới nói muốn giới thiệu bạn trai cho cô, xế chiều đã liên tiếp tìm đến hai người đàn ông giới thiệu cho cô biết, hai cô liên tục hơn hai giờ như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, cả người cứng ngắc vô cùng mệt mỏi.

Dĩ nhiên, hơn hai tiếng đồng hồ kia không thể tính vào giờ làm việc, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là phải kéo dài sau lúc tan việc, vì vậy hôm nay cô mới đặc biệt về nhà muộn.

Đã sắp mười hai giờ, lối đi bộ vắng vẻ yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có mấy chiếc xe chạy qua.

Ban đêm ngày chủ nhật từ trước đến giờ so với sáu ngày kia càng lạnh, càng yên tĩnh hơn nhiều. Cô đi tới đi tới, bỗng nhiên có một cảm giác thật giống như bị người ta theo dõi, cô nhanh chóng quay đầu lại nhìn, nhưng cái gì cũng không phát hiện.

Trong lúc bất chợt, cô nhớ lại chuyện Na Nghiêm nói với cô chung quanh đây có sắc lang, còn có mấy người phụ nữ về muộn khoảng hơn mười hai giờ đã bị tấn công. Bây giờ cũng đã sắp tới mười hai giờ rồi.

Lưng cô bối vì sợ hãi mà lạnh toát, cô một lần nữa quay đầu lại nhìn quanh, xác định phía sau không có ai theo dõi, lập tức tăng nhanh cước bộ đi về phía trước.

Cước bộ của cô tăng nhanh, cảm giác người đi theo phía sau cũng tăng tốc đuổi theo, hơn nữa từng bước càng lúc càng tiến lại gần, cô không nhận được sợ hãi bỏ chạy, lúc này ngay cả chuyện quay đầu lại cô cũng không có dũng khí, chỉ lo chạy càng nhanh không ngừng lao về phía trước.

P phía trước, ánh đèn từ cửa hàng tạp hóa hấp dẫn sự chú ý của cô, cô không chút do dự xông về nó, suýt chút nữa đụng phải Na Nghiêm nhìn thấy cô hoảng hốt chạy nên từ cửa hàng tạp hóa chạy đến xem.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Na Nghiêm trong nháy mắt chụp lấy bả vai cô, kiên định xông về phía trước cô.

“Có người theo dõi em.” Du An An thở dốc chỉ về phía sau.

Anh nghe vậy lập tức nhìn về phía cô vừa chạy tới, nhưng cũng không nhìn thấy ai, vì muốn phòng ngừa chuyện không may, anh buông cô ra, nhanh chóng chạy men theo lối cô vừa chạy tới kiểm tra dọc đường.

Một hồi lâu sau, anh thở nhẹ chạy về.

“Không thấy, dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy ai.” Nói xong, anh vỗ nhẹ mặt của cô hỏi. “Em có sao không?”

“Không sao.” Cô lắc đầu, sắc mặt mặc dù còn chút tái nhợt, nhưng so với bộ dạng tràn đầy hoảng sợ mặt không còn giọt máu mới vừa rồi thì vẫn còn khá hơn.

“Anh đã nói với em, gần đây khu vực này buổi tối rất không an toàn, tại sao em còn trễ như thế mới chịu về nhà?” Sau khi đã qua cơn nguy hiểm, thần kinh căng thẳng đã bình tĩnh lại, cơn tức giận lập tức bùng phát. Anh giận không kiềm chế được chất vấn cô.

“Em quên mất.” Cô thật sự quên mất chuyện này, hơn nữa quên đến mức không còn nhớ được một chữ.

“Quên mất?!” Anh không nhịn được cao giọng.

Du An An cũng cảm thấy mình rất quá đáng, sao có thể quên mất một chuyện trọng yếu như vậy? “Sau này khi em về nhà sẽ cẩn thận hơn.”

“Sau đó thì sao?” Anh tức giận nhìn cô chằm chằm.

“Em sẽ đi mua một cái còi tùy thân.”

“Sau đó thì sao?”

“Có lẽ sẽ đi mua thêm một lọ phun hơi cay phòng thân.”

“Sau đó thì sao?”

Sao lại còn có sau đó nữa nha? Cô nhẹ nhúu mày, cẩn thận nhìn anh. “Học một chút võ thuật phòng thân?”

Anh tức giận nheo hai mắt lại. “Sau đó thì sao?”

Khẽ nhếch miệng nhìn anh một hồi lâu, cô rốt cục quyết định đầu hàng.

“Em không nghĩ ra được.”

“Em có thể nghĩ một trăm phương pháp để đề phòng sắc lang, tại sao không có nghĩ tới chuyện về nhà sớm một chút?” Na Nghiêm nhìn cô chằm chằm trầm giọng hỏi, ánh mắt bởi vì quá tức giận mà lộ ra vẻ sắc nhọn lạnh khốc.

Thì ra là anh muốn nghe thấy cô nói sau này sẽ về nhà sớm một chút. Nhưng mà cô không có cách nha, cô cần đi làm thêm kiếm ít nhiều tiền lời để trả hết toàn bộ tiền mua nhà, hơn nữa cho dù không có áp lực vay tiền, cô cũng không muốn về nhà quá sớm, một mình đợi ở nhà nghe thấy tiếng anh trở về rồi còn mang theo một người phụ nữ khác, cô sợ mình sẽ suy nghĩ lung tung.

Du An An trầm mặc không nói gì chỉ cúi đầu.

“Tại sao không nói lời nào?”

“Em sẽ tận lực cẩn thận, anh yên tâm.”

Cầm cửa anh trong nháy mắt muốn co rút lại. “Anh muốn nghe không phải là những lời này, anh muốn nghe chính là nghe em nói em sau này sẽ về nhà sớm một chút. Em nói thế nào đây?”

“Thật xin lỗi.”

“Du An An!” Na Nghiêm giận không kiềm được, lớn tiếng quát cả họ tên cô.

“Na đại ca, cảm ơn anh đã quan tâm em như vậy, nhưng mà xin anh sau này đừng đối xử với em tốt như vậy nữa có được không? Em không hy vọng sẽ khiến cho bạn gái của anh hiểu lầm.” Cô chưa xốt nói.

“Bạn gái? Bạn gái của anh ở đâu ra?” Anh nhíu chặt chân mày.

Du An An trong nháy mắt ngây người, ngẩng đầu lên vẻ mặt không chắc chắn nhìn anh. “Mỹ nữ tóc dài ngày đó không phải là bạn gái của anh sao?”

“Không phải.” Anh không chút do dự trả lời.

“Sao có thể không phải?” Cô trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Anh nói không phải là không phải, cô ta đối với anh có ý tứ, nhưng mà anh đối với cô ta không có.”

“Nhưng mà hai người ngày đó ôm eo nhau, cô ta còn gọi anh là Nghiêm, hai người thoát nhìn tựa như một đôi tình nhân.”

Na Nghiêm không muốn giải thích ngày đó tâm tình của anh rất tồi tệ, vì muốn chứng minh bản thân không phải thích cô quan tâm cô như vậy, hoàn toàn có thể không bị cô ảnh hưởng mà sống cuộc sống sung sướng như lúc trước, nên mới mang phụ nữ về nhà. Tóm lại, sự thật chứng minh thân thể và phản ứng của anh có lẽ có thể không bị ảnh hưởng, nhưng tâm tình thì lại buồn bực tới cực điểm, một chút khoái cảm tình yêu cũng không hưởng thụ được.

Anh thật xong đời, anh hôm nay ở nhà cả ngày không có ra cửa, chán ghét bản thân đã nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng mà xem tình huống bây giờ, có lẽ không có hỏng hóc như trong suy nghĩ của anh, ngược lại, kết quả nói không chừng còn có thể vượt qua sức tưởng tượng của anh.

“Không ngờ tới em còn quan sát thật cẩn thận.” Ánh mắt của anh sắc bén, cẩn thận quan sát từng cái phản ứng rất nhỏ của cô.

“Cho nên cô ta thật ra thì chính là bạn gái của anh có đúng hay không?”

“Em tại sao muốn biết cô ta có phải bạn gái của anh hay không?”

“Em, em chỉ tò mò.” Cô không nhịn được đem ánh mắt nhìn về phía anh.

“Chỉ là tò mò sao?”

“Nếu không thì sao?” Cô dời ánh mắt về, nhếch môi giả bộ ra vẻ mặt không quan tâm, không liên quan đến cô hỏi ngược lại.

“Là em thích anh.”

Du An An cả người cứng đờ, cảm giác có luồng khí nóng phóng ra lên trên mặt cô, cô hoảng hốt vội vàng nói với anh. “Trễ rồi, em nên trở về nhà tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm.” Nói xong, cô lập tức cất bước đi về phía trước, lại bị anh dùng tay kéo lại.

“An An, em thích anh có đúng hay không?” Anh nghiêng người về phía cô hỏi.

“Em... Na đại ca...” Cô hoàn toàn không biết nên làm sao, cảm giác mình thật giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt.

“Anh thích em, An An.” Anh đột nhiên tỏ tình với cô.

Cô ngây người như phỗng nhìn Na Nghiêm, nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể nghe anh nói với mình những lời này. Cô có phải thật ra đã về đến nhà, nằm ở trên giường ngủ thiếp đi hay không, bằng không làm sao có thể có được cái mộng đẹp này?

Na đại ca nói với cô là anh thích cô, cô nhất định là đang nằm mơ phải không?

“Du An An, tỉnh lại tỉnh lại, không nên nằm mơ nữa.” Cô rũ mắt xuống, đưa tay cốc một cái lên đầu, sau đó lẩm bẩm tự nói với chính mình.

“Đây không phải là mơ, anh thật sự thích em, An An.” Na Nghiêm xoay người cô lại, muốn mặt cô nhìn về phía mình, một lần nữa tỏ tình với cô.

“Không, cái này nhất định là mơ, mình đang nằm mơ.” Cô ngây ngốc nhìn anh một hồi lâu, lại tiếp tục lẩm bẩm tự nói với bản thân mình.

Nhìn bộ dạng của cô, Na Nghiêm lộ ra vẻ vừa bực mình vừa buồn cười, anh hơi do dự một chút, quyết định dùng một phương pháp hữu hiệu khác nói cho cô biết đây là sự thật, không phải là cảnh trong mơ.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Vừa đụng đến đôi môi mềm mại, ý nghĩ ban đầu vốn là chỉ là muốn chứng minh với cô đây không phải là giấc mơ, lập tức không cánh mà bay. Khẽ liếm lấy làn môi mềm, anh không nhịn được đem lưỡi dò vào trong miệng cô nhắm nháp vị ngọt.

Phản ứng của cô có chút bối rối, có chút trức trặc, hai tay đặt ở trước ngực anh vò lấy áo sơ mi của anh, nhưng không có bất kỳ ý nghĩ muốn đẩy anh ra.

Cô quả nhiên cũng thích anh, sự phát hiện này thật khiến cho anh cảm thấy kích động, dục vọng và khao khát của anh đối với cô, lại càng nhanh chóng dâng lên trong cơ thể anh, khiến cho anh không tự chủ được lại càng hôn sâu sắc.

Anh kích thích cuồng nhiệt làm cho cô không chịu nổi rên lên một tiếng.

Na Nghiêm đột nhiên ngẩng đầu lên nặng nề thở dốc, sức ảnh hưởng của cô đối với anh quả nhiên mạnh mẽ, không người nào có thể vượt qua.

“Bây giờ em có còn cảm thấy đây là một giấc mơ không?” Anh ngắm nhìn cô ở khoảng cách gần, khàn giọng hỏi, hơi thở phủ lên trên mặt cô.

Du An An trái tim kịch liệt rung động, đập thành thịch bên trong lồng ngực, tốc độ cực nhanh làm cho cô cơ hồ muốn hoài nghi có phải mình bị bệnh tim hay không, hay là bị bệnh suyễn. Cô không phải là đang nằm mơ, anh không chỉ tỏ tình với cô, hơn nữa còn hôn cô.

Hôn. Cô theo bản năng đưa tay sờ nhẹ môi mình, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh.

Đây không phải là đang nằm mơ.

“Anh nói lại lần nữa, An An.” Anh nâng mặt cô lên, chân thành mà ôn nhu ngắm nhìn cô. “Đây không phải là mơ, anh thích em, cho nên bất kể em bây giờ có bạn trai, anh cũng quyết định muốn theo đuổi em, biến em thành bạn gái của anh, chỉ thuộc về một mình anh, em nghe rõ ràng chưa?” Đây là tuyên bố cũng là lời thề của anh.

“Bạn trai? Em không có bạn trai nha!” Du An An đỏ mặt nói với anh.

“Em nói sao? Em không có bạn trai?” Anh ngạc nhiên mở to hai mắt.

Cô gật đầu.

“Vậy em thường xuyên về nhà nửa đêm đều là bận rộn cái gì, ngay cả ngày nghỉ cũng không trông thấy bóng dáng?”

“Em...” Cô muốn nói nhưng lại thôi.

“Bỏ đi, trước tiên không nói cái này.” Dù sao chuyện này cũng không phải là trọng điểm. “Em vừa mới nói em không có bạn trai có đúng không?”

“Ừ.”

“Em nói sai rồi, em có. Bắt đầu từ bây giờ, anh là bạn trai của em.”

Anh đọc tài bá đạo tự tiện tuyên bố, còn cô chỉ ngượng ngùng cúi đầu, không phản đối.

Mới vừa bước xuống xe buýt đã bị một người phía sau nắm thắt lưng mà kéo, Du An An suýt chút nữa hét ra tiếng, nhưng một giọng nói quen thuộc ngay lập tức vang lên phía sau lưng cô, lúc này cô mới kèm chế không thốt ra thét chói tai.

“Em tại sao lại xuống xe ở đây?”

Cô đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bạn trai mới của cô, Na Nghiêm đang nhú chân mày lại nhìn cô.

“Sao anh cũng ở đây?” Cô vui mừng hỏi.

“Hỏi hay lắm, anh ở đây chờ em giải thích.” Anh nghiêm trang gật đầu.

Du An An ngẩn ngơ. “Cái gì?”

“Nếu như anh nhớ không lầm, gần nhà chúng ta còn có một trạm xe buýt nữa, tại sao em phải xuống xe ở chỗ này?” Hai tay anh khoanh lại ngực, vẫn ung dung hỏi.

“Dạ, cái này...”

“Anh muốn nghe lời nói thật.”

“Được rồi, vì tiết kiệm tiền.”

“Tiết kiệm tiền?”

“Bởi vì đứng nhiều thêm một trạm sẽ tốn thêm một phiếu vé*, em cảm thấy không có lời, hơn nữa điểm quan trọng là làm như vậy còn có thể vận động, có sao mà lại không làm?”

(*ở VN thì 1 vé buýt muốn đi đến hết tuyến cũng được, nhưng mà ở TQ thì hình như là tính theo số trạm a)

“Em biết rõ xung quanh dạo gần đây vô cùng không an toàn, thường có sắc lang lui tới còn muốn vận động?” Anh nhìn cô chăm chăm.

“Hôm nay em đã về nhà sớm mà.”

“Ý tứ chính là em vốn là định muốn về muộn?”

Du An An lập tức không dám lên tiếng nữa, có cảm giác bản thân thật là tự chui đầu vào rọ. Cô than nhẹ một tiếng, nghĩ thầm nếu như bản thân thật sự muốn quen với anh, chuyện này nhất định phải giải quyết cho xong mới được.

“Na đại ca, chuyện anh nói tối hôm qua có thật không?” Cô nhìn anh hỏi.

“Chuyện nào?”

“Chính là...” Cô đột nhiên cảm thấy thẹn thùng, cúi đầu nhỏ giọng nói. “Chuyện anh nói anh là bạn trai em.”

“Em không muốn sao?” Anh nắm lấy tay cô dắt cô đi về phía khu nhà trọ.

“Không phải!” Cô nhanh chóng ngắt đầu trả lời, chợt cảm thấy bối rối lại cúi đầu. “Ý của em là, thời gian chúng ta biết nhau không lâu, đối với đối phương cũng không phải là hiểu rõ, làm sao anh lại đột nhiên... Đột nhiên muốn hẹn hò với em?”

“Bởi vì anh đối với em vừa nhìn thấy đã yêu.”

“A?” Không nghĩ tới anh có thể nói như vậy, cô ngạc nhiên nhìn anh, mặt cũng đỏ lên.

“Em bộ dạng đỏ mặt nhìn rất dễ thương.” Anh cười nói.

Một luồng khí nóng nhanh như chớp hướng tới trên mặt cô, Du An An tim đập nhanh gấp một trăm nhìn anh, tay chân có chút luống cuống muốn cúi đầu giấu đi vẻ mặt xấu hổ, anh lại đột nhiên đưa nắm tay cô kéo sát lại, nghiêng người xuống nhẹ hôn trộm một cái lên môi cô.

“Chuyện anh nói là sự thật.” Anh nhìn khuôn mặt cô đỏ hồng bộ dạng không biết phải làm sao, chậm rãi nói. “Từ lần đầu tiên nhìn thấy em đứng trước cửa nhà anh đỏ bừng mặt, anh đã thích em, nhưng bộ dạng em thoát nhìn trông còn rất trẻ, khiến cho anh hoàn toàn không dám vươn tay theo đuổi em, sau đó lại biết em có bạn trai, cảm giác của anh thật giống như là bị người ta hung hăng đập một cước...”

“Em không có bạn trai.” Cô không nhận được chen vào nói.

Nhìn cô một cái, anh nhẹ siết tay cô, chậm rãi bước đi thông thả theo đường về nhà.

“Anh không biết là em có nhớ hay không, có một lần gặp em đi về muộn, anh từng thử nói với em, nếu như đi hẹn hò về trễ, thì kêu bạn trai dẫn em về, em lúc ấy trả lời anh là được.”

“Có thật không?” Cô phút chốc mở to hai mắt, hoàn toàn đã quên mất có xảy ra một chuyện như vậy.

“Nếu không phải đi hẹn hò, vậy những buổi tối kia em đều đi đâu?” Anh tò mò hỏi. “Thật sự là mỗi ngày đều làm ngoài giờ sao?”

“Em đi làm thêm.”

Na Nghiêm đột nhiên dừng bước lại, khó hiểu quay đầu nhìn cô. “Làm thêm?”

“Dạ, làm thêm ở quán cà phê.” Cô thẳng thắn thừa nhận.

“Tại sao lại phải làm thêm, em rất thiếu tiền sao?”

“Không phải, chỉ là muốn lời nhiều tiền một chút, sớm hoàn trả hết tiền mua nhà mà thôi.”

“Em vay ngân hàng bao nhiêu tiền?”

“Ba trăm vạn.”

“Vậy em làm thêm ở quán cà phê một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

“Một vạn năm.”

“Cho nên em định cứ đi làm thêm như vậy đến khi nào hoàn trả hết tiền vay mới thôi?”

“Căn bản là như vậy, nhưng mà bây giờ dường như là hết cách rồi.” Cô bất đắc dĩ thở dài.

“Tại sao lại hết cách? Quán cà phê đuổi việc em rồi sao?”

“Không phải!” Cô không nhịn được lườm anh một cái. “Chẳng lẽ anh hy vọng em tiếp tục mỗi ngày làm việc đến nửa đêm mới về nhà sao?”

“Cho nên em là vì anh nên mới từ bỏ công việc làm thêm?” Na Nghiêm trong nháy mắt bình tĩnh ngộ.

“Em không có bỏ việc, chẳng qua là hủy bỏ ca làm thêm buổi tối, hai ngày nghỉ cuối tuần thì phải đi làm. Anh không vui sao?” Như vậy những ngày nghỉ cô không có cách nào đi chơi với anh.

“Nếu như anh nói không vui, em sẽ vì anh mà nghỉ việc sao?”

“Em rất thích công việc của em trong quán cà phê, lão bản nướng nơi đó rất tốt, các hộ gia đình trên lầu quán cà phê cũng rất tốt.” Cô không trả lời chính diện, mà nói lòng vòng như vậy với anh.

“Nếu như em chẳng qua là chỉ đi đâu chơi với bạn bè, thì anh không ngăn ngại, nhưng còn công việc như vậy thì quá mệt mỏi.”

“Em cảm thấy rất tốt, hơn nữa cũng đã thành thói quen.”

“Nhưng mà nếu như ngày nghỉ em còn muốn làm việc, vậy chúng ta còn có thời gian nào có thể hẹn hò?”

“Vậy hay là em hủy bỏ công việc ngày nghỉ, đổi thành làm buổi tối?”

“Không có biện pháp nào không cần đi làm thêm sao?”

“Em cần tiền.”

“Công việc ban ngày của em tiền lương thấp như vậy sao?”

“Phải cùng lúc trả tiền vay, phí sinh hoạt cùng với tiền cầm về nhà, như vậy có chút khó khăn.”

“Tiền lương của em còn phải chịu trách nhiệm nuôi cha mẹ sao? Em không có anh chị em gì khác sao?”

Du An An lắc đầu. “Ba mẹ em đã qua đời rất sớm, dưỡng và di, bọn họ chứa chấp em vô điều kiện, cho nên em bây giờ có khả năng kiếm tiền, tự nhiên sẽ muốn cầm một chút trở về hiếu kính bọn họ.”

“Vấn đề của em không chỉ là năng lực kiếm tiền, em là bán tất cả thời gian và sức lực có thể, dùng hết sức lao động kiếm tiền, bọn họ biết em hiếu kính như vậy còn không đủ sao?”

Du An An nhất thời không nói gì.

“Bọn họ chẳng lẽ không cảm thấy đau lòng sao?”

Chậm rãi cúi đầu, cô càng thêm trầm mặc.

“Anh rất đau lòng.”

Đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, vành mắt của cô không tự chủ được đỏ lên.

Chưa từng có ai nói với cô yêu thương cô, mọi người luôn bị bộ dạng luôn mỉm cười của cô lừa gạt, bị bộ dạng sáng sủa kiên cường của cô thuyết phục, ngoại trừ bội phục cô, hâm mộ cô, đánh giá cao sự bền bỉ của cô, chưa từng có ai nói với cô một câu đau lòng.

Cô là kiên cường dũng cảm, bởi vì tất cả mọi người đều nói như vậy, cho nên cô cũng tự cho rằng mình là người như vậy, không có bất kỳ chuyện gì có thể làm khó cô, khổ hơn nữa mệt hơn nữa cũng có thể tươi cười ngênh đón.

Nhưng mà cô thật sự là loại người như vậy sao?

Thật ra thì sâu trong thâm tâm cô cũng hy vọng có người để cô có thể dựa vào, hy vọng có thể đi dạo phố tiêu xài mua sắm, hy vọng ngày nghỉ có thể ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao quá đỉnh đầu, bị cấp trên chen ép tâm tình không tốt thì sẽ xin nghỉ về nhà, cô cũng hy vọng có thể làm như vậy, hy vọng đến cỡ nào, nhưng không có ai biết.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống khuôn mặt, làm cô giật mình. “Thật xin lỗi.” Cô vội vàng quay lưng lau nước mắt.

Anh xoa người cô, dùng một tay giữ cô lại, một tay anh ôn nhu thay cô lau nước mắt.

“An An, sau này có anh ở đây bên cạnh em, em không cần khổ cực như vậy nữa.” Anh nhẹ giọng nói với cô.

Cô nghe vậy, vừa mới ngưng nước mắt lập tức lại như nước suối trào ra.

“Hong hét, anh nói những lời này không phải là muốn để em khóc.” Na Nghiêm thở dài nhẹ nhõm lại chân mày, không còn kịp lau những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống của cô, không thể làm gì khác hơn là ôm cô vào trong ngực, để cho bộ quần áo trước ngực thay anh làm điều đó.

Nú chặt áo anh, cô giống như ở giữa biển rộng bắt được phao, ở trong lòng ngực của anh phát ra tiếng khóc bị đè nén.

Na Nghiêm đau lòng lại ôm chặt cô thêm một chút, cúi đầu hôn lên tóc cô.

Cô rốt cuộc là tại sao lại ngược đãi bản thân mình như vậy, thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng bị đè nén đến như vậy?

Lúc trước anh thật sự nên sớm ra tay với cô một chút, bởi vì sớm biết cô chịu khổ một ngày, là có thể sớm giúp cô thoát khỏi cảnh khổ đó thêm một ngày.

Bất quá người ta vẫn hay nói, mất bò mới lo làm chuồng vẫn còn chưa quá muộn.

Bắt đầu từ giờ này khắc này, tất cả khó khăn đều sẽ kết thúc, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô ngược đãi bản thân mình nữa, bất kể là thân thể hay là tâm lý.

Cô dường như chỉ thích hợp cười, không thích hợp khóc, dường như chỉ thích hợp được nuông chiều, bảo vệ nâng niu trong lòng bàn tay, chứ không thích hợp vì kế sinh nhai mà phải bận rộn tối mịt, dường như chỉ thích hợp vui vẻ tiêu xài, chứ không thích hợp kiếm tiền cực khổ.

Từ nay về sau, anh vì cô sẽ loại bỏ tất cả những điều không thích hợp với cô, chỉ để cho những gì thích hợp với cô theo cô mỗi ngày trong tương lai.

Anh nói được là làm được.

Hết chương 5.

6. Chương 06

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Du An An vừa mới thay xong quần áo, đang cầm lấy lược chuẩn bị chải tóc. Cô ngẩng nhìn bản thân mình trong tấm gương lúc chuông cửa vang lên, lộ ra một mỉm cười vừa bất đắc dĩ, vừa hạnh phúc.

Người đàn ông kia quả thực là so với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn.

Nhanh chóng dùng lược chải lên tóc hai ba cái, xác định mái tóc trên đầu cô không còn hỗn loạn, cô mới để lược xuống đi về phía phòng khách mở cửa ra.

Na Nghiêm vẫn như mấy ngày vừa qua, khuôn mặt toả sáng, nụ cười chân thành đứng ở ngoài cửa chào hỏi cô.

“Chào buổi sáng.”

Cô mỉm cười, cũng vẫn giống như mấy ngày qua, cô còn chưa kịp mở miệng chào buổi sáng anh, đôi môi lập tức đã bị anh nghiêng người hôn lên.

Một nụ hôn chào buổi sáng, một nụ hôn chào buổi sáng vừa nóng vừa ướt của anh dành cho cô.

Thành thật mà nói, cô cũng không rõ ràng lắm chuyện này rốt cuộc là tại sao lại xảy ra, không phải chỉ nói đến chuyện anh hôn cô, mà là tất cả những chuyện mấy ngày vừa qua, nụ hôn chào buổi sáng, những bữa ăn sáng, rồi anh đưa cô đi làm, buổi tối đón cô tan việc, hai người cùng đi ăn bữa ăn tối.

Anh làm tất cả cho cô, tốt đến độ giống như một loại giấc mơ thành sự thật, hại cô đôi khi không cẩn thận xuất thần nghĩ tới những chuyện này, sẽ không tự chủ được, không giải thích được cảm thấy bất an, sợ đây tất cả chẳng qua là một giấc mơ dài, sau khi tỉnh lại cô sẽ phải quay về cuộc sống cô đơn mệt nhọc trong quá khứ.

“Em còn chưa nói chào buổi sáng với anh.” Anh ngẩng đầu lên, đáy mắt đọng nụ cười, hơi thở nhẹ phớt lên đôi môi cô.

“Chào buổi sáng.” Cô có chút khàn khàn đáp lại, hơi thở không khống chế được có chút gấp gáp, vẫn là chưa thể quen với nụ hôn như vậy.

Anh mỉm cười lại nhẹ ấn một nụ hôn lên môi cô, rồi mới ngẩng đầu lên đứng thẳng người lại.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Chờ em một chút nữa được không?” Cô còn chưa có mang vớ da.

“Được.” Anh gật đầu, theo cô đi vào trong nhà.

Vớ da cô đã lấy ra để ở trên ghế trong phòng khách, vì không muốn để cho anh chờ quá lâu, Du An An cũng không nghĩ quá nhiều, lập tức trực tiếp ngồi ở phòng khách gis chân lên mang vớ vào.

Na Nghiêm xoay người sang chỗ khác, ép buộc bản thân xóa đi hình ảnh mới vừa rồi trong đầu, hình ảnh tư thái mê người khi cô ngồi ở trên ghế mang vớ da vào.

Trời ạ! Đất ạ! Chỉ nhìn hành động mới vừa rồi của cô cũng biết cô hồn nhiên đến cỡ nào, một chút cũng không hiểu gì về dự vọng của đàn ông, nếu không cô tại sao lại làm chuyện như vậy trước mặt một người đàn ông?

Nghĩ đến da thịt trơn bóng của cô, đôi chân duyên dáng, cặp đùi tinh tế thon dài, còn có cô mới vừa rồi nhắc chân mang vớ da vào, tựa hồ đã bộc lộ ra cảnh xuân bên dưới váy...

Anh nhắm mắt lại, suýt chút nữa rên lên một tiếng, nhận ra rằng bản thân mình càng muốn quên đi cảnh tượng ở trong đầu, cảnh tượng đó lại càng trở nên rõ ràng.

Khả năng tự chủ và lý trí của anh mỗi ngày đều bị yếu đi, mỗi lần nhìn thấy cô lại càng yếu đi một phần, anh thật rất lo lắng và rất sợ bản thân mình không đợi được đến khi cô thông suốt, không khắc chế được dục vọng mà đoạt lấy cô, xúc phạm tới cô.

Nhưng mà trời ạ, cô rất cuộc lúc nào mới có thể thức tỉnh, cho anh một chút dấu hiệu, cho anh biết khi nào cô muốn cùng anh tiến thêm một bước, hoặc là đã chuẩn bị xong muốn đón nhận anh? Chờ đợi thêm nữa, anh sợ bản thân mình sẽ bởi vì “cấm dục quá độ” mà chết.

“Em xong rồi, Na đại ca.”

Lúc này từ phía sau truyền đến giọng nói của cô, Na Nghiêm quay đầu lại nhìn, cô lập tức nở một nụ cười rộ rỡ với anh, hoàn toàn không hay biết tới nỗi thống khổ của anh.

“Anh sao vậy?” Chú ý thấy vẻ mặt anh thật giống như có chút quái dị, Du An An quan tâm hỏi.

Anh lắc đầu, là tự bản thân anh quyết định muốn dùng hết sức mình che chở cô, bảo vệ cô, không để cho cô rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa, cho nên cho dù anh có thống khổ hơn nữa cũng chỉ có thể chấp nhận, bởi vì đây là anh tự chuốc lấy.

“Có thật không? Nhưng mà mặt của anh có chút đỏ, thân thể anh không thoải mái sao?” Đi tới trước người anh, cô đưa tay đặt lên trán anh, ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần.

Na Nghiêm nhanh chóng lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách giữa anh với cô. Thân thể của anh còn đang rung động không dứt, không ngừng muốn chồm tới cô, anh tốt nhất cách xa cô một chút, tránh chuyện không cần thận phát hỏa, mất đi không chế trước khi được cô cho phép.

“Na đại ca?” Động tác lùi lại của anh làm cho cô kinh ngạc.

“Em không phải nói là đã xong rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi.” Anh đi ra cửa trước, không nắm tay dẫn cô theo như mấy ngày vừa qua.

Du An An ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu nhìn lên tay mình. Rõ ràng chỉ là thiếu một hành động nắm tay mà thôi, tại sao cô lại có một loại cảm giác buồn bã như mất mát, như bị vứt bỏ như vậy?

“An An.” Anh đứng ở cửa kêu to.

Hất ra khỏi đầu cái loại cảm giác này, cô nhanh chóng đi về phía anh.

“Chìa khóa.”

Cô đi lại cửa đưa cái chìa khóa cho anh, nhìn anh thay mình khóa cửa.

“Trả lại em.”

Sau khi đem cái chìa khóa trả lại cho cô, thấy thang máy đã tới, anh liền đi vào trước, ấn phím đi xuống dưới lầu một, đồng thời ấn nút mở cửa, chờ đến khi cô đi vào thang máy rồi ấn nút đóng cửa.

Xuống tới dưới lầu một, sau khi anh đi ra khỏi thang máy mới quay người lại đặt tay chặn cửa thang máy, chờ đến khi cô đi ra khỏi thang máy mới buông tay, cùng cô đi về bãi đậu xe, sau đó mở cửa xe cho cô, giúp cô lên xe. (oa oa, chăm sóc tận răng luôn...)

Lái xe lên đường, bọn họ dừng lại mua bữa ăn sáng, sau đó hai người ở trên xe vừa ăn vừa nói chuyện và nghe nhạc, đến lầu dưới công ty cô đi làm.

“Đến rồi.”

“Cám ơn anh, Na đại ca.” Cô mỉm cười nói cảm ơn, sau đó chờ một động tác của anh như mọi ngày, nghiêng người hôn cô.

“Không cần khách khí.” Nhưng anh chỉ vỗ vỗ đỉnh đầu của cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh. Tại sao anh hôm nay không có hôn cô?

“Sao em không xuống xe? Hay là em hôm nay đột nhiên có hứng muốn nghỉ làm sao?” Anh cười trêu ghẹo hỏi.

Cô hồi phục tinh thần lại lắc đầu. “Vậy, em đi làm đây?”

“Được rồi.” Anh mỉm cười phát tay một cái.

Cô mở cửa xe, đẩy cửa xe ra, chân đưa ra ngoài cửa xe, đứng dậy rời khỏi xe, động tác so với trước giờ chậm hơn rất nhiều, chỉ là cô đang đợi một lời gọi khẽ, một động tác níu cô lại hôn, nhưng không có bất kỳ chuyện gì xuất hiện.

Cô cho là anh sẽ gọi cô, cho là anh sẽ kéo cô lại, cho là anh sẽ hôn cô, giống như ngày hôm qua, ngày hôm trước, hôm kia, mỗi ngày anh đưa cô đến công ty đi làm trước khi rời đi đều như vậy, nhưng mà không có, anh chỉ nói một câu gặp lại sau, sau đó liền lái xe rời đi.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Buổi sáng lúc anh tới nhấn chuông cửa không phải là vẫn rất tốt sao, vẫn chào buổi sáng cô bằng một nụ hôn như mọi ngày sao? Tại sao sau đó không còn nắm tay cô hay hôn cô nữa? Cô có phải là đã không cẩn thận làm gì đó chọc cho anh tức giận rồi hay không, hay là cô đối với anh mà nói đã không có cảm giác mới mẻ nữa rồi? Ngồi trên ghế công ty, trong đầu cô cứ luôn xoay vòng vòng với những nghi vấn này.

Sẽ không, anh không phải loại người như vậy, cô biết.

Nhưng mà tại sao anh không nắm tay cô, trước khi đi cũng không hôn cô?

Du An An, đủ rồi, đâu có ai quy định một cặp tình nhân đi cùng nhau nhất định phải nắm tay, khi tạm biệt nhất định phải hôn đâu? Nắm tay và hôn cũng là tùy theo tâm tình, căn bản cũng không thể hỏi tại sao, đúng không? Nếu như mình lo lắng chuyện này đến như vậy, thì cứ trực tiếp mở miệng hỏi anh nha, phiền não cái gì à?

Hít mạnh một hơi, cô hất những thứ này ra khỏi đầu, vừa định chuẩn bị quay trở lại chuyên tâm làm việc, lại bị một cặp mắt đang ngó chừng mình ở khoảng cách gần làm cho sợ hết hồn.

“Thực Mỹ? Cậu làm gì vậy?” Cô vẫn còn sợ hãi vỗ nhẹ lên ngực.

“Mình đang nhìn xem cậu đang làm gì đó.” Ngụy Thực Mỹ đáp lại.

“Có ý gì? Giờ làm việc mình đương nhiên là đang làm việc nha!” Cô chột dạ nói.

“Không, cậu cả buổi sáng đều như đi vào cõi thần tiên hư không, cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

“Mình...”

“Hay là mình nên hỏi cậu đang phiền não cái gì?” Ngụy Thực Mỹ hí hóp mắt hỏi.

Du An An không biết trả lời như thế nào cái vấn đề này, bởi vì cô đến bây giờ cũng còn chưa có nói với nàng về chuyện mình có bạn trai.

“Linh... Linh...” Tiếng chuông nghỉ trưa đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình, nhưng đồng thời cũng giải cứu cô.

“Nghỉ trưa rồi, cậu không chuẩn bị đi ăn cơm sao?” Cô hỏi Ngụy Thực Mỹ.

“Có, chúng ta cùng đi đi.” Ngụy Thực Mỹ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi chạy sang ôm tay cô. Đừng tưởng rằng như vậy là thoát khỏi câu hỏi của nàng.

“Mình? Mình không đi.” Du An An nhanh chóng từ chối, bỗng nhiên nhớ lại chuyện tối hôm qua Na Nghiêm nói với cô, buổi trưa hôm nay muốn tới tìm cô cùng nhau đi ăn cơm, cô suýt chút nữa đã quên mất!

“Tại sao không được?”

“Mình buổi trưa có việc.”

“Việc gì?”

“Chỉ là có việc thôi.” Cô không được tự nhiên đổi tư thế đứng, rất sợ sẽ bị phát hiện ra là cô muốn đi hẹn hò. Nếu như bị phát hiện, cô không chỉ sẽ bị căn nhắc, nói không chừng chuyện lên có bạn trai này còn có thể bị lộ ra nhắc đi nhắc lại cả đời.

“Rất khả nghi nha.” Ngụy Thục Mỹ không chớp mắt nhìn cô.

“Đâu có cái gì khả nghi nha!” Cô cố ý dùng giọng nói dễ nghe muốn che lấp đi mọi chuyện.

“Cậu đang đỏ mặt.”

Du An An nghe vậy, lập tức dùng hai tay sờ lên mặt, lại nhìn đến Ngụy Thục Mỹ vẻ mặt cười gian, lúc này mới phát hiện ra mình căn bản là giấu đầu lòi đuôi, không đánh đã khai!

“Thành thật mà nói đi.” Ngụy Thục Mỹ ung dung trở lại trên ghế ngồi.

“Cậu muốn mình nói gì?”

“Cậu có phải len lén có bạn trai, nhưng đã quên nói với mình hay không?”

“Cậu có phải len lén có bạn trai, nhưng đã quên nói với mình hay không?”

Du An An trong nháy mắt tròn to hai mắt. “Làm sao cậu biết?”

Ngụy Thục Mỹ không nhin được liếc mắt một cái.

“Cậu gần đây luôn mặt mày hớn hở, vẻ mặt như mùa xuân đến, chỉ có người mù mới nhìn không ra.”

“Có rõ ràng như vậy sao?” Cô không khỏi sờ sờ mặt của mình.

“Đối phương là ai? Hoàng Bách Khải?” Ngụy Thục Mỹ nghiêng đầu suy đoán.

Du An An trong nháy mắt há hốc miệng muốn rút cả cằm, Hoàng Bách Khải?! Đây là kết luận từ đâu ra a?

“Không phải.” Cô nhúu chặt chân mày, thận trọng phủ nhận. “Thục Mỹ, cậu không nên tùy tiện nói đến Hoàng Bách Khải, mình cùng hắn chẳng qua là đồng nghiệp cùng công ty mà thôi, ngoài ra không có gì cả.”

“Mình vẫn không hiểu nổi, điều kiện của hắn không tệ, tại sao cậu lại không thích hắn?”

“Mình không biết, cảm giác này, cậu muốn mình nói như thế nào?”

“Được rồi, không nói tới hắn, chúng ta nói tới bạn trai của cậu, người đàn ông may mắn đó là ai, người bên trong công ty của chúng ta sao? Mình có quen biết không?”

“Không phải, cậu không quen biết.” Cô lắc đầu nói.

“Vậy hai người tại sao biết nhau, đối phương là người như thế nào vậy, làm công việc gì, hai người từ khi nào thì bắt đầu gặp gỡ, tới giai đoạn nào rồi?” Nàng sắp tò mò đến chết a! Người đàn ông có thể làm cho Du An An nổi tiếng cách ly tình yêu trong công ty động tâm, chỉ cần nghĩ đã cảm thấy hắn rất lợi hại, phi thường hơn người.

“Thục Mỹ, cậu có muốn đi ăn cơm trưa trước hay không, chuyện này chúng ta tìm thời gian khác hàn huyên?”

Du An An bất đắc dĩ tựa lưng vào ghế ngồi phía sau.

“Không được.” Ngụy Thục Mỹ trực tiếp cự tuyệt. “Nhanh một chút, mau nói ình biết hắn là một người như thế nào, làm việc gì? Là người có tiền sao?”

Nhìn dáng dấp nàng không đạt được mục đích thề không bỏ qua. Du An An than nhẹ một tiếng, đành hoàng trả lời vấn đề của nàng. “Không phải, anh ấy chỉ là một thợ trang hoàng mà thôi.” Cô thật sự hy vọng Na Nghiêm mau gọi điện thoại để cô có lý do rời đi.

“Thợ trang hoàng?” Ngụy Thục Mỹ hoàn toàn há hốc mồm, đáp án này thật đúng là hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, bất quá chắc hắn là không chỉ như vậy mới đúng chứ? “Ý của cậu là nói, hắn là một nhà thiết kế đặc biệt giúp người thiết kế phòng ốc trang hoàng bên trong phòng ốc sao?”

“Không phải, là thợ trang hoàng, công nhân kỹ thuật, không phải là nhà thiết kế.”

“Vậy chính hắn mở công ty trang hoàng sao?”

“Không có.” Nếu có, anh sẽ không nói những người bạn kia là đồng nghiệp.

“Vậy ý của cậu là nói, bạn trai của cậu chỉ là một thợ trang hoàng đơn thuần... Công nhân?” Ngụy Thục Mỹ cẩn thận không để cho giọng nói toát ra vẻ khó tin.

“Ừ, hẳn là có thể nói như vậy, bất quá anh ấy cũng sửa điện sửa nước.” Du An An mỉm cười trả lời.

Ngụy Thục Mỹ há hốc mồm cứng lưỡi, ngây người như phỗng nhìn cô, đột nhiên nhận ra bản mình thật nói không ra lời, mà An An cô làm sao còn cười được nha?

Một tạp công? An An ngàn chọn vạn chọn cứ nhiên chọn lấy một tạp công bán sức lao động kiếm tiền để gặp gỡ? Cô là điên rồi sao, hay là u mê?

Cô rốt cuộc là đi nơi nào tìm được nhân vật số một như vậy nha?

“Đích đích đích!” Tiếng chuông điện thoại di động hư hư thực thực đột nhiên vang lên.

Du An An nhanh chóng xoay người, vui mừng như nướn mảy lấy di động từ bên trong túi xách da ra. Là Na Nghiêm điện thoại tới.

“A lô?”

Ngụy Thục Mỹ lập tức lắng tai nghe.

“Anh có việc sao? Không tới? Ô, được rồi, không sao... Dạ, em biết... Được rồi, buổi tối gặp lại. Bye bye.”

“Hắn không tới?” Đợi cô vừa buông điện thoại di động từ bên tai xuống, Ngụy Thục Mỹ lập tức nghiêm thanh hỏi.

“Anh ấy tạm thời có việc, cho nên hủy bỏ kế hoạch buổi trưa cùng mình ăn cơm, mình bây giờ có thể cùng cậu đi ăn cơm.” Du An An mặc dù miễn cưỡng mỉm cười, nhưng vẫn không thể che hết sự mất mát trong đáy mắt.

Ngụy Thục Mỹ mím chặt môi, quyết định chán ghét tên tạp công kia.

* * *

“Thục Mỹ, không phải là tháng sau mới tới sinh nhật cậu sao? Tại sao lại muốn chọn hôm nay tổ chức tiệc sinh nhật, hôm nào khác không được sao?”

Vừa tan việc đã bị Ngụy Thục Mỹ nửa kéo nửa đẩy ra khỏi công ty, Du An An nhú chân mảy, liều chết nghĩ tới lý do cự tuyệt.

Buổi sáng Na Nghiêm khác thường làm cho cô tràn đầy bất an, cho dù cô cứ luôn tự nói với bản thân mình là không có chuyện gì, nhưng vẫn không thể đánh tan tâm tình lo âu.

Vì vậy cô một lòng mong đợi có thể sớm tan việc một chút, sớm được gặp anh một chút, sớm nhìn thấy anh khôi phục bình thường một chút, cô mới có thể yên tâm. Cô đang là khẩn cấp chờ tan việc để có thể nhìn thấy anh như vậy, không ngờ tới Thục Mỹ lại đột nhiên tuyên bố muốn tối nay tổ chức tiệc sinh nhật, lôi kéo cô cùng đi, không để cho cô về.

“Không được, mình muốn hôm nay làm thì hôm nay làm.” Ngụy Thục Mỹ tiếp tục kéo cô đi về phía trước.

“Nhưng mà hôm nay cũng không phải là sinh nhật của cậu.” Du An An hơi giãy dụa.

“Mình đã nói muốn tổ chức trước nha, đi thôi!”

“Nói trước cũng không nhất định phải chọn hôm nay nha, hôm nào khác có được hay không?”

“Này, cậu đến cùng có phải bạn bè mình hay không nha? Sinh nhật của mình, mình mời khách, cậu có thể đi ăn uống miễn phí còn oán trách cái gì?” Ngụy Thục Mỹ bỗng nhiên dừng bước lại nhìn cô chằm chằm.

“Nhưng mà mình hôm nay có việc...”

“Việc gì?”

“Mình...”

“Muốn đi hẹn hò với bạn trai phải không? Du An An, mình hôm nay mới biết thì ra cậu là loại phụ nữ có bạn trai liền bỏ quên bạn bè nha!” Ngụy Thục Mỹ phút chốc buông tay cô ra, nghiêm mặt nhìn cô.

“Thục Mỹ, cậu biết rõ mình không phải là...” Cô cười khổ một cái, cái mũ chụp lên đầu cô thật là lớn. “Được rồi, mình đi là được.”

“Bộ dạng của cậu thật giống như là rất bất đắc dĩ.” Ngụy Thục Mỹ một lần nữa ôm lấy cánh tay cô, nhìn cô cười mỉa mí.

“Mình thật là rất bất đắc dĩ nha!” Du An An nhẹ nhàng than thở.

“Cậu thích cái tên tạp công kia như vậy?”

“Tạp công?”

“Vừa trang hoàng, vừa sửa điện sửa nước, mình thấy chà dầu, sửa xe, nhổ cỏ đại khái cũng không làm khó được hẳn, đây không phải là tạp công thì là cái gì?” Ngụy Thục Mỹ ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười nói.

“Cũng đúng.” Không nhận ra ý tứ giấu cợt của nàng, Du An An mỉm cười gật đầu. “Đúng rồi, mình muốn gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy hôm nay không cần tới đón mình tan việc, hy vọng anh ấy còn chưa lên đường.” Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm số.

“Hắn mỗi ngày đều sẽ đến đón cậu tan việc?” Ngụy Thục Mỹ hoài nghi hỏi.

“Ừ.” Du An An đáp lại, sau đó đầu bên kia điện thoại di động truyền đến thanh âm của anh.

“An An, mười phút đồng hồ sau anh sẽ đến.”

“Anh đã đi rồi sao? Em đang muốn gọi điện thoại báo anh hôm nay đừng đến đón em.” Trong giọng nói của cô tràn đầy xin lỗi.

“Sao vậy, tạm thời muốn làm thêm giờ sao?”

“Không phải, Thục Mỹ... Đồng nghiệp Ngụy Thục Mỹ mà em từng nói với anh, nàng hôm nay muốn tổ chức sinh nhật, cho nên...”

“Bọn em muốn đi đâu tổ chức sinh nhật?” Anh tiếp tục hỏi thăm.

Du An An vội vàng quay đầu hỏi. “Thục Mỹ, chúng ta muốn đi đâu?”

“KTV*.” Ngụy Thục Mỹ trả lời.

(*KTV: karaoke)

“Cô ấy nói KTV.”

“KTV nào?”

“Thục Mỹ, KTV nào?”

“Hắn hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Ngụy Thục Mỹ liếc mắt. “Cậu nói với hắn là sinh nhật của mình không có mời hạng người làm tạp công.”

“Thục Mỹ!” Dở khóc dở cười nhìn nàng một cái, cô mới quay đầu lại nói với Na Nghiêm. “Na đại ca, khi nào tiệc sinh nhật kết thúc, em sẽ gọi điện thoại nói cho anh biết em đang ở đâu có được hay không?”

“Không cần, mình sẽ đưa cậu trở về.” Ngụy Thục Mỹ lớn tiếng chen vào.

“An An, anh đắc tội với đồng nghiệp của em sao?” Na Nghiêm ở đầu bên kia điện thoại hoài nghi hỏi.

“Không phải, là em lén có bạn trai lại không nói với cô ấy, cô ấy giận em.” Du An An vội vàng giải thích.

“Vậy sau khi tiệc kết thúc nếu muốn thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

“Được.”

“Không nên chơi quá muộn.”

“Được.”

“Không nên uống rượu.”

“Được.”

“Nếu như muốn về thì lập tức gọi điện thoại cho anh, không nhất định phải chờ tới khi kết thúc.”

“Em biết.”

“Tự mình cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

“Vậy anh cúp điện thoại nhé?”

“Dạ, bye bye anh.”

“Dạ, bye bye anh.” Ngụy Thục Mỹ không nhận được bắt chước cách nói chuyện mới vừa rồi của cô.

Du An An cất điện thoại di động, bắt đầu dĩ trách nàng một câu. “Bây giờ cậu hài lòng chưa?”

“Một chút xiu.” Nàng nở nụ cười, trong lòng nghĩ thầm, đây chỉ là phần bắt đầu của kế hoạch mà thôi.

“Đi thôi, chúng ta còn phải tới trạm xe bus chờ xe sao?” Du An An vừa đi vừa hỏi.

“Không cần, chờ một chút sẽ có người lái xe tới đón chúng ta.”

“Bạn của cậu sao?” Cô tự suy đoán. “Đúng rồi, hôm nay sẽ có bao nhiêu người? Tại sao không thấy những đồng nghiệp khác cùng đi?” Quay đầu nhìn bốn phía một chút, cô đột nhiên phát hiện ra chỉ có hai người bọn họ.

“Mọi người đều nói là sẽ đi.”

“Ừ.” Du An An không nghi ngờ gì.

“Xe tới rồi!” Ngụy Thục Mỹ bỗng nhiên kêu to, sau đó liền lôi kéo cô sang bên kia đường.

Du An An bị nàng lôi kéo đi, tò mò nhìn mấy chiếc xe tạm thời dừng ở ven đường phía trước, suy đoán xem nàng nói rất cuộc là chiếc xe nào?

Cuối cùng bọn họ dừng ở phía trước một chiếc xe Toyota Camry màu đen.

Khoảnh khắc bọn họ đi đến gần, cửa sổ xe liền trượt xuống, khuôn mặt Hoàng Bách Khải bỗng nhiên xuất hiện ở cửa sổ xe, khiến cho Du An An không nhận được sự sợ hãi một chút.

“An An, cậu ngồi phía trước.”

Cô còn chưa kịp hiểu rõ bây giờ là tình huống như thế nào, đã bị Ngụy Thục Mỹ đẩy mạnh lên ghế ngồi trước xe, sau đó nhanh chóng đóng cửa xe.

Hoàng Bách Khải nhìn về phía cô mỉm cười, Ngụy Thục Mỹ nhảy lên chỗ ngồi phía sau sau cũng nhìn cô nhếch miệng cười, khiến cho Du An An có cảm giác thật giống như bị bắt cóc lên thuyền giặc.

Đây rất cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho cô biết?

Hết chương 6.

Chú thích:

Toyota Camry: Giá khoảng \$61.000

7. Chương 06

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Du An An vừa mới thay xong quần áo, đang cầm lấy lược chuẩn bị chải tóc. Cô ngẩng nhìn bản thân mình trong tấm gương lúc chuông cửa vang lên, lộ ra một mỉm cười vừa bất đắc dĩ, vừa hạnh phúc.

Người đàn ông kia quả thực là so với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn.

Nhanh chóng dùng lược chải lên tóc hai ba cái, xác định mái tóc trên đầu cô không còn hỗn loạn, cô mới để lược xuống đi về phía phòng khách mở cửa ra.

Na Nghiêm vẫn như mấy ngày vừa qua, khuôn mặt toả sáng, nụ cười chân thành đứng ở ngoài cửa chào hỏi cô.

“Chào buổi sáng.”

Cô mỉm cười, cũng vẫn giống như mấy ngày qua, cô còn chưa kịp mở miệng chào buổi sáng anh, đôi môi lập tức đã bị anh nghiêng người hôn lên.

Một nụ hôn chào buổi sáng, một nụ hôn chào buổi sáng vừa nóng vừa ướt của anh dành cho cô.

Thành thật mà nói, cô cũng không rõ ràng lắm chuyện này rốt cuộc là tại sao lại xảy ra, không phải chỉ nói đến chuyện anh hôn cô, mà là tất cả những chuyện mấy ngày vừa qua, nụ hôn chào buổi sáng, những bữa ăn sáng, rồi anh đưa cô đi làm, buổi tối đón cô tan việc, hai người cùng đi ăn bữa ăn tối.

Anh làm tất cả cho cô, tốt đến độ giống như một loại giấc mơ thành sự thật, hại cô đôi khi không cẩn thận xuất thần nghĩ tới những chuyện này, sẽ không tự chủ được, không giải thích được cảm thấy bất an, sợ đây tất cả chẳng qua là một giấc mơ dài, sau khi tỉnh lại cô sẽ phải quay về cuộc sống cô đơn mệt nhọc trong quá khứ.

“Em còn chưa nói chào buổi sáng với anh.” Anh ngẩng đầu lên, đáy mắt đọng nụ cười, hơi thở nhẹ phớt lên đôi môi cô.

“Chào buổi sáng.” Cô có chút khàn khàn đáp lại, hơi thở không khống chế được có chút gấp gáp, vẫn là chưa thể quen với nụ hôn như vậy.

Anh mỉm cười lại nhẹ ấn một nụ hôn lên môi cô, rồi mới ngẩng đầu lên đứng thẳng người lại.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Chờ em một chút nữa được không?” Cô còn chưa có mang vớ da.

“Được.” Anh gật đầu, theo cô đi vào trong nhà.

Vớ da cô đã lấy ra để ở trên ghế trong phòng khách, vì không muốn để cho anh chờ quá lâu, Du An An cũng không nghĩ quá nhiều, lập tức trực tiếp ngồi ở phòng khách gis chân lên mang vớ vào.

Na Nghiêm xoay người sang chỗ khác, ép buộc bản thân xóa đi hình ảnh mới vừa rồi trong đầu, hình ảnh tư thái mê người khi cô ngồi ở trên ghế mang vớ da vào.

Trời ạ! Đất ạ! Chỉ nhìn hành động mới vừa rồi của cô cũng biết cô hồn nhiên đến cỡ nào, một chút cũng không hiểu gì về dự vọng của đàn ông, nếu không cô tại sao lại làm chuyện như vậy trước mặt một người đàn ông?

Nghĩ đến da thịt trơn bóng của cô, đôi chân duyên dáng, cặp đùi tinh tế thon dài, còn có cô mới vừa rồi nhắc chân mang vớ da vào, tựa hồ đã bộc lộ ra cảnh xuân bên dưới váy...

Anh nhắm mắt lại, suýt chút nữa rên lên một tiếng, nhận ra rằng bản thân mình càng muốn quên đi cảnh tượng ở trong đầu, cảnh tượng đó lại càng trở nên rõ ràng.

Khả năng tự chủ và lý trí của anh mỗi ngày đều bị yếu đi, mỗi lần nhìn thấy cô lại càng yếu đi một phần, anh thật rất lo lắng và rất sợ bản thân mình không đợi được đến khi cô thông suốt, không khắc chế được dục vọng mà đoạt lấy cô, xúc phạm tới cô.

Nhưng mà trời ạ, cô rất cuộc lúc nào mới có thể thức tỉnh, cho anh một chút dấu hiệu, cho anh biết khi nào cô muốn cùng anh tiến thêm một bước, hoặc là đã chuẩn bị xong muốn đón nhận anh? Chờ đợi thêm nữa, anh sợ bản thân mình sẽ bởi vì “cấm dục quá độ” mà chết.

“Em xong rồi, Na đại ca.”

Lúc này từ phía sau truyền đến giọng nói của cô, Na Nghiêm quay đầu lại nhìn, cô lập tức nở một nụ cười rộ rỡ với anh, hoàn toàn không hay biết tới nỗi thống khổ của anh.

“Anh sao vậy?” Chú ý thấy vẻ mặt anh thật giống như có chút quái dị, Du An An quan tâm hỏi.

Anh lắc đầu, là tự bản thân anh quyết định muốn dùng hết sức mình che chở cô, bảo vệ cô, không để cho cô rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa, cho nên cho dù anh có thống khổ hơn nữa cũng chỉ có thể chấp nhận, bởi vì đây là anh tự chuốc lấy.

“Có thật không? Nhưng mà mặt của anh có chút đỏ, thân thể anh không thoải mái sao?” Đi tới trước người anh, cô đưa tay đặt lên trán anh, ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần.

Na Nghiêm nhanh chóng lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách giữa anh với cô. Thân thể của anh còn đang rung động không dứt, không ngừng muốn chồm tới cô, anh tốt nhất cách xa cô một chút, tránh chuyện không cần thận phát hỏa, mất đi không chế trước khi được cô cho phép.

“Na đại ca?” Động tác lùi lại của anh làm cho cô kinh ngạc.

“Em không phải nói là đã xong rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi.” Anh đi ra cửa trước, không nắm tay dẫn cô theo như mấy ngày vừa qua.

Du An An ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu nhìn lên tay mình. Rõ ràng chỉ là thiếu một hành động nắm tay mà thôi, tại sao cô lại có một loại cảm giác buồn bã như mất mát, như bị vứt bỏ như vậy?

“An An.” Anh đứng ở cửa kêu to.

Hất ra khỏi đầu cái loại cảm giác này, cô nhanh chóng đi về phía anh.

“Chìa khóa.”

Cô đi lại cửa đưa cái chìa khóa cho anh, nhìn anh thay mình khóa cửa.

“Trả lại em.”

Sau khi đem cái chìa khóa trả lại cho cô, thấy thang máy đã tới, anh liền đi vào trước, ấn phím đi xuống dưới lầu một, đồng thời ấn nút mở cửa, chờ đến khi cô đi vào thang máy rồi ấn nút đóng cửa.

Xuống tới dưới lầu một, sau khi anh đi ra khỏi thang máy mới quay người lại đặt tay chặn cửa thang máy, chờ đến khi cô đi ra khỏi thang máy mới buông tay, cùng cô đi về bãi đậu xe, sau đó mở cửa xe cho cô, giúp cô lên xe. (oa oa, chăm sóc tận răng luôn...)

Lái xe lên đường, bọn họ dừng lại mua bữa ăn sáng, sau đó hai người ở trên xe vừa ăn vừa nói chuyện và nghe nhạc, đến lầu dưới công ty cô đi làm.

“Đến rồi.”

“Cám ơn anh, Na đại ca.” Cô mỉm cười nói cảm ơn, sau đó chờ một động tác của anh như mọi ngày, nghiêng người hôn cô.

“Không cần khách khí.” Nhưng anh chỉ vỗ vỗ đỉnh đầu của cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh. Tại sao anh hôm nay không có hôn cô?

“Sao em không xuống xe? Hay là em hôm nay đột nhiên có hứng muốn nghỉ làm sao?” Anh cười trêu ghẹo hỏi.

Cô hồi phục tinh thần lại lắc đầu. “Vây, em đi làm đây?”

“Được rồi.” Anh mỉm cười phát tay một cái.

Cô mở cửa xe, đẩy cửa xe ra, chân đưa ra ngoài cửa xe, đứng dậy rời khỏi xe, động tác so với trước giờ chậm hơn rất nhiều, chỉ là cô đang đợi một lời gọi khẽ, một động tác níu cô lại hôn, nhưng không có bất kỳ chuyện gì xuất hiện.

Cô cho là anh sẽ gọi cô, cho là anh sẽ kéo cô lại, cho là anh sẽ hôn cô, giống như ngày hôm qua, ngày hôm trước, hôm kia, mỗi ngày anh đưa cô đến công ty đi làm trước khi rời đi đều như vậy, nhưng mà không có, anh chỉ nói một câu gặp lại sau, sau đó liền lái xe rời đi.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Buổi sáng lúc anh tới nhấn chuông cửa không phải là vẫn rất tốt sao, vẫn chào buổi sáng cô bằng một nụ hôn như mọi ngày sao? Tại sao sau đó không còn nắm tay cô hay hôn cô nữa? Cô có phải là đã không cẩn thận làm gì đó chọc cho anh tức giận rồi hay không, hay là cô đối với anh mà nói đã không có cảm giác mới mẻ nữa rồi? Ngồi trên ghế công ty, trong đầu cô cứ luôn xoay vòng vòng với những nghi vấn này.

Sẽ không, anh không phải loại người như vậy, cô biết.

Nhưng mà tại sao anh không nắm tay cô, trước khi đi cũng không hôn cô?

Du An An, đủ rồi, đâu có ai quy định một cặp tình nhân đi cùng nhau nhất định phải nắm tay, khi tạm biệt nhất định phải hôn đâu? Nắm tay và hôn cũng là tùy theo tâm tình, căn bản cũng không thể hỏi tại sao, đúng không? Nếu như mình lo lắng chuyện này đến như vậy, thì cứ trực tiếp mở miệng hỏi anh nha, phiền não cái gì à?

Hít mạnh một hơi, cô hất những thứ này ra khỏi đầu, vừa định chuẩn bị quay trở lại chuyên tâm làm việc, lại bị một cặp mắt đang ngó chừng mình ở khoảng cách gần làm cho sợ hết hồn.

“Thực Mỹ? Cậu làm gì vậy?” Cô vẫn còn sợ hãi vỗ nhẹ lên ngực.

“Mình đang nhìn xem cậu đang làm gì đó.” Ngụy Thực Mỹ đáp lại.

“Có ý gì? Giờ làm việc mình đương nhiên là đang làm việc nha!” Cô chột dạ nói.

“Không, cậu cả buổi sáng đều như đi vào cõi thần tiên hư không, cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

“Mình...”

“Hay là mình nên hỏi cậu đang phiền não cái gì?” Ngụy Thực Mỹ hí hóp mắt hỏi.

Du An An không biết trả lời như thế nào cái vấn đề này, bởi vì cô đến bây giờ cũng còn chưa có nói với nàng về chuyện mình có bạn trai.

“Linh... Linh...” Tiếng chuông nghỉ trưa đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình, nhưng đồng thời cũng giải cứu cô.

“Nghỉ trưa rồi, cậu không chuẩn bị đi ăn cơm sao?” Cô hỏi Ngụy Thực Mỹ.

“Có, chúng ta cùng đi đi.” Ngụy Thực Mỹ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi chạy sang ôm tay cô. Đừng tưởng rằng như vậy là thoát khỏi câu hỏi của nàng.

“Mình? Mình không đi.” Du An An nhanh chóng từ chối, bỗng nhiên nhớ lại chuyện tối hôm qua Na Nghiêm nói với cô, buổi trưa hôm nay muốn tới tìm cô cùng nhau đi ăn cơm, cô suýt chút nữa đã quên mất!

“Tại sao không được?”

“Mình buổi trưa có việc.”

“Việc gì?”

“Chỉ là có việc thôi.” Cô không được tự nhiên đối tự thể đứng, rất sợ sẽ bị phát hiện ra là cô muốn đi hẹn hò. Nếu như bị phát hiện, cô không chỉ sẽ bị cản nhắc, nói không chừng chuyện lên có bạn trai này còn có thể bị lộ ra nhắc đi nhắc lại cả đời.

“Rất khả nghi nha.” Ngụy Thục Mỹ không chớp mắt nhìn cô.

“Đâu có cái gì khả nghi nha!” Cô cố ý dùng giọng nói dễ nghe muốn che lấp đi mọi chuyện.

“Cậu đang đỏ mặt.”

Du An An nghe vậy, lập tức dùng hai tay sờ lên mặt, lại nhìn đến Ngụy Thục Mỹ vẻ mặt cười gian, lúc này mới phát hiện ra mình căn bản là giấu đầu lòi đuôi, không đánh đã khai!

“Thành thật mà nói đi.” Ngụy Thục Mỹ ung dung trở lại trên ghế ngồi.

“Cậu muốn mình nói gì?”

“Cậu có phải len lén có bạn trai, nhưng đã quên nói với mình hay không?”

“Cậu có phải len lén có bạn trai, nhưng đã quên nói với mình hay không?”

Du An An trong nháy mắt tròn to hai mắt. “Làm sao cậu biết?”

Ngụy Thục Mỹ không nhin được liếc mắt một cái.

“Cậu gần đây luôn mặt mày hớn hở, vẻ mặt như mùa xuân đến, chỉ có người mù mới nhìn không ra.”

“Có rõ ràng như vậy sao?” Cô không khỏi sờ sờ mặt của mình.

“Đối phương là ai? Hoàng Bách Khải?” Ngụy Thục Mỹ nghiêng đầu suy đoán.

Du An An trong nháy mắt há hốc miệng muốn rút cả cằm, Hoàng Bách Khải?! Đây là kết luận từ đâu ra a?

“Không phải.” Cô nhúu chặt chân mày, thận trọng phủ nhận. “Thục Mỹ, cậu không nên tùy tiện nói đến Hoàng Bách Khải, mình cùng hắn chẳng qua là đồng nghiệp cùng công ty mà thôi, ngoài ra không có gì cả.”

“Mình vẫn không hiểu nổi, điều kiện của hắn không tệ, tại sao cậu lại không thích hắn?”

“Mình không biết, cảm giác này, cậu muốn mình nói như thế nào?”

“Được rồi, không nói tới hắn, chúng ta nói tới bạn trai của cậu, người đàn ông may mắn đó là ai, người bên trong công ty của chúng ta sao? Mình có quen biết không?”

“Không phải, cậu không quen biết.” Cô lắc đầu nói.

“Vậy hai người tại sao biết nhau, đối phương là người như thế nào vậy, làm công việc gì, hai người từ khi nào thì bắt đầu gặp gỡ, tới giai đoạn nào rồi?” Nàng sắp tò mò đến chết a! Người đàn ông có thể làm cho Du An An nổi tiếng cách ly tình yêu trong công ty động tâm, chỉ cần nghĩ đã cảm thấy hắn rất lợi hại, phi thường hơn người.

“Thục Mỹ, cậu có muốn đi ăn cơm trưa trước hay không, chuyện này chúng ta tìm thời gian khác hàn huyên?” Du An An bất đắc dĩ tựa lưng vào ghế ngồi phía sau.

“Không được.” Ngụy Thục Mỹ trực tiếp cự tuyệt. “Nhanh một chút, mau nói ình biết hắn là một người như thế nào, làm việc gì? Là người có tiền sao?”

Nhìn dáng dấp nàng không đạt được mục đích thề không bỏ qua. Du An An than nhẹ một tiếng, đành hoàng trả lời vấn đề của nàng. “Không phải, anh ấy chỉ là một thợ trang hoàng mà thôi.” Cô thật sự hy vọng Na Nghiêm mau gọi điện thoại để cô có lý do rời đi.

“Thợ trang hoàng?” Ngụy Thục Mỹ hoàn toàn há hốc mồm, đáp án này thật đúng là hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, bất quá chắc hắn là không chỉ như vậy mới đúng chứ? “Ý của cậu là nói, hắn là một nhà thiết kế đặc biệt giúp người thiết kế phòng ốc trang hoàng bên trong phòng ốc sao?”

“Không phải, là thợ trang hoàng, công nhân kỹ thuật, không phải là nhà thiết kế.”

“Vậy chính hắn mở công ty trang hoàng sao?”

“Không có.” Nếu có, anh sẽ không nói những người bạn kia là đồng nghiệp.

“Vậy ý của cậu là nói, bạn trai của cậu chỉ là một thợ trang hoàng đơn thuần... Công nhân?” Ngụy Thục Mỹ cẩn thận không để cho giọng nói toát ra vẻ khó tin.

“Ừ, hẳn là có thể nói như vậy, bất quá anh ấy cũng sửa điện sửa nước.” Du An An mỉm cười trả lời.

Ngụy Thục Mỹ há hốc mồm cứng lưỡi, ngây người như phỗng nhìn cô, đột nhiên nhận ra bản mình thật nói không ra lời, mà An An cô làm sao còn cười được nha?

Một tạp công? An An ngàn chọn vạn chọn cứ nhiên chọn lấy một tạp công bán sức lao động kiếm tiền để gặp gỡ? Cô là điên rồi sao, hay là u mê?

Cô rốt cuộc là đi nơi nào tìm được nhân vật số một như vậy nha?

“Đích đích đích!” Tiếng chuông điện thoại di động hự hự thực thực đột nhiên vang lên.

Du An An nhanh chóng xoay người, vui mừng như nướn mảy lấy di động từ bên trong túi xách da ra. Là Na Nghiêm điện thoại tới.

“A lô?”

Ngụy Thục Mỹ lập tức lắng tai nghe.

“Anh có việc sao? Không tới? Ô, được rồi, không sao... Dạ, em biết... Được rồi, buổi tối gặp lại. Bye bye.”

“Hắn không tới?” Đợi cô vừa buông điện thoại di động từ bên tai xuống, Ngụy Thục Mỹ lập tức nghiêm thanh hỏi.

“Anh ấy tạm thời có việc, cho nên hủy bỏ kế hoạch buổi trưa cùng mình ăn cơm, mình bây giờ có thể cùng cậu đi ăn cơm.” Du An An mặc dù miễn cưỡng mỉm cười, nhưng vẫn không thể che hết sự mất mát trong đáy mắt.

Ngụy Thục Mỹ mím chặt môi, quyết định chán ghét tên tạp công kia.

* * *

“Thục Mỹ, không phải là tháng sau mới tới sinh nhật cậu sao? Tại sao lại muốn chọn hôm nay tổ chức tiệc sinh nhật, hôm nào khác không được sao?”

Vừa tan việc đã bị Ngụy Thục Mỹ nửa kéo nửa đẩy ra khỏi công ty, Du An An nhú chân mảy, liều chết nghĩ tới lý do cự tuyệt.

Buổi sáng Na Nghiêm khác thường làm cho cô tràn đầy bất an, cho dù cô cứ luôn tự nói với bản thân mình là không có chuyện gì, nhưng vẫn không thể đánh tan tâm tình lo âu.

Vì vậy cô một lòng mong đợi có thể sớm tan việc một chút, sớm được gặp anh một chút, sớm nhìn thấy anh khôi phục bình thường một chút, cô mới có thể yên tâm. Cô đang là khẩn cấp chờ tan việc để có thể nhìn thấy anh như vậy, không ngờ tới Thục Mỹ lại đột nhiên tuyên bố muốn tối nay tổ chức tiệc sinh nhật, lôi kéo cô cùng đi, không để cho cô về.

“Không được, mình muốn hôm nay làm thì hôm nay làm.” Ngụy Thục Mỹ tiếp tục kéo cô đi về phía trước.

“Nhưng mà hôm nay cũng không phải là sinh nhật của cậu.” Du An An hơi giãy dụa.

“Mình đã nói muốn tổ chức trước nha, đi thôi!”

“Nói trước cũng không nhất định phải chọn hôm nay nha, hôm nào khác có được hay không?”

“Này, cậu đến cùng có phải bạn bè mình hay không nha? Sinh nhật của mình, mình mời khách, cậu có thể đi ăn uống miễn phí còn oán trách cái gì?” Ngụy Thục Mỹ bỗng nhiên dừng bước lại nhìn cô chằm chằm.

“Nhưng mà mình hôm nay có việc...”

“Việc gì?”

“Mình...”

“Muốn đi hẹn hò với bạn trai phải không? Du An An, mình hôm nay mới biết thì ra cậu là loại phụ nữ có bạn trai liền bỏ quên bạn bè nha!” Ngụy Thục Mỹ phút chốc buông tay cô ra, nghiêm mặt nhìn cô.

“Thục Mỹ, cậu biết rõ mình không phải là...” Cô cười khổ một cái, cái mũ chụp lên đầu cô thật là lớn. “Được rồi, mình đi là được.”

“Bộ dạng của cậu thật giống như là rất bất đắc dĩ.” Ngụy Thục Mỹ một lần nữa ôm lấy cánh tay cô, nhìn cô cười mỉa mí.

“Mình thật là rất bất đắc dĩ nha!” Du An An nhẹ nhàng than thở.

“Cậu thích cái tên tạp công kia như vậy?”

“Tạp công?”

“Vừa trang hoàng, vừa sửa điện sửa nước, mình thấy chà dầu, sửa xe, nhổ cỏ đại khái cũng không làm khó được hẳn, đây không phải là tạp công thì là cái gì?” Ngụy Thục Mỹ ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười nói.

“Cũng đúng.” Không nhận ra ý tứ giấu cợt của nàng, Du An An mỉm cười gật đầu. “Đúng rồi, mình muốn gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy hôm nay không cần tới đón mình tan việc, hy vọng anh ấy còn chưa lên đường.” Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm số.

“Hắn mỗi ngày đều sẽ đến đón cậu tan việc?” Ngụy Thục Mỹ hoài nghi hỏi.

“Ừ.” Du An An đáp lại, sau đó đầu bên kia điện thoại di động truyền đến thanh âm của anh.

“An An, mười phút đồng hồ sau anh sẽ đến.”

“Anh đã đi rồi sao? Em đang muốn gọi điện thoại báo anh hôm nay đừng đến đón em.” Trong giọng nói của cô tràn đầy xin lỗi.

“Sao vậy, tạm thời muốn làm thêm giờ sao?”

“Không phải, Thục Mỹ... Đồng nghiệp Ngụy Thục Mỹ mà em từng nói với anh, nàng hôm nay muốn tổ chức sinh nhật, cho nên...”

“Bọn em muốn đi đâu tổ chức sinh nhật?” Anh tiếp tục hỏi thăm.

Du An An vội vàng quay đầu hỏi. “Thục Mỹ, chúng ta muốn đi đâu?”

“KTV*.” Ngụy Thục Mỹ trả lời.

(*KTV: karaoke)

“Cô ấy nói KTV.”

“KTV nào?”

“Thục Mỹ, KTV nào?”

“Hắn hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Ngụy Thục Mỹ liếc mắt. “Cậu nói với hắn là sinh nhật của mình không có mời hạng người làm tạp công.”

“Thục Mỹ!” Dở khóc dở cười nhìn nàng một cái, cô mới quay đầu lại nói với Na Nghiêm. “Na đại ca, khi nào tiệc sinh nhật kết thúc, em sẽ gọi điện thoại nói cho anh biết em đang ở đâu có được hay không?”

“Không cần, mình sẽ đưa cậu trở về.” Ngụy Thục Mỹ lớn tiếng chen vào.

“An An, anh đắc tội với đồng nghiệp của em sao?” Na Nghiêm ở đầu bên kia điện thoại hoài nghi hỏi.

“Không phải, là em lén có bạn trai lại không nói với cô ấy, cô ấy giận em.” Du An An vội vàng giải thích.

“Vậy sau khi tiệc kết thúc nếu muốn thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

“Được.”

“Không nên chơi quá muộn.”

“Được.”

“Không nên uống rượu.”

“Được.”

“Nếu như muốn về thì lập tức gọi điện thoại cho anh, không nhất định phải chờ tới khi kết thúc.”

“Em biết.”

“Tự mình cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

“Vậy anh cúp điện thoại nhé?”

“Dạ, bye bye anh.”

“Dạ, bye bye anh.” Ngụy Thục Mỹ không nhận được bắt chước cách nói chuyện mới vừa rồi của cô.

Du An An cất điện thoại di động, bắt đầu dĩ trách nàng một câu. “Bây giờ cậu hài lòng chưa?”

“Một chút xiu.” Nàng nở nụ cười, trong lòng nghĩ thầm, đây chỉ là phần bắt đầu của kế hoạch mà thôi.

“Đi thôi, chúng ta còn phải tới trạm xe bus chờ xe sao?” Du An An vừa đi vừa hỏi.

“Không cần, chờ một chút sẽ có người lái xe tới đón chúng ta.”

“Bạn của cậu sao?” Cô tự suy đoán. “Đúng rồi, hôm nay sẽ có bao nhiêu người? Tại sao không thấy những đồng nghiệp khác cùng đi?” Quay đầu nhìn bốn phía một chút, cô đột nhiên phát hiện ra chỉ có hai người bọn họ.

“Mọi người đều nói là sẽ đi.”

“Ừ.” Du An An không nghi ngờ gì.

“Xe tới rồi!” Ngụy Thục Mỹ bỗng nhiên kêu to, sau đó liền lôi kéo cô sang bên kia đường.

Du An An bị nàng lôi kéo đi, tò mò nhìn mấy chiếc xe tạm thời dừng ở ven đường phía trước, suy đoán xem nàng nói rất cuộc là chiếc xe nào?

Cuối cùng bọn họ dừng ở phía trước một chiếc xe Toyota Camry màu đen.

Khoảnh khắc bọn họ đi đến gần, cửa sổ xe liền trượt xuống, khuôn mặt Hoàng Bách Khải bỗng nhiên xuất hiện ở cửa sổ xe, khiến cho Du An An không nhận được sự sợ hãi một chút.

“An An, cậu ngồi phía trước.”

Cô còn chưa kịp hiểu rõ bây giờ là tình huống như thế nào, đã bị Ngụy Thục Mỹ đẩy mạnh lên ghế ngồi trước xe, sau đó nhanh chóng đóng cửa xe.

Hoàng Bách Khải nhìn về phía cô mỉm cười, Ngụy Thục Mỹ nhảy lên chỗ ngồi phía sau sau cũng nhìn cô nhếch miệng cười, khiến cho Du An An có cảm giác thật giống như bị bắt cóc lên thuyền giặc.

Đây rất cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho cô biết?

Hết chương 6.

Chú thích:

Toyota Camry: Giá khoảng \$61.000

8. Chương 07

Cô bị gài bẫy!

Du An An cho dù có chậm chạp thì cuối cùng cũng phát hiện ra, làm gì có tiệc sinh nhật nào đâu nha, căn bản là gạt người, bởi vì tham dự tiệc từ đầu tới đuôi cũng chỉ có ba người, cô, Ngụy Thục Mỹ và Hoàng Bách Khải.

Cô bắt đầu phát giác ra từ lúc bọn họ đi ăn cơm, cô bị an bài ngồi ở bên cạnh Hoàng Bách Khải, Thục Mỹ liêu chết ở một bên giật dây bọn họ, sau khi cơm nước xong đi KTV ca hát, cô lại lần nữa bị an bài ngồi ở bên cạnh Hoàng Bách Khải, Thục Mỹ cũng liêu chết hát mấy bài tình ca rồi bắt bọn họ hát đôi, còn những người khác nói sắp đến thì cuối cùng lại không có ai.

Cô cảm thấy rất tức giận, không phải là tức vì Thục Mỹ lừa gạt cô, mà là tức vì nàng biết rõ ràng là cô đã có bạn trai, nhưng vẫn còn muốn ghép đôi cô và Hoàng Bách Khải.

“Thục Mỹ, mình phải đi về.” Một bài hát vừa mới kết thúc, bài tiếp theo còn chưa kịp phát lên, cô đột nhiên cầm lấy túi xách da đứng dậy.

“Đi về? Chờ một chút đi, chúng ta cũng vừa mới đến thôi mà, hơn nữa những người khác cũng đều chưa tới.” Ngụy Thục Mỹ kéo cánh tay cô rồi đứng lên theo.

“Thật sự có những người khác sao?” Du An An mặt không chút thay đổi nhìn Thục Mỹ.

“Đương nhiên là có.” Nàng không chút do dự nói dối.

“Nếu những người khác sẽ đến, một mình mình đi trước hẳn là không sao phải không? Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Du An An không muốn lật tẩy lời nói dối của nàng, chỉ là sau khi dùng giọng nói lãnh đạm chúc mừng nàng, liền trực tiếp đẩy tay nàng ra, đi về phía cửa.

“An An!” Ngụy Thục Mỹ vội vàng đuổi theo kéo cô lại. “Cậu đang tức giận sao?”

“Mình tại sao lại phải tức giận?” Du An An mặt lạnh hỏi ngược lại.

“Cậu muốn trở về trước cũng không sao, để cho Hoàng Bách Khải đưa cậu về.” Ngụy Thục Mỹ vẫn kiên trì kế hoạch ghép đôi của mình như cũ.

Du An An trầm mặc nhìn nàng một lát, sau đó gật đầu.

“Được.” Cô sẽ lợi dụng cơ hội này nói rõ ràng cùng Hoàng Bách Khải, giải thích minh bạch, cho hắn biết mình đã có bạn trai, hơn nữa đối với hắn không có nửa điểm ý tứ, khuyên hắn tốt nhất nên sớm chết tâm một chút.

“Hoàng Bách Khải, anh lái xe đưa An An trở về.” Ngụy Thục Mỹ lập tức cao hứng quay đầu báo cho Hoàng Bách Khải.

“Được.” Hắn lập tức đáp ứng, sau đó đứng dậy cầm lấy áo khoác bên cạnh, vội vàng đi về phía bọn họ. “An An, tôi đưa cô về.” Hắn ôn nhu nói.

Du An An mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái, sau đó dẫn đầu đi ra khỏi quán KTV.

“Cố gắng lên.” Ngụy Thục Mỹ nhân cơ hội vỗ vai Hoàng Bách Khải, trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói.

“Tôi sẽ.” Hắn cũng nhỏ giọng trả lời, sau đó lập tức đuổi theo hướng Du An An đang càng đi càng xa.

“Cậu sẽ cảm ơn mình, An An.” Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Ngụy Thục Mỹ hướng về phía khoảng không phía trước lầm bầm tự nói. “Cậu nhất định sẽ cảm ơn mình.”

* * *

Thừa dịp nói muốn vào phòng rửa tay một lát, Du An An gọi điện thoại cho Na Nghiêm, nói cho anh biết cô bây giờ đang ở nơi nào, gọi anh tới đón.

Sau đó, một mình đợi trong phòng rửa tay thương tâm khóc òa lên.

Cô cảm thấy thật khổ sở cũng thật tức giận, nghĩ không ra tại sao Thục Mỹ lại làm như vậy với cô, cô cho rằng nàng là người bạn tốt nhất của mình, cho rằng nàng hiểu rõ cô, cho rằng nàng sẽ vì chuyện cô đã bạn trai, cuộc sống không còn chỉ có công việc nữa mà vui vẻ cho cô, kết quả là nàng tại sao lại phải làm như vậy?

Rõ ràng đã nói với nàng rất nhiều lần mình đối với Hoàng Bách Khải không có cảm giác, tại sao nàng vẫn là nghe không hiểu, luôn cố gắng ghép đôi, hại cô bây giờ lâm vào cảnh khó xử?

Cô bây giờ rốt cuộc phải dùng thái độ gì để nói chuyện với Hoàng Bách Khải mới có thể làm cho hắn chết tâm, sau này trong công ty chạm mặt nhau cũng sẽ không cảm thấy lúng túng hay áy náy đây? Cô thật tức giận, tức giận Thục Mỹ!

Lau đi nước mắt trên mặt, cô dùng nước lạnh hắt lên mặt, sau đó nhìn đồng hồ trên tay.

Na Nghiêm đại khái khoảng mười phút nữa là có thể đến, trong khoảng thời gian này hẳn là đủ để cô đi ra ngoài cùng Hoàng Bách Khải nói chuyện rõ ràng.

Một lần nữa nhìn lại mình trong gương, xác định cặp mắt không có sưng lên vì khóc, chẳng qua là có một chút hồng mà thôi, cô lúc này mới yên tâm tiêu sái bước ra khỏi phòng rửa tay, sau đó liếc thấy Hoàng Bách Khải vẫn kiên nhẫn đứng ở trên hành lang đợi cô.

Trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ mà cũng thật vô lực, hẳn rốt cuộc là thích mình điểm nào, lại có thể kiên nhẫn theo đuổi như vậy.

“Chúng ta trước khi rời khỏi đây, tôi có lời muốn nói với anh?” Cô lạnh lùng nhìn hắn.

Hoàng Bách Khải gật đầu, hai người cùng nhau vào thang máy đi xuống lầu, ra khỏi cửa KTV chuẩn bị bước ra đường.

“Xe của tôi đậu ở bên kia, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được không?”

“Bạn trai tôi sẽ đến đón tôi.” Du An An dừng bước lại, trực tiếp nói rõ.

Về mặt hắn trong nháy mắt cứng lại một chút. “Cô mới vừa rời ở trong phòng rửa tay gọi điện thoại cho hắn sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà tôi đã nói với Thục Mỹ sẽ đưa cô về nhà.”

“Cám ơn, nhưng mà tôi không muốn quá phiền toái anh...”

“Một chút cũng không phiền toái.” Hắn nhanh chóng chen vào.

“Còn nữa, tôi sợ bạn trai tôi nhìn thấy sẽ hiểu lầm.” Du An An liếc hắn một cái, mặt không chút thay đổi nói cho hết lời.

Hoàng Bách Khải không nhịn được lại cứng người một chút. “Cô rất thích hắn?” Trầm mặc một hồi, hắn chậm rãi hỏi.

“Đúng, rất thích.” Du An An không tự chủ được mỉm cười.

“Tôi nghe nói hắn là thợ trang hoàng.” Hắn không dám tin nhìn cô.

“Đúng vậy.”

“Hắn là công nhân trang hoàng, chứ không phải là ông chủ của công ty trang hoàng.”

“Đúng vậy.” Cô có chút khó hiểu, không hiểu hắn hỏi cẩn thận như vậy là muốn làm gì.

“Vậy thì tôi có điểm nào so ra thua kém hắn, một công nhân?” Nói đến hai chữ “công nhân”, ngữ khí của hắn tràn đầy sự khinh thường.

Khi Ngụy Thục Mỹ nói với hắn chuyện này, hắn ngoại trừ lo sợ, còn có một loại cảm giác bán tín bán nghi, cảm thấy Ngụy Thục Mỹ nhất định là nghe lầm, bằng không Du An An làm sao có thể sẽ chọn một “công nhân” bình thường mà gặp gỡ, chứ không chọn lựa mình? Kết quả là không ngờ tới cô cư nhiên thật sự dùng phương thức này khiến hắn nhục nhã, chẳng lẽ hắn tất cả đều không bằng một tên công nhân?!

“Thích một người vốn là một chuyện rất chủ quan. Hoàng Bách Khải, anh so ra không có kém bạn trai tôi, chỉ là người tôi yêu mến, có thể làm cho tôi khóc, khiến cho tôi cười chỉ là anh ấy mà thôi, tôi đối với anh cảm thấy thật có lỗi, nhưng chuyện tình cảm vốn là miễn cưỡng không hạnh phúc, hy vọng anh có thể hiểu rõ.” Cô bình tĩnh giải thích.

“Tôi không cần biết!” Hoàng Bách Khải nổi giận dưng dưng rống to. “Nếu tôi so ra không có kém tên kia, tại sao cô không thích tôi, lại đi thích hắn? Tôi đối với cô không đủ ôn nhu sao? Theo đuổi cô không đủ sao, hay là phương thức theo đuổi quá mức quân tử, quá mức lễ phép rồi? Cô thích đàn ông thô lỗ hay sao? Nếu như cô thích, tôi cũng làm được như vậy!” Hắn càng nói càng kích động, thậm chí cứ sau mỗi một câu nói liền tiến tới gần cô một bước.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Du An An có chút sợ hãi, không tự chủ được bắt đầu lui về phía sau.

“Cô thích bị đối xử thô lỗ có phải không? Tôi cũng có thể rất thô lỗ.”

“Hoàng Bách Khải, anh, anh tốt nhất không nên làm loạn.” Trên mặt cô không còn chút máu, bước lùi về sau, đôi mắt sợ hãi nhìn chằm chằm người đàn ông vẻ mặt cuồng dại đang từng bước từng bước tới gần mình.

“Làm loạn?” Hắn cười lạnh một tiếng.

“Anh... Anh đừng quên chúng ta đi làm cùng một công ty, nếu như, nếu như anh dám làm loạn với tôi, anh không sợ sẽ bị mất việc sao? Không có công việc, tiền đồ của anh cũng sẽ xong đời... A!” Cô cố gắng lay tỉnh lý trí của hắn, không ngờ tới hắn lại đột nhiên một bước dài xông lên bắt lấy cô, cô sợ đến mức nhất thời hét lên một tiếng.

“Câm miệng!” Hắn một tay bịt miệng cô, đồng thời ôm cô kéo về phía con hẻm tối bên cạnh.

Du An An hai mắt to tròn, nước mắt hoảng sợ đã nhanh chóng đầy tràn trong hốc mắt, cô liều chết giãy dụa, dùng sức đánh lên tay Hoàng Bách Khải, nhưng không cách nào làm cho hắn buông lỏng tay thả cô ra.

Cô thật sợ hãi, ai tới cứu cô, Na đại ca... Na Nghiêm... Na Nghiêm...

Tựa như nghe thấy tiếng cô kêu cứu trong lòng, Na Nghiêm lập tức vọt vào trong con hẻm, giống như một loài dã thú gầm thét rống giận, đưa tay dùng sức kéo Hoàng Bách Khải ra khỏi Du An An, sau đó một đấm đánh gãy sống mũi hắn, một đấm nữa đánh lên cằm của hắn, khiến cho hắn cả người lảo đảo ngã nhào trên mặt đất.

“Na... Đại ca?”

Anh vốn là còn muốn tiếp tục truy kích, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng gọi hoảng sợ của Du An An truyền đến từ phía sau, anh nhanh chóng buông lỏng tay chạy tới bên người cô.

“Anh ở đây, An An.” Anh ôm cô vào trong ngực.

“Thật sự là anh? Anh đã đến rồi.” Cô đưa tay ôm chặt anh, tất cả nước mắt hoảng sợ rơi vào trong lòng ngực của anh.

“Đúng vậy, anh tới rồi. Em có bị thương không? Tên khốn kia có làm hại đến em không?” Anh nhẹ nhàng ôm cô ra, cẩn thận xem xét cô từ đầu tới chân, từ chân lên đầu.

“Không có.” Cô bởi vì anh đã xuất hiện, nên từ từ bình tĩnh lại. “Hoàng Bách Khải đâu?” Cô hít hít lỗ mũi, lau đi nước mắt trên mặt hỏi.

“Em quen biết tên khốn kia?” Na Nghiêm ngạc nhiên kêu to, quay đầu lại nhìn về phía cái tên khốn kiếp kia vẫn ngồi bệt trên mặt đất, tuyệt không muốn chạy trốn, ngược lại dùng một ánh mắt mang theo hận ý và lửa giận trừng trừng nhìn anh.

“Hắn là đồng nghiệp trong công ty.”

“Đồng nghiệp trong công ty?!” Anh vẻ mặt không dám tin.

“Dạ.” Du An An nhìn về phía Hoàng Bách Khải đang ngồi dưới đất. “Anh hỏi tôi tại sao thích anh ấy, không thích anh? Tôi bây giờ có thể nói cho anh biết, bởi vì anh ấy chưa bao giờ có ý đồ ép buộc tôi hoặc thương tổn tôi, anh ấy chỉ biết bảo vệ tôi mà thôi.” Cô lạnh lùng nói với hắn. “Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào, nhưng mà sau này xin cách xa tôi một chút.”

Nói xong, cô nắm tay Na Nghiêm, kéo anh rời đi. “Na đại ca, chúng ta đi.”

“Cứ như vậy mà bỏ qua cho hắn?” Anh tức giận, trong giọng nói tràn đầy ý không cam tâm.

“Em cảm thấy rất mệt, đầu có chút đau, muốn sớm về nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Sao vậy? Em có phải là bị cảm hay không, hay là vừa rồi có uống rượu, sao lại nhức đầu? Có muốn đi gặp bác sĩ hay không?” Anh lập tức đã quên mất tên khốn kiếp vẫn ngồi dưới đất, lo lắng hỏi.

“Em muốn về nhà.” Cô mềm mại tỏ vẻ suy yếu.

“Được, chúng ta về nhà.” Anh ôn nhu gạt đầu.

Sau khi về đến nhà, Na Nghiêm một lần nữa dò xem nhiệt độ trên trán Du An An, quan tâm nhìn cô.

“Còn nhức đầu sao?”

“Còn một chút.” Sau khi cô gạt đầu, bởi vì không thoải mái mà nhíu mày, cô nghĩ nhất định là do ở bên trong KTV quá lạnh.

“Mới vừa rồi hắn là nên đi bệnh viện.” Na Nghiêm lo lắng nhìn cô.

“Chỉ đau một chút mà thôi, em ngủ một đêm sẽ không có chuyện gì nữa.” Cô không dám lắc đầu nữa, chỉ có thể nhẹ giọng trấn an.

Anh vẫn là vẻ mặt mặt ủ mày chau lo lắng ngưng mắt nhìn cô.

“Em thật không có chuyện gì.” Cô bảo đảm với anh.

“Cho dù em nói như vậy, anh vẫn là không yên lòng. Em đi tắm trước đi, anh chờ em ngủ rồi mới về có được không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Du An An không chút do dự đáp ứng.

“Vậy em đi tắm đi.”

“Được.”

Du An An trở về phòng cầm lấy quần áo để thay, sau đó bước vào phòng tắm.

Nước nóng xông lên toàn thân, cô nhắm mắt lại nhẹ nhõm thở dài.

Mặc dù đầu óc vẫn còn mơ hồ cảm thấy đau làm cho cô cảm thấy không thoải mái, nhưng mà tâm tình của cô đang rất tốt. Hôm nay cả ngày lo lắng, quả nhiên là tự mình suy nghĩ lung tung, thái độ của Na Nghiêm đối với cô cũng không có gì thay đổi, vẫn là ôn nhu quan tâm, cô thật là ngu ngốc, chỉ vì vài hành động liên hoài nghi anh.

Tình yêu, thì ra là dễ dàng làm cho người ta lo được lo mất như vậy sao?

Cô khẽ cười, lắc đầu, một giây sau đột nhiên rên lên tiếng.

Trời ạ, đầu của cô sao càng lúc càng đau đớn? Thật hy vọng có thể như mình nói, ngủ một đêm sẽ không còn chuyện gì.

Tắt nước nóng, lau khô thân thể, cô bước ra bồn tắm mặc quần áo lên, rồi đi ra khỏi phòng tắm, nhìn lướt qua phòng khách không có một bóng người.

Na Nghiêm đâu? Anh không phải nói là không yên lòng, phải đợi sau khi cô ngủ mới rời đi sao?

“Na đại ca?” Cô cất giọng tìm anh, trong nhà vẫn một bầu không khí trầm tĩnh.

Anh thật đã bỏ về?

Tâm tình tốt vốn có lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cô trong lúc bất chợt chỉ cảm thấy muốn khóc, sau đó nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm vụn chìa khóa, cùng với cửa nhà cô trong nháy mắt mở ra, thân ảnh Na Nghiêm đột nhiên từ cửa đi vào làm cho cô sợ hết hồn.

“An...” Thanh âm của anh bỗng ngưng bật, nụ cười nhanh chóng biến mất khi nhìn thấy cô nước mắt đầy trên mặt, một giây sau, anh đã chạy tới bên người cô. “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Ngực của anh tương đối gấp gáp.

“Em nghĩ anh đã bỏ đi.” Lau đi nước mắt trên mặt, Du An An có chút lúng túng nói.

Anh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm. “Ngốc nghếch, anh sẽ đi đâu được? Anh sống ở đối diện nhà em, có nhớ không? Anh chỉ về nhà xem trong nhà có thuốc nhức đầu hay không.”

“Có không?” Cô liếc về phía hai tay bên trái bên phải của anh.

“Có.” Anh từ trong túi áo trên lấy thuốc ra đưa cho cô. “Em qua bên kia ngồi xuống, để anh đi lấy nước.”

Du An An biết điều một chút ra ghế sa lon ở phòng khách ngồi xuống, sau đó nhìn anh đi vào phòng bếp thay mình rót ly nước đem ra ngoài.

Anh đưa ly nước đưa cho cô.

Nhận lấy cái ly, uống xong hai ngụm nước, cô đột nhiên ngưng động tác.

“Sao vậy? Mau uống thuốc vào nha.” Na Nghiêm hoài nghi nhìn viên thuốc giảm đau bị cô cầm trong tay.

Cô vẽ mặt do dự, khổ sở nhìn anh.

“Thuốc này sẽ không đắng, anh bảo đảm.”

“Em không phải sợ đắng, chẳng qua là chưa từng uống thuốc viên mà thôi.” Cô vẽ mặt đau khổ giải thích.

Anh nhướn chân mày cười như không cười.

“Em nói là sự thật, em không biết nuốt thuốc viên.”

“Vậy anh giúp em nghiền nhỏ?”

Du An An ngẩn ngơ, trong nháy mắt giống như một kẻ thất trận đầu gục xuống bả vai.

“Đừng tức giận như trẻ con, mau nuốt đi, nuốt rồi sẽ không nhức đầu nữa.” Anh vỗ vỗ mặt cô.

“Đầu của em đã không còn đau.” Đối mặt với viên thuốc, cô vẫn còn ráng giãy dụa lần cuối.

Na Nghiêm không nói một câu, trầm mặc nhìn thẳng cô.

“Được rồi, em nuốt là được.” Cô bất đắc dĩ thỏa hiệp, sau đó cầm lấy ly nước uống một hớp, đem viên thuốc đặt lên khóe miệng, nhưng làm sao cũng không có biện pháp bỏ vào trong miệng. Cô thật thật thật ghét uống thuốc.

“An An?” Anh lên tiếng thúc giục.

“Em biết rồi, anh không cần thúc giục em.” Cô lẩm bẩm tự nói, nhìn chằm chằm viên thuốc, sau đó nhắm mắt lại một mạch ném thẳng vào trong miệng.

Thuốc ở trong miệng cảm giác thật giống như đột nhiên trở nên to gấp đôi, cô cố gắng mở rộng cổ họng, nuốt xuống một ngụm lớn nước cùng thuốc, nhưng mà chỉ có toàn bộ nước chảy xuống, còn thuốc vẫn nằm lơ lửng ở cổ họng, khiến cho cô trong nháy mắt phát ra một thanh âm buồn nôn.

“Sao vậy? Sao vậy?” Anh khẩn trương hỏi.

“Nước, em muốn nước...” Nghẹn cổ họng, sắc mặt đỏ lên, Du An An thống khổ rên rỉ.

Anh lập tức đem ly nước trên bàn bưng lên cho cô, nhìn cô nghiêm chỉnh uống hết ly nước.

“Em còn muốn.”

Anh cầm lấy cái ly nhanh chóng chạy vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã đem ly nước đầy trở lại cho cô, sau đó lại nhìn cô uống sạch ly nước.

“Cảm thấy như thế nào, còn muốn nước sao?” Nhẹ vỗ về lưng của cô, anh có chút đau lòng.

“Em đã nói em sẽ không uống thuốc, anh cứ ép buộc em làm chi a?” Cô ủy khuất cong miệng, đáy mắt đã muốn rơi lệ.

“Thật xin lỗi. Nhưng mà không thoải mái sẽ phải uống thuốc, nếu không em sẽ càng khó chịu.” Anh ôm cô vào trong ngực, ôn nhu vỗ về cô.

“Em ghét uống thuốc.” Cô vùi mặt vào cổ anh, không tự chủ hôn vào cổ anh một cái.

Na Nghiêm nhất thời cả người cứng ngắc, cảm giác máu toàn thân tựa hồ trong nháy mắt toàn bộ dồn về nửa người dưới của anh, khiến ột bộ phận nào đó trên thân thể anh nhanh chóng cứng lên.

“Em nên đi ngủ.” Anh nhanh chóng đẩy cô ra.

Du An An bị động tác khước từ đột ngột của anh làm cho giật mình, vẻ mặt mê hoặc bối rối và ngây thơ nhìn anh. “Em còn chưa muốn ngủ.” Vừa nói cô lại lần nữa co quắp thân mình vào trong lồng ngực của anh.

Cảm giác dựa vào anh thật thoải mái, không mềm không cứng lại vừa ấm áp, hơn nữa mùi vị của anh cũng thật dễ chịu, là một loại mùi vị đàn ông sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta có cảm giác dễ mê. Dùng lỗ mũi chà chà lên da thịt ở cổ và vai của anh, cô thỏa mãn thở dài.

Na Nghiêm có một loại cảm giác như sắp chết đến nơi, trán của anh đã đầy mồ hôi, cả người cứng ngắc, nếu không phải cắn chặt hàm răng, thì anh đã sớm liên tiếp mắng ra lời thô tục.

Cô thật sự muốn hại chết anh.

“An An, không nên như vậy.” Anh tự tay nhẹ nhàng đẩy cô ra, liều chết duy trì lý trí của mình.

“Tại sao? Em thích cảm giác dựa vào anh, cũng thật thích mùi trên người anh.” Cô vừa nói vừa tiếp tục nghiêng người vào anh, hít sâu mùi vị của anh.

“Em rốt cuộc có biết em đang làm cái gì không vậy? Anh là đàn ông!” Anh nắm lấy bả vai của cô, một lần nữa đẩy cô ra, cắn răng gằn giọng từng chữ.

“Em biết anh là đàn ông nha, bằng không em làm sao có thể thích anh? Em không phải là đồng tính luyến ái.” Cô khó hiểu nhìn anh.

“Em rốt cuộc có hiểu ý anh hay không?” Anh đã muốn buông thả dục vọng bị đè nén ở đáy mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

Nhìn anh, Du An An hô hấp đột nhiên có chút tắc nghẽn, đôi mắt càng trợn càng lớn, ánh mắt cô còn không tự chủ được từ trên mặt anh dời xuống đến một bộ phận đang nhô lên giữa hai chân anh, sau đó nhìn nó chằm chằm. (a... a... máu... khăn giấy... *bịch*... té xỉu...)

“Anh là đàn ông.” Anh hơi thở đã trở nên trầm đặc thanh minh với cô một lần nữa.

Cô lúc này không dám mở miệng nói thêm một lời ngốc nghếch nào nữa.

Trong nhà đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, yên tĩnh đến độ ngay cả tiếng một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy. Anh không nói gì, nhưng hơi thở ồ ồ, còn cô không biết tại sao, hô hấp trở nên có chút rối loạn, hơn nữa tựa hồ còn có cảm giác càng lúc càng dồn dập.

Cô làm sao vậy? Cảm giác như vậy thật giống như cái loại cảm giác mỗi lần anh hôn cô, nhưng mà hiện tại anh không có hôn cô nha, tại sao cô vẫn khó thở, cả người phản ứng như lửa nóng?

Cô theo bản năng đưa lưỡi liếm lên đôi môi đang khô khốc của mình, không ngờ chưa tới một giây sau, cô đã bị anh kích cuồng hôn lấy, đầu lưỡi của Na Nghiêm trong nháy mắt lập tức tiến quân thần tốc vào trong miệng cô, hung mãnh vội vàng cướp đoạt tất cả những gì ngọt ngào trong miệng cô.

Cô không nhận được nhắm mắt lại, cảm thụ nụ hôn tràn đầy kích tình cùng phần khởi của anh.

Dục vọng trong cơ thể từ từ thức tỉnh, anh dùng tay đặt lên bộ ngực mềm mại không ngừng vuốt ve, cùng lúc đem cô áp sát phía dưới thân thể, dùng bộ phận giữa hai chân không ngừng ma sát trên chóc cô.

Du An An không tự chủ được rên nhẹ lên tiếng, đưa tay vòng lên cổ anh ôm thật chặt.

Môi của anh từ từ dời xuống, khát khao hôn lấy từng tấc da thịt bóng loáng lóa lờ lộ ra của cô, từ cổ, hõm vai, bả vai đến trước ngực, cho đến khi đồ ngủ trên người cô toàn bộ đều bị anh cởi bỏ, bộ ngực mềm mại nhô ra trước mặt anh, anh mới tập trung hỏa lực, chuyên tâm dừng lại trên hai nơi mỹ lệ này mà hôn liếm không ngừng.

Cô bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, ngay cả Na Nghiêm cởi bỏ quần của cô lúc nào cô cũng không biết, cho đến lúc tay anh thân mật dò xét vào giữa hai chân, cô mới giật mình kẹp chặt hai chân, nhưng cũng đồng thời kẹp lấy tay anh.

“Na...”

“Xuyết, giao cho anh, được không?” Anh vừa hôn cô, vừa lẩm bẩm trấn an cô, nhưng động tác như lửa nóng trên tay vẫn không hề dừng lại.

Trái tim ở trong ngực kịch liệt nhảy lên, cảm giác giống như là máu muốn nghịch lưu, Du An An cơ hồ không cách nào không căng thẳng và áp lực, cô vừa muốn đẩy anh ra để thoát khỏi cảm giác này, rồi lại không giải thích được muốn ngón tay của anh nhanh hơn một chút.

Cô không biết mình cuối cùng là bị làm sao, chỉ biết là suy nghĩ càng lúc càng trống rỗng, thân thể càng ngày càng khó chịu, cô không nhận được bật ra một tiếng rên, sự kềm chế càng lúc càng khó khăn, sau đó chìm trong đỉnh điểm cao trào mà chưa bao giờ cô từng trải qua.

Toàn thân cô vô lực, cả người ngậy ngất giống như đang bay trên mây.

Trong lúc bất chợt, anh ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, đặt cô lên trên giường. Du An An hai mắt sương mù nhìn anh, phát hiện anh cũng nhìn mình, sau đó anh bắt đầu chậm chạp cởi bỏ tất cả quần áo trên người.

Thân thể trần truồng của Na Nghiêm gầy gò bền chắc, hoàn mỹ cường tráng, mà hăng hái bừng bừng, cơ hồ đoạt đi hô hấp của cô, cô từng nhìn thấy nửa thân trần của anh, khi đó cô chỉ cảm thấy lúng túng, còn bây giờ cô lại cảm thấy hô hấp dồn dập, một loại dục vọng xa lạ nhanh chóng chiếm lấy cô.

Từ từ nghiêng người đặt trên người cô, ánh mắt nóng bỏng của anh thủy chung khóa chặt cô, khiến cho cô đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Na Nghiêm lần nữa hôn cô, thi triển ma chú, làm cho cô mê mẩn mất đi không chế, mất đi tự chủ bản thân. Một cơn đau đớn đột nhiên phủ xuống, cô cả người căng thẳng, khiếp sợ mở mắt.

“Thật xin lỗi.” Ánh mắt của anh nóng bỏng, thanh âm khàn khàn bất động trên người cô, đáy mắt không giấu được sự tự trách. Anh vẫn là làm đau cô.

Du An An biết anh không phải cố ý, cũng biết chuyện này là chuyện trở thành một phụ nữ chân chính phải vượt qua.

“Không sao.” Cô lẩm bẩm trấn an, sau đó cảm nhận cảm giác anh ở trong cơ thể mình. Đây chính là ân ái. “Em yêu anh.” Cô tình sinh ý động bật thốt lên lời thổ lộ với anh.

Ba chữ kia dễ dàng phá hủy sự tự chủ của Na Nghiêm, khiến cho tất cả dục vọng cùng nhiệt tình của anh đối với cô trong nháy mắt bộc phát.

Anh vững vàng ôm chặt cô, bắt đầu dùng sức ở trong cơ thể cô chạy nước rút, một lần lại một lần đem mình đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất của cô, cho đến cô thất thanh hét lên trong đỉnh điểm của sự hoan ái, anh mới run rẩy buông thả mình, cùng cô ngã xuống giường.

9. Chương 08

Ánh nắng sáng sớm rực rỡ thấm dò vào bên trong cửa sổ, đánh thức người đàn ông trên giường. Na Nghiêm không thích mới sáng sớm đã bị ánh mặt trời đánh thức, xoay mình muốn tránh cái ánh sáng rọi rõ phiền nhiễu kia tiếp tục ngủ, lại bị một cô gái đang dùng cánh tay anh làm gối gây trở ngại.

Một cô gái?

Anh đầu óc rối loạn ngay ngốc một chút.

An An!

Anh đột nhiên đang nhớ lại hết thấy, tối hôm qua mình sau khi thềm thường đã lâu cuối cùng cũng được đem cô ra ăn sạch sẽ, sau đó cô vừa xấu hổ kinh khủng mà cũng vừa đáng yêu, không ngừng nghĩ tất cả biện pháp đuổi anh về nhà, nhưng anh nhất định không đi, cô bị anh làm cho vừa thẹn vừa quẫn vừa tức vừa không biết nên làm sao với anh, không thể làm gì khác hơn là cả người trốn vào trong chăn, có chết cũng không chịu lộ đầu ra, sau đó bất tri bất giác cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Nếu cô đã ngủ thiếp đi, vậy anh dĩ nhiên càng không cần phải đi, thoải mái chiếm hữu lấy giường cô, ôm cô vào trong ngực như một đứa bé, sau đó đi vào một giấc ngủ thoải mái hài lòng chưa từng có, một mạch đến hừng sáng.

An An, An An, An An của anh, cô rốt cục cũng trở thành của anh, triệt triệt để để...

Không đúng, còn thiếu chút nữa, bọn họ phải kết hôn trước đã, chờ sau khi đã danh chính ngôn thuận, vậy mới gọi là triệt triệt để để.

Na Nghiêm khước miệng khẽ nhếch lên, không tiếng động nở một nụ cười, thật không ngờ anh lại chủ động muốn kết hôn, nếu người quen biết anh mà biết chuyện này, nhất định sẽ khiến cho bọn họ điếng người chết lặng đến nói không ra lời.

Tưởng tượng đến hình ảnh này, anh không nhịn được cười ra tiếng.

Tiếng cười của anh quấy nhiễu đến cô gái nhỏ trong lồng ngực, làm cho cô nhẹ trở mình nằm úp vào người anh, hơi thở ấm áp cứ như vậy phủ vào bên trong hõm vai anh.

A, An An của anh, anh thở dài. Rõ ràng là đáng yêu như vậy, nhưng mà tại sao vừa rồi lại mê người đến như thế?

Anh cúi đầu hôn cô, lại không cẩn thận đánh thức cô. Cô mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn anh.

“Na đại ca?”

“Thật xin lỗi, ầm ĩ đến em, muốn ngủ tiếp cũng không sao.” Anh mỉm cười, ôn nhu dụ dỗ.

“Vâng.” Cô rừ rì đáp nhẹ một tiếng, lần nữa nhắm mắt lại.

Qua năm giây đồng hồ...

Du An An đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, cô hai mắt tròn xanh vẻ mặt khiếp sợ kinh hoàng, nhìn chằm chằm người đàn ông đang nằm ở trên giường cô. Na Nghiêm? Anh tại sao lại ở chỗ này?

“Em đã quên chuyện tối hôm qua rồi sao?” Thần sắc anh bình tĩnh nhẹ nhàng nhếch miệng nói với cô. “Còn nữa, đừng nói anh không nhắc nhở em đó, em bây giờ không có mặc quần áo.”

“A!” Hét lên một tiếng, cô lập tức kéo cái chăn tới, bao chặt bản thân, chỉ chừa ra khuôn mặt đang đỏ lên ở ngoài.

Cô nhớ lại, tối hôm qua cô cùng anh ân ái, sau đó cô cảm thấy quá lúng túng, muốn đẩy anh về nhà, nhưng anh cự tuyệt không đi, sau đó... Sau đó thì sao?

“Cái gì nên làm chúng ta cũng đã làm, em còn xấu hổ như vậy?” Na Nghiêm vẻ mặt cười đùa trêu chọc cô.

Trên mặt cô vốn đã ửng hồng lại bởi vì lời của anh mà trở nên càng đỏ hơn.

“Bất quá anh thích bộ dạng xấu hổ của em, không chỉ là bây giờ, còn là lúc chúng ta ân ái.”

Một làn sóng nhiệt không ngừng ập tới trên mặt, Du An An có cảm giác bản thân đã sắp chảy máu não.

“Có thích giống như tối hôm qua anh yêu em? Hay là có phải anh dùng lực quá mạnh hay không, sau này...” (bt... bt quá...)

“Em...” Cô phất chốc lớn tiếng cắt đứt lời anh, sau đó cúi đầu đổi sang nhỏ giọng nói. “Chúng ta nên chuẩn bị đi làm.”

Na Nghiêm suýt chút nữa cười ra tiếng, cô gái nhỏ của anh sao có thể đáng yêu đến như thế nha?

“Đã mười giờ hơn, em còn muốn đi làm sao?” Anh liếc mắt nhìn cái đồng hồ báo thức bên cạnh giường, trên mặt treo nụ cười.

“Cái gì? Mười giờ hơn?!” Cô kinh ngạc lập tức ngẩng đầu lên, khó tin bật thốt kêu to.

“Tối hôm qua đã làm em mệt muốn chết rồi, anh xin lỗi.” Trong miệng anh tuy nói xin lỗi, nhưng giọng nói cùng vẻ mặt vô cùng đắc ý, không hề thấy một chút áy náy nào.

Ý tứ trong lời nói của anh lại làm cho Du An An mắc cỡ không biết làm sao.

“Em, em muốn đi chuẩn bị đi làm.” Cô ôm lấy cái chăn bận rộn đứng dậy bước xuống giường, đột nhiên cả người bị anh ôm vào trong lồng ngực.

“An An.” Môi của anh khẽ tựa lên gò má cô, không ngừng hôn hít.

“Em... Em muốn chuẩn bị đi làm. Anh... Anh cũng vậy nha, anh hôm nay không đi làm sao? Như vậy sẽ bị lão bản đuổi việc, đuổi việc rồi sẽ không có công việc, không có công việc sẽ không có tiền, không có tiền sẽ không có cơm ăn, sau đó sẽ chết đói...”

Na Nghiêm không khỏi cười lớn.

Du An An lập tức ngậm miệng, vừa thẹn vừa quẫn chỉ muốn tự đánh mình cho bất tỉnh. Cô rốt cuộc đang nói lung tung cái gì đó nha? Thật là một kẻ ngu ngốc, ngu ngốc.

“An An, chúng ta kết hôn đi!” Anh đột nhiên mở miệng, thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng cầu hôn cô.

Cô bị lời nói của anh làm cho sợ choáng váng, chân động u mê, chỉ có thể ngơ ngác quay lại nhìn anh, trong đầu trống rỗng.

“Anh... Nói cái gì?”

“Chúng ta kết hôn đi.” Anh lần nữa nói lại với cô, vẻ mặt ôn nhu mà kiên định. “Chúng ta kết hôn đi!” Anh còn lặp lại thêm một lần.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, cảm giác trái tim giống như đang bay lên trên không trung khiêu vũ không ngừng.

Chúng ta kết hôn đi. Anh đây là đang cầu hôn cô có đúng hay không? Anh thích cô có đúng hay không? Na Nghiêm mà cô yêu cũng yêu cô có đúng hay không, cho nên anh mới có thể hướng đến cô mà cầu hôn, mới có thể nói với cô chúng ta kết hôn đi!

Kết hôn...

Mặc dù trước đây chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện này, bởi vì cô chỉ bận rộn công việc, bận rộn kiếm tiền, bận rộn quen với cảm giác yêu anh, chỉ những chuyện này cũng đã làm cho cô loay hoay muốn bế đầu sứt trán, cần bản không có dư thừa thời gian để suy nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng mà anh đã thay cô nghĩ tới.

Kết hôn, cô lúc trước tại sao không nghĩ tới loại chuyện này có thể làm cho cô hạnh phúc gấp bội? Cô muốn gả cho anh, muốn cùng anh kết hôn, muốn biết cảm giác so với hiện tại còn hạnh phúc hơn là như thế nào. Nhưng mà bây giờ kết hôn có phải là hơi quá nhanh một chút hay không? Bởi vì bọn họ quen biết nhau đến nay vẫn chưa tới ba tháng, chính thức hẹn hò thậm chí chưa đầy một tháng, Na đại ca xác định anh thật muốn cùng cô kết hôn, cùng cô chung sống cả đời sao?

Điểm này làm cho cô đang mừng rỡ như điên, nhất thời bị một cảm giác không xác định được bao phủ, trong lòng lập tức sinh ra do dự và bất an.

“Em không muốn?” Cô yên lặng khiến cho anh nhú chân mày.

Cô dùng sức lắc đầu, nhưng trên mặt lại có vẻ vừa muốn nói lại vừa lo lắng.

“Em đang lo lắng cái gì?”

“Chúng ta vừa mới gặp gỡ không lâu, anh xác định kỹ sao?” Du An An khuôn mặt do dự nhìn anh.

“Ba mươi hai năm qua, chưa bao giờ xác định kỹ như vậy.” Anh không chớp mắt nhìn thẳng vào mắt cô, dùng giọng nói vô cùng kiên định nói với cô. “Anh yêu em, An An. Gả cho anh có được không?”

Cô không biết phải nói gì, chỉ biết là tầm mắt của cô đột nhiên trở nên mơ hồ, sau đó nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

“Được không?” Anh nhẹ nhàng thay cô lau đi nước mắt, ôn nhu hỏi.

Cô nói không ra lời, thanh âm bị vướng lại trong cổ họng không phát ra được, chỉ có thể gật đầu rồi lại gật đầu.

Cô vẫn luôn muốn có nhà, cho nên mới phải cố gắng để dành tiền mua phòng ốc, nhưng mà một mình một nhà căn bản không thể gọi là nhà, chỉ có thể gọi là chỗ ở mà thôi, dù sao một ngôi nhà chân chính cần phải có người nhà, không phải tự một mình mình là có thể tạo thành, cô muốn có người nhà, thật muốn quá muốn quá. Mà bây giờ, cô đã có, anh đã trở thành người nhà của cô, người nhà mà cô yêu thương nhất.

“Anh sẽ yêu em cả đời, An An.” Na Nghiêm một lần nữa ôm cô vào trong ngực, mặt anh tựa lên mặt cô, ôn nhu thề thốt. “Anh sẽ cho em tất cả hạnh phúc cùng vui vẻ, sẽ khiến cho em cười vui vẻ đến mức không chịu nổi phải xin anh ngừng lại, em sẽ không còn có nước mắt, cho dù khóc, cũng là nước mắt vui sướng, anh nói được là làm được.”

“Na đại ca, anh đi sai đường.” Xe rẽ ra là nên quẹo trái nhưng lại không quẹo, ngược lại tiếp tục đi về phía trước, Du An An vội vàng mở miệng chỉ đường.

“Không sai nha!” Nhìn cô một cái, anh thản nhiên trả lời.

“Nhưng công ty của em ở bên kia mà.”

“Anh có nói muốn chở em đến công ty sao?”

“Nhưng mà em nói muốn đi làm, anh nói anh muốn chở em không phải sao?”

“Anh nói anh chở em, nhưng cũng không có nói muốn chở em đi công ty!”

“Nhưng mà...” Cô muốn nói nhưng lại thôi nhìn anh, quả thực không phản bác được. Anh là cố ý nói dối cô, làm cho cô tưởng là anh muốn đưa cô đến công ty đi làm.

“Một ngày không đi làm, công ty cũng sẽ không sao.” Nhìn bộ dạng cô nhăn nhó, Na Nghiêm đưa tay xoa xoa đầu cô.

“Nhưng mà tiền lương sẽ bị trừ hai nghìn tiền thưởng chuyên, còn lại bị khấu trừ thêm một ngày tiền lương.”

Na Nghiêm không nhịn được khẽ cười một tiếng. “Em thật sự yêu tiền như vậy? Vậy tiền của anh toàn bộ đưa cho em là được.” (tỷ ấy ko lấy đâu... ca ca cho em đi T.T)

Có cho cô hay không không phải là vấn đề, cho dù là toàn bộ tiền của anh đều đưa cho cô, tương lai bọn họ sau khi kết hôn, cũng chỉ là số tiền như vậy thôi, sẽ không đột nhiên tăng lên gấp bội. Du An An ở trong lòng thầm nghĩ.

Tiền mặc dù không phải là vạn năng, nhưng mà vạn lần không thể không có.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện muốn trải qua cuộc sống của người có tiền, cầm trong tay thẻ bạch kim, sống trong khu nhà cao cấp, dùng nguyên liệu nấu ăn hạng sang, cô chỉ cần có thể trôi qua cuộc sống thường thường thuận thuận, có một chút tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, cuộc sống không cần vì tiền mà phiền não, một, hai năm có thể cùng người nhà ra khỏi nước đi du lịch một lần, cái loại cuộc sống như vậy đã đủ để cô hài lòng.

Chẳng qua là đối với bọn họ bây giờ mà nói, cuộc sống như thế sợ rằng vẫn còn cách một đoạn, cho nên cô nhất định phải cố gắng làm việc mới được, anh dĩ nhiên cũng phải như vậy. (đấy... lại xem thường soái ca của em...)

“Na đại ca, anh thật muốn kết hôn với em sao?”

“Dĩ nhiên, nếu không em cho rằng anh bây giờ muốn chở em đi đâu?”

Cô ngây người, vẻ mặt hoài nghi nhìn anh. “Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi đăng ký kết hôn.”

Cô điếng người nhìn anh chằm chằm, hoàn toàn không biết anh là nói thật hay là nói đùa.

“Anh nói đùa thôi.”

Cô thật muốn nhéo anh... Mà trên thực tế cô cũng đã nhéo. “Anh không nên nói giỡn nữa có được hay không?” Hại cô bị làm cho sợ đến mức trái tim muốn ngừng đập.

Mặc dù anh đã cầu hôn với cô, mà chính cô cũng đã đáp ứng, nhưng mà trước khi đi đăng ký kết hôn trở thành bà xã danh phù kỳ thực* của anh, cô vẫn là cần thêm một chút thời gian chuẩn bị tâm lý? Thật là dọa chết người.

(*danh phù kỳ thực: không chỉ trên danh nghĩa, mà còn trên thực tế)

“Nếu như không phải sợ sau này bị ba mẹ đuổi theo đánh, anh thật có thể sẽ làm như vậy.” Na Nghiêm liếc cô một cái, vừa thật tình vừa bắt đắc dĩ nói.

“Bị bác trai, bác gái đuổi theo đánh?” Lời của anh khiến cho cô thật tò mò. Tưởng tượng đến hình ảnh đó, cô suýt chút nữa bật cười.

“Anh là con trai độc nhất, cũng là đứa con mà bọn họ vẫn lấy làm tự hào, nếu như anh thực có can đảm như vậy, không nói một tiếng tự chạy đi kết hôn, em nghĩ bọn họ sau khi về nước có thể không giận đến mức muốn đánh anh sao?”

“Có ai lại tự nói về mình như vậy ?” Cô nhin không được bật cười lên.

“Anh chỉ kể thật nói thật mà thôi.” Anh tỏ vẻ da mặt dày.

“Bác trai, bác gái bọn họ không ở trong nước sao?”

“Bọn họ di dân, hiện tại đang ở New Zealand.”

Du An An ngây ngốc sững sốt một chút. “Di dân?”

“Cuộc sống ở New Zealand rất thích hợp để dưỡng lão, quan trọng nhất là bọn họ cũng có nhiều bạn bè sống ở đó.” Na Nghiêm gật đầu giải thích.

Miệng mở ra rồi lại ngậm, ngậm rồi lại mở, cô không biết làm thế nào để hỏi ra nghi vấn trong lòng. Di dân không là chuyện của người nhà có tiền mới làm sao? Gia đình anh rất có tiền sao? Anh không phải là ra đời trong một gia đình giàu có đó chứ?

“Em muốn hỏi cái gì?” Nhìn cô vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi, anh tò mò hỏi.

“Ba mẹ anh là người có tiền?”

“Không phải.”

“Nhưng mà em nghe nói muốn di dân phải cần rất nhiều tiền.”

“Chỉ cần một chút tiền, nhưng mà bọn họ không có tiền, là anh có!”

Du An An ngơ ngẩn nhìn anh, không hiểu lắm lời nói này của anh là có ý gì.

Ý tứ của anh là nói cha mẹ anh không phải là người có tiền, nhưng anh thì có? Nhưng mà chuyện này nghe có vẻ không được hợp lý cho lắm. Dĩ nhiên là, nếu như anh mỗi ngày âu phục phẳng phiu, mỗi ngày đến công ty diện tũ kỹ thuật làm việc, thì đó không phải là chuyện cần phải nghi ngờ nữa, nhưng vấn đề là anh chỉ là một công nhân trang hoàng bình thường không phải sao?

“Sao lại ngơ ngác nhìn anh? Muốn anh hôn em sao?” Na Nghiêm đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô, nhướn lông mày cười tà.

“Không phải a, anh lo mà lái xe đi!” Cô hờn dỗi nói.

“A, thật thất vọng.”

Cô đỏ mặt trừng anh một cái.

“Na đại ca.” Một lát sau, Du An An mở miệng gọi anh.

“Sao?”

“Không sao.” Cô ôn nhu nói với anh. “Sau khi kết hôn hai chúng ta có thể cùng nhau cố gắng, mặc dù chuyện bác trai, bác gái muốn sống ở nước ngoài đối với chúng ta có thể là một gánh nặng lớn một chút, nhưng mà hai người kiếm tiền so với một người vẫn hơn, cho nên cuộc sống của chúng ta sẽ càng lúc càng tốt, nên chúng ta phải cùng nhau cố gắng lên.”

Na Nghiêm thâm tình liếc nhìn cô một cái, không nhịn được lắc đầu cười nhẹ, nhưng trong lòng lại thở dài thật sâu.

Cô nương gốc ghé này cho là anh cười cô là vì muốn cô hỗ trợ kiếm tiền nuôi gia đình sao? Thật là khờ khạo đến mức làm cho người ta không còn lời nào để nói, nhưng cũng khiến cho anh uất ức, đau lòng đến không chịu được. Cô tại sao có thể thiện lương như vậy, đáng yêu như vậy, chịu một nhọc lại vô oán vô hối* như vậy? Thật là một cô gái gốc ghé mà.

(*vô oán vô hối: ko oán trách, ko hối hận)

Thừa dịp xe dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, anh kim lòng không được kéo cô tới, hôn cô thật sâu, cho đến khi phía sau truyền đến tiếng bóp còi thúc giục, anh mới luyến tiếc buông cô ra.

Du An An kiêu nhan đỏ bừng, xấu hổ đến mức chỉ thiếu không có chui xuống dưới ghế ngồi mà giấu mình đi.

Trời ạ! Bọn họ cũng mới vừa hạ cửa sổ xe, khó trách cô vừa nãy trong lúc mơ hồ thật giống như đã nghe thấy tiếng huyết sáo, thật sự là rất mất thể diện, quá mất thể diện a!

“An An, anh sẽ cho em tất cả hạnh phúc và vui vẻ, anh buổi sáng đã nói với em, có còn nhớ không?” Anh cầm tay cô lên, ôn nhu nói với cô.

Du An An vẫn mang theo vết đỏ bừng nhàn nhạt trên mặt, bỗng nhiên lộ ra vẻ mỉm cười hạnh phúc động lòng người. Cô gật đầu với anh.

“Tốt lắm, vậy nói cho anh biết căn nhà trong mơ của em hình dáng như thế nào.” Anh cầm tay cô đưa lên miêng ôn nhu hôn nhẹ.

“Trong mơ sao?” Cô mỉm cười, nét mặt từ từ chìm vào ảo tưởng và ước mơ, sau đó chậm rãi mở miệng. “Em muốn một ngôi nhà có vườn cây, có tường rào, có sân cỏ, lúc mùa xuân đến hoa cỏ sum xuê, một màu xanh ngát, quần áo đã được giặt sạch sẽ tinh tươm phơi trên cây gậy trúc theo gió tung bay, được ánh mặt trời chiếu lên ấm áp. Phòng ốc của chúng ta không lớn, chỉ cần có hai lầu là tốt rồi, nhưng em hy vọng nó mỗi góc đều có thể tràn đầy hơi thở ấm áp.”

“Còn gì nữa không?”

“Ở trên ban công lầu hai có một cái xích đu, buổi tối gió nhẹ đưa ấm áp, chúng ta có thể ngồi ở chỗ đó cùng nhau ngắm sao, hàn huyên một chút chuyện sinh hoạt hàng ngày.”

“Vậy trong phòng em muốn trang hoàng theo phong cách nào? Phong cách Âu? Nhật? hay Trung Quốc?”

“Trang hoàng là của sở trường của anh, em không hiểu rõ, dĩ nhiên tùy anh quyết định.” Cô toàn tâm tín nhiệm anh.

“Được, vậy chuyện trang hoàng tùy anh quyết định.” Na Nghiêm thật tình gật đầu, thật giống như bọn họ đã có sẵn một căn nhà như vậy, chỉ còn thiếu mỗi việc phải trang hoàng như thế nào là chưa có quyết định mà thôi.

“Chỉ cần chúng ta đều thật sự cố gắng làm việc, em nghĩ đến lúc chúng ta về già, nhất định có thể có được một ngôi nhà như vậy, phải vì ngôi nhà trong mơ của chúng ta mà cùng nhau cố gắng!” Du An An vui vẻ nhìn về anh, kiên định nắm chặt tay anh.

“Lúc chúng ta về già sao?”

“Có lẽ không đến mức quá già, bốn, năm mươi tuổi, hoặc là năm, sáu mươi tuổi là có thể mộng đẹp trở thành sự thật.” Trong mắt cô tràn đầy quang mang hy vọng đối với tương lai.

“Bốn, năm mươi tuổi hoặc năm, sáu mươi tuổi?”

“Dạ.”

Na Nghiêm vẻ mặt càng lúc càng kỳ quái, muốn nói nhưng lại thôi, sau khi nhìn cô một cái, mới nhỏ giọng lẩm bẩm tự nói. “Nói không chừng có lẽ không cần phải chờ lâu như vậy.”

“Linh...”

Đồng hồ báo thức ở bên cạnh giường vang lên, Du An An liền mở mắt, nhanh chóng bấm tắt chuông báo thức. Cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông trên giường vẫn nhắm nghiền hai mắt, không nhận được thở nhẹ, thật may là không có âm ỉ đến anh.

Hôm nay là ngày cha mẹ của Na Nghiêm từ nước ngoài trở về, máy bay sẽ tới phi trường quốc tế vào lúc hai giờ chiều.

Cô mặc dù chưa ra mắt hai người, nhưng từng hàn huyên trong điện thoại với bọn họ mấy lần, phát hiện ra bọn họ thật là đôi vợ chồng rất cởi mở và vui tính, mỗi lần nghe thấy bọn họ ở đầu bên kia điện thoại thay phiên nhau không ngừng kể chuyện linh tinh về con mình, luôn làm cho cô cười khom lưng.

Cô thích cha mẹ của anh, thích đến mức cô dù là con dâu xấu cũng muốn nhanh chóng gặp mặt bố mẹ chồng.

Nhưng mà dù có muốn gấp cũng vô dụng, bởi vì máy bay hai giờ chiều mới có thể đến, cho nên buổi sáng nếu không có chuyện gì làm, cô đang định vẫn cứ theo lẽ thường tới công ty đi làm, nhưng mà Na Nghiêm cũng không chịu, nói rằng ba mẹ xế chiều đã tới nơi, cô đã sắp là còn dâu lại còn muốn đi làm thì thật sự không nên. Cuối cùng cô hỏi anh, vậy cô nên làm gì? Không ngờ anh lại cười về mặt đắc ý trả lời: ngủ cùng anh. Thật là làm cho cô không phản bác được, vừa bực mình vừa buồn cười.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, ánh mắt ôn nhu nhìn người đàn ông đang lúc ngủ say. Cô thật sự là may mắn, đời này có thể gặp anh, lại có thể làm cho anh yêu mình.

Không nhận được nghiêng người, cô nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên môi anh.

Ngẩng đầu lên, sau khi xác định không có đánh thức anh, cô liền cẩn thận nhắc ra cánh tay đang ôm trên eo mình, động tác nhẹ nhàng chuẩn bị bước xuống giường.

Nhẹ một chút, khẽ khàng thôi, tuyệt đối không được đánh thức anh.

Cô không ngừng thăm tự cảnh báo mình, bởi vì ngoại trừ chuyện không muốn bị anh ép ở nhà theo anh đi ngủ, lãng phí thời gian có thể làm việc kiếm tiền, còn do anh gần đây mỗi ngày đều làm việc đến tối muộn, kiệt sức mới về nhà, sau khi về nhà lại không chịu biết điều một chút đi ngủ, mà còn cứ quẩn lầy cô yêu đương một trận, sau đó mới nguyện ý thỏa mãn ôm cô nhắm mắt ngủ.

Như vậy không thì thôi, nhưng mà hết lần này tới lần khác sáng sớm hôm sau anh lại khẳng khẳng muốn lái xe đưa cô đi làm, khiến cho giấc ngủ chưa đầy, quầng thâm trên mắt cũng xuất hiện, làm cho cô nhìn thấy vừa tức giận vừa đau lòng, nhưng rồi lại hoàn toàn không có cách nào ngăn cản anh.

Cho nên, nếu buổi sáng hôm nay anh không phải đi làm, thì cứ để cho anh ngủ thật đã đi! Cô nhất định phải cẩn thận hơn nữa, ngàn vạn lần không thể đánh thức anh.

Suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, cô mới từ trong chăn bông rời đi ra ngoài, chân cũng còn chưa kịp dò xuống giường, một bàn tay to từ phía sau lưng lập tức vươn tới ôm lấy hông của cô, dùng lực một chút, cô lại lần nữa rơi vào trong lồng ngực của anh.

“Sáng sớm em muốn đi đâu?” Giọng nói trầm thấp mới vừa tỉnh ngủ khàn khàn gợi cảm.

“Àm ỉ đến anh sao?” Cô trong lòng thở dài.

“Không phải là em, là đồng hồ báo thức, mặc dù nó vừa vang lên em đã vội tắt đi.” Anh vùi sâu mặt mình vào cổ cô, ngái ngủ rừ rừ.

“Thật xin lỗi.”

Anh yên lặng không nhúc nhích, cô đang cho là anh có thể lại ngủ tiếp, thì Na Nghiêm đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi. “Em mới vừa rồi muốn đi đâu? Muốn chuồn em đi làm sao?”

Cô lắc đầu, có chết cũng không dám thừa nhận, tránh cho anh lại tiếp tục muốn tẩy não cô, không ngừng nói cho cô hiểu không nên lại vì tiền mà lo lắng, còn nói anh rất có tiền, có tiền đến mức dư dả cho bọn họ cả đời ăn uống vô tận, thậm chí muốn cô dứt khoát chuyện công việc từ bây giờ, chuyên tâm làm phụ nhân để anh nuôi...

Anh nha, thật là nói dối không chớp mắt, nếu như anh thật sự có tiền như vậy, có cần thiết mỗi ngày phải làm việc đến mức kiệt sức sao? Thương yêu cô thì cứ nói rõ, cần gì xem cô là con nít ba tuổi mà lừa gạt a? Thật sự là... Ai!

“Thời gian còn sớm, anh ngủ tiếp đi.” Cô nhẹ nhàng đưa tay mơn trớn vệt thâm quầng dưới mắt anh.

“Em sẽ ngủ cùng anh sao?” Na Nghiêm nhìn cô không chớp mắt.

“Ừ.” Cô gật đầu. Nếu như chỉ có cách này mới có thể làm cho anh biết điều một chút nằm ở trên giường ngủ, thì cô cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nghe thấy câu trả lời của cô, anh nhất thời hài lòng nhếch lên khóe môi, sau đó xoay người đặt thân mình trên người cô.

“Na Nghiêm?” Du An An phản ứng không kịp, anh đã cúi đầu bắt đầu hôn liếm đôi môi của cô. “Na..., khoan đã, anh không phải là buồn ngủ sao?” Cô vừa đưa tay đẩy anh, vừa liếc chết tránh né nụ hôn của anh.

“Anh có nói như vậy sao?” Anh mút lên bả vai thơm của cô, hơi thở đã bắt đầu trở nên nồng đặc.

“Có mà.” Cô muốn né tránh, bắt đắc dĩ cả người bị anh đè ép, căn bản không thể động đậy, hơn nữa, chết tiệt, hô hấp của cô cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

“Anh sao lại không nhớ rõ vậy.” Anh mơ mơ hồ hồ vừa nói, vừa hôn hít một đường xuống tới trước ngực cô, rồi lập tức đem nụ hoa đã đứng thẳng mềm mại vào trong miệng.

Du An An rên lên một tiếng, không nhịn được rướn người lên. Người đàn ông này vốn là muốn làm gì thì làm như vậy, không để cho anh được như ý thì anh tuyệt đối không bỏ qua.

Bỏ đi, dù sao có nói anh cũng không nghe, khuyên cũng khuyên không được, lãng phí thời gian cùng anh giảng đạo lý, chỉ bằng giúp anh tiết kiệm chút sức lực, để cho anh sớm một chút nhận được điều anh muốn. Cô dùng phần lý trí còn thừa lại suy nghĩ, sau đó nhanh chóng quyết định.

Cô đưa tay xoa lên cơ ngực bẽn lẽn của anh, sau đó vuốt ve từng đường nét trên người anh, tới cơ bụng rắn chắc mạnh mẽ, biến bị động thành chủ động chậm rãi đi tới nơi trung tâm phát ra dục vọng, sau đó cầm lên vật to lớn cứng rắn của anh. (a... ử... *té xỉu*)

Không nghĩ tới cô đột nhiên trở nên to gan như vậy, nhiệt tình như vậy, Na Nghiêm cả người cứng ngắc, nhất thời gằm nhẹ ra tiếng.

Cô kiều nhan đỏ hồng, hơi thở khê khàng, ngượng ngùng nhìn anh nhắm mắt say mê, đưa tay đưa đẩy anh ngã xuống giường, sau đó xoay mình ngồi lên trên người anh.

Anh vào lúc này mở to mắt nhìn cô, trong cặp mắt giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Em muốn làm sao?” Anh toàn thân cơ bắp căng chặt, thanh âm khàn khàn, thở dốc trầm trọng.

Cô không trả lời, chỉ là đỏ mặt, dùng động tác vừa trúc trắc vừa tuyệt hảo, cùng vẻ mặt mê người, chậm chạp nhắc mình ở trước mặt anh, sau đó gắng gượng từng tắc từng tắc đâm vào nơi mềm mại của mình.

Na Nghiêm bỗng nhiên gằm nhẹ một tiếng, cũng không thể kiềm chế kích tình đã nổ tung trong cơ thể được nữa, hai tay thật chặt giữ lấy eo của cô, cuồng đã dùng sức ấn cô xuống đụng chạm thật mạnh vào mình.

Kích tình ở trong người bọn họ bộc phát ra nhanh chóng mà trước giờ chưa từng có, tiết tấu bọn họ đụng chạm vào nhau càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng dồn dập, đến khi anh một lần cuối cùng dùng sức vọt vào trong cơ thể cô, trong nháy mắt nổ tung trong đỉnh điểm cao trào, đưa bọn họ cùng nhau tới thiên đường.

Anh rốt cuộc cũng thỏa mãn ngủ, còn cô, đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Hết chương 8.

10. Chương 09

Có cảm giác mình đã ngủ đến xế chiều, Du An An hoảng sợ giật mình từ trên giường nhảy dựng lên, quả thực khó có thể tin.

“Na đại ca, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, không xong rồi!” Cô dùng sức lay lay Na Nghiêm hai mắt vẫn khép chặt, đang nằm ở trên giường ngủ.

“Sao vậy?” Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, thậm chí còn muốn kéo cô về trong lòng ngực tiếp tục ngủ.

“Đừng làm loạn nữa, nhanh lên một chút, đã một giờ rồi à!” Cô đẩy tay anh ra, bối rối kêu to, sau đó tay chân luống cuống nhảy xuống giường, tùy tiện cầm lên một bộ quần áo, rồi lập tức vọt vào trong phòng tắm đi rửa mặt, đến khi cô từ trong phòng tắm lao ra, không ngờ tới anh lại vẫn còn nằm ở trên giường không nhúc nhích.

“Na đại ca!” Cô khó tin lên tiếng hô to.

“Đừng nóng vội, thời gian vẫn còn dư dả.” Anh thấp giọng trấn an.

“Dư dả chỗ nào? Máy bay hai giờ đã đến, bây giờ đã một giờ chúng ta còn ở nhà, anh còn nằm ở trên giường, em thậm chí ngay cả phải mặc quần áo thế nào cũng chưa biết. Làm sao bây giờ, sao có thể như vậy? Anh động tác nhanh lên một chút, mau dậy đi!”

Cô gấp đến độ giống như một con kiến bò loạn trên chảo nóng, vọt tới tủ treo quần áo đi tìm y phục, rồi lại vọt tới bên giường kéo anh, quả thực bận tới mảy mòi mặt.

“Máy bay mặc dù hai giờ đến, nhưng mà còn đi qua hải quan, thời gian chờ lấy hành lý ít nhất cũng phải tốn chừng một giờ, hai chúng ta chút nữa đi cũng còn kịp.” Anh tỏ vẻ thần nhiên.

“Đúng rồi, chúng ta còn chưa có ăn cơm trưa.” Cô bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện còn chưa làm.

Bộ dạng của cô thoát nhìn rất giống đang giận mình, Na Nghiêm đi tới bên người cô, ôn nhu vòng tay nhốt cô lại, cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô. “Em đừng khẩn trương như vậy.”

Nụ hôn của anh khẽ vuốt ve làm dịu cảm xúc nôn nóng của cô. Cô hít sâu một hơi, hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái. “Chỉ cần anh động tác nhanh lên một chút, em sẽ không khẩn trương như vậy.”

“Vâng, phu nhân.” Anh biết điều một chút gạt đầu, xoay người đi vào trong phòng tắm.

Cô không nhận được nhếch lên khóe miệng, sau đó nhanh chóng xoay người làm chuyện mình nên làm.

30 phút sau, sau khi bọn họ mỗi người ăn nhanh một chén cơm chiên trứng liền vội vã ra cửa, khi thang máy đang đi xuống lầu một, Du An An đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Chúng ta lấy xe chỗ hàng của anh đi, vậy sau đó chỉ có thể để cho bọn họ ngồi tắc xi trở về sao?” Xe vận tải của anh chỉ có hai chỗ ngồi, chỗ hành lý còn có thể, chứ làm sao chỗ người được a?

“Anh không có nói muốn lấy xe vận tải đi.”

Sau khi cửa thang máy mở ra, anh nắm tay cô đi ra khỏi thang máy, đi ngang qua chỗ bình thường anh vẫn đậu xe tải, đi tới trước một chiếc xe hơi có vẻ như là xe SUV* phía trên có một lớp bao phủ chống bụi.

(*SUV: Sport Utility Vehicle, kiểu xe thể thao đa chức năng, hầu hết được thiết kế chủ động 4 bánh và có thể vượt những địa hình xấu)

“Anh mượn xe của hàng xóm sao, xe của ai vậy?” Cô tò mò quay đầu hỏi.

“Của anh.”

“A?” Cô ngơ ngác trở mắt nhìn anh.

“Đừng phát ngây người, tới giúp anh một việc.” Anh lại chớp thời cơ hôn lên môi cô, mỉm cười hướng dẫn cô thu xếp lại lớp bao phủ chống bụi.

Nhìn anh vẻ mặt bình tĩnh, Du An An nghĩ thầm mình vừa nãy chắc là nghe lầm sao, chiếc xe này làm sao có thể là của anh? Hơn nữa khi cô nhấc lên lớp bao phủ chống bụi, còn nhìn thấy nhãn hiệu xe lộ ra.

BMW?

BMW SUV?

Mặc dù cô đối với xe cô không am hiểu nhiều, nhưng mà nhãn hiệu xe này không phải là rất quý sao? Tại sao có thể có người yên tâm đem nó đi ượn? Hơn nữa quan trọng nhất là, Na Nghiêm làm sao dám lái đây a? Nếu như lái xe không cẩn thận xảy ra va chạm, bọn họ làm sao có tiền sửa chữa nha?

Cô trong phút chốc lui về sau một bước.

“An An?” Na Nghiêm khó hiểu nhìn cử động kỳ quái của cô. “Lên xe đi.”

Cô dùng sức lắc đầu, lại lui về sau hai bước.

“An An?”

“Na đại ca, xe này quá đắt tiền, anh đem chìa khóa xe trả lại cho người ta, đừng mượn có được hay không? Nếu như chúng ta lái xe không cẩn thận làm trầy xước, hoặc là xảy ra va chạm, chúng ta cũng không bồi thường nổi.” Cô vẻ mặt đầy lo lắng.

“Anh không phải mới vừa nói xe này là của anh sao?” Anh cười đi lên phía trước, nhẹ nhàng đẩy cô vào trong xe.

Du An An ngây người như phỗng nhìn anh, cho đến khi anh ngồi lên xe, thay cô thắt dây an toàn, khởi động máy xe, lái ra khỏi bãi đậu xe, cô mới đột nhiên hồi phục tinh thần lại.

“Na đại ca, anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy, chiếc xe này tại sao có thể là của anh? Anh đừng nói giỡn.” Cô không thể tin được chiếc xe xa hoa này là của anh.

“Em có muốn xem giấy tờ xe không? Phía trên đúng là viết tên của anh, anh không có nói giỡn.” Liếc nhìn cô một cái, anh nhún mày nói.

“Nhưng mà...” Cô vẫn là vẻ mặt không tin, cảm thấy đây chỉ là lấy cớ để làm cho cô yên tâm. Nhưng mà cô còn chưa kịp yên lòng, thì xe cũng đã bị anh lái đi. “Anh phải lái cẩn thận, biết không? Ngàn vạn lần không nên chạy quá nhanh, cũng không nên đi quá sát xe người khác, biết không?” Cô cẩn trọng dặn dò.

“An An, anh thật sự là người có tiền.” Anh không biết nên nói gì, chỉ có thể lặp lại câu nói không biết đã nói với cô bao nhiêu lần.

“Em biết, anh đã nói một trăm lần rồi.”

Nghe ngữ khí của cô căn bản là không tin anh.

“An An, anh nói là sự thật, anh...”

“Anh chuyên tâm lái xe đi, đừng nói chuyện.” Cô cắt đứt lời anh, hai mắt bận rộn chú ý trước sau trái phải của chiếc xe, thật giống như cô đây mới đang là người lái.

Na Nghiêm không tiếng động thở dài, quả thực không biết nên làm thế nào với cô nương ngốc nghếch này mới là tốt.

Có lẽ cứ để như thế này đến khi gặp lại ba mẹ, nhờ bọn họ tới nói cho cô biết chuyện này, cô mới có thể tiếp nhận chuyện anh thật sự là một người có tiền a!

Anh mặc dù sinh ra ở một gia đình thường thường bậc trung, trình độ học vấn cũng chỉ có tốt nghiệp chuyên khoa, hơn nữa cũng chỉ là một công nhân giúp người ta trang hoàng, nhưng bởi vì nhiệt tâm giúp người cùng quan hệ nhân duyên, trong suốt khoảng thời gian khủng hoảng SARS*, gặp phải rất nhiều trường hợp không còn khả năng trả phí trang hoàng, hoặc là không muốn trả phí, cho nên trực tiếp đem bất động sản bán hoặc tặng cho anh, sau khoảng thời gian SARS đó anh đã phát tài.

(*SARS: một dịch bệnh bùng nổ ở Trung Quốc năm 2003)

Thật ra thì lúc mới bắt đầu anh chỉ là muốn thu mua để giúp đỡ, thay mặt giải quyết hậu quả cho những người không muốn, hoặc là muốn nhưng không bán được nhà đất, ai ngờ lại có ngày biến thành ông trùm bất động sản.

Lúc đó vì muốn giúp người ta thu mua nhà đất, anh ngay cả nhà cửa của ba mẹ, xe cộ cũng đem cầm đi thế chân vay tiền, bản thân còn thiếu ngân hàng cùng với rất nhiều bằng hữu một đồng tiền, rất nhiều người không chịu cho anh mượn tiền thậm chí còn cười anh là người điên, nói rằng cả Đài Loan sắp xong đời rồi, anh còn mua nhiều bất động sản như vậy làm cái gì?

Nhưng sự thật đã chứng minh là anh đúng, bởi vì sau khi khủng hoảng SARS đi qua, giá nhà đất không bao lâu sau lại bắt đầu tăng vọt, cho nên anh lúc trước vốn là chỉ tốn ba trăm vạn đã mua được nhà, bây giờ có thể bán lại được tới sáu trăm vạn, trong nháy mắt buôn bán lời gấp đôi.

Hơn nữa nói ra có thể sẽ làm cho người ta khó có thể tin, lúc trong tay anh có nhiều bất động sản nhất tính ra thậm chí còn hơn ba trăm căn.

Tóm lại, anh bây giờ thật rất có tiền là được rồi, tiếp tục làm việc trang hoàng chỉ là bởi vì hứng thú mà thôi, không ở trong các khu nhà cao cấp mà chỉ ở trong căn hộ cũ, chỉ là bởi vì đây là căn nhà trọ đầu tiên mà ba mẹ anh tiết kiệm cả đời mới mua được, cũng chính là căn nhà giúp anh bây giờ kiếm được nhiều tiền, cho nên anh đối với nó có tình cảm đặc biệt.

Nhưng mà có câu ‘thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn’, sau này không lâu anh sẽ phải chuyển vào ngôi nhà trong mơ của bà xã anh. Nơi đó có tất cả mọi hy vọng mong ước của cô, có vườn cây, có tường rào, có sân cỏ, có cây gây trúc, còn có cái xích đu trong mơ của cô.

Anh gần đây đang gia tăng đẩy nhanh tốc độ trang hoàng trong nhà, đoán chừng không quá nửa tháng nữa là có thể xong việc, anh đã có chút khẩn trương muốn xem vẻ mặt cô lúc cô nhìn thấy lễ vật kết hôn anh vì cô mà chuẩn bị.

Liếc một cái sang bà xã tương lai đang ngồi bên cạnh vẫn đang căng thẳng, mắt liếc bốn phương, tai nghe tám hướng, Na Nghiêm khoe miệng khe nhếch lên, thật hy vọng ngày đó có thể đến nhanh một chút a!

* * *

“Vân Phi?”

Mang theo chút tâm tình căng thẳng và nụ cười hoan nghênh, Du An An đi theo Na Nghiêm đi về phía cha mẹ của anh, chẳng qua là cô không nghĩ tới cô còn không chưa kịp lên tiếng gọi bọn họ, đã nghe thấy cái tên của người mẹ đã qua đời mười lăm năm mà rất lâu rồi không có ai nhắc đến – Vân Phi.

Cô chăm chăm không chớp mắt nhìn Na mẫu.

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì đó nha? Đây là An An, mẹ không phải là đã sớm biết tên của cô ấy rồi sao?” Na Nghiêm hướng về phía mẹ mình cau mày nói.

Na phụ tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, nhìn sang bà xã của mình, rồi lại quay đầu nhìn Du An An, cũng nhin không được lên tiếng hỏi theo. “Vân Phi?” Chỉ là ngữ khí của ông so với bà xã có nhiều hoài nghi hơn.

Tại sao lại là Vân Phi? Na Nghiêm không giải thích được lời nói dị thường của ba mẹ.

“Ba, mẹ, hai người rốt cuộc là làm sao? Các người rõ ràng đều biết tên An An, sao lại còn bày ra cái trò đùa nhằm chán này nha?”

“Lưu Vân Phi, Du Quốc Dương.” Không có để ý đến con mình, Na mẫu vẫn chăm chú nhìn thẳng Du An An.

Du An An hoàn toàn không khống chế được nước mắt của mình, trong khoảnh khắc nước mắt rưng rưng trên khóe mắt, sau đó liền rơi xuống.

“An An?” Vừa nhìn thấy nước mắt của cô, Na Nghiêm nhất thời ngạc nhiên sợ hãi kêu lên. “Sao vậy, xảy ra chuyện gì? Anh không quen biết người phụ nữ nào gọi là Lưu Vân Phi, em đừng nghe mẹ anh nói nhảm mà đoán mò, anh tuyệt đối không có bắt cá hai tay vừa quen em gặp gỡ những người phụ nữ khác, em phải tin tưởng anh. Mẹ! Mẹ là trở về phá hủy hạnh phúc của con trai mẹ sao? Con...”

“Na đại ca, không nên.” Du An An vội vàng ngăn cản anh. “Không phải là lỗi của bác gái, tự em... quá kích động.” Cô vừa nói vừa rơi lệ.

“Quá kích động?” Anh hoàn toàn nghe không hiểu ý của cô, chỉ biết mình từng thề sẽ không làm cho cô khóc nữa.

“Đừng khóc, đừng khóc. Anh đã thề sẽ không để cho em rơi nước mắt, cho dù khóc cũng là nước mắt vui sướng, em muốn hại anh phá hủy lời thề, chứng minh anh chỉ là một người đàn ông chỉ biết nói mạnh miệng, chứ cái gì cũng không làm được sao?” Anh vừa ôn nhu không thôi thay cô lau đi nước mắt, vừa nhẹ nhàng hỏi cô.

(Còn tiếp)

Chú thích

- BMW SUV: giá khoảng \$88,900.

- Khủng hoảng SARS: Hội Chứng Hô Hấp Cấp Tính Nặng, được biết đến với tên gọi Bệnh SARS (viết tắt của từ tiếng Anh “Severe acute respiratory syndrome”) là một căn bệnh hô hấp, rất giống với bệnh viêm phổi không điển hình được ghi nhận lần đầu tháng 11, 2002 tại tỉnh Quảng Đông thuộc Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Tháng 3, 2003, Dịch SARS tiếp tục lan rộng ở Trung Quốc, số người nhiễm lên đến 4000 người và gần 200 người tử vong. Bắc Kinh và Hồng Kông là hai nơi dịch bệnh hoành hành nặng nhất. Nhiều trường học, khu vui chơi giải trí phải đóng cửa. Nhiều người nước ngoài tìm cách về nước trong đó có du học sinh Việt Nam tại Trung Quốc. Từ đó SARS bắt đầu lây truyền qua các nước khác trên thế giới, đặc biệt tại khu vực Đông Nam Á (ví dụ như Singapore).

Nguyên nhân lây bệnh là do virus SARS (SARS coronavirus, viết tắt SARS-CoV), một loại virus mới. Tỷ lệ tử vong do căn bệnh SARS là 10%. Từ mùa Thu năm 2002 đến mùa Xuân năm 2003, số lượng người mắc bệnh là 8000 người, số lượng tử vong là 774.

“Đừng khóc, đừng khóc. Anh đã thề sẽ không để cho em rơi nước mắt, cho dù khóc cũng là nước mắt vui sướng, em muốn hại anh phá hủy lời thề, chứng minh anh chỉ là một người đàn ông chỉ biết nói mạnh miệng, chứ cái gì cũng không làm được sao?” Anh vừa ôn nhu không thôi thay cô lau đi nước mắt, vừa nhẹ nhàng hỏi cô.

“Đây là nước mắt vui sướng.” Cô lắc đầu, thanh âm hơi khàn khàn nói. Không ngờ tới trên thế giới này ngoại trừ cô ra, vẫn còn có người nhớ được ba và mẹ cô, cô thật rất cảm động, rất cảm động.

Na Nghiêm không khỏi lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

“Con tránh ra.” Na mẫu bỗng nhiên đẩy anh ra, vươn tay đến ôm Du An An vào trong ngực, ôm thật chặt giống như tìm được con gái đã thất lạc nhiều năm. “Ta nên sớm nghĩ đến, con họ Du, tên lại có ý tứ là bình an. Mẹ con đã nói với ta, tâm nguyện duy nhất của nàng chính là hy vọng con có thể bình an lớn lên, ta sớm nên nghĩ đến.” Bà khóc đỏ mắt.

“Mẹ rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Mẹ?” Na Nghiêm ngây người như phỗng nhìn bọn họ, không nhận được hỏi.

“An An là con gái của người bạn thân nhất của mẹ con hồi còn đi học.” Na phụ ở một bên chậm rãi mở miệng giải thích.

Na Nghiêm kinh ngạc quay đầu nhìn về phía ba. “Ba nói gì?”

“An An là con gái của Lưu Vân Phi, bạn thân nhất tốt nhất của mẹ con.” Na phụ lặp lại một lần nữa.

Na Nghiêm vẫn là vẻ mặt mờ mịt. Lưu Vân Phi, bạn thân nhất tốt nhất của mẹ? Nhưng nếu như là bạn tốt nhất, trong trí nhớ của anh sao lại chưa từng nghe mẹ đề cập tới cái tên này?

“Bác gái, người thật sự là bạn tốt của mẹ con sao?” Du An An hít hít lỗ mũi, ngẩng đầu hỏi thăm. Sự kinh ngạc của cô cũng không thua kém gì Na Nghiêm.

“Đúng vậy.” Na mẫu nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt.

“Thật xin lỗi, con cái gì cũng không biết.” Du An An tỏ vẻ áy náy.

“Con không biết là bình thường, bởi vì trước khi con ra đời, ta và mẹ của con cũng đã mất liên lạc.”

“Xảy ra chuyện gì?” Na Nghiêm tò mò hỏi.

“Chuyện này một lời khó nói hết, chúng ta lên xe trước rồi hãy nói.” Na phụ mở miệng nói.

Na Nghiêm gật đầu, nhận lấy hành lý trên tay ba, dẫn đường đi tới bãi đậu xe.

“Ta và mẹ của con lúc còn ở trong nước là bạn cùng lớp, hai người bọn ta không chỉ học chung một lớp, ngay cả chỗ ngồi cũng ở bên cạnh nhau, cho nên tình cảm của chúng ta cũng tốt hơn, cho đến khi tốt nghiệp ra làm việc ngoài xã hội, thậm chí sau khi kết hôn, tình cảm của chúng ta cũng không hề giảm bớt.” Sau khi lên xe, Na mẫu kéo Du An An ngồi phía sau nói rõ.

“Vậy tại sao các người lại mất đi liên lạc? Hơn nữa con đối với cái tên Lưu Vân Phỉ này một chút ấn tượng cũng không có?” Na Nghiêm hỏi tiếp mẹ.

“Con không có ấn tượng cũng là bình thường, bởi vì khi đó con vẫn chưa tới sáu tuổi, có thể nhớ được cái gì đâu?” Na mẫu thở dài.

“An An là đứa bé sinh ra từ thụ tinh nhân tạo, hai con có biết chuyện này không?” Na phụ đột nhiên mở miệng.

Na Nghiêm cùng Du An An đồng thời ngoài ý muốn mở to cặp mắt. Chuyện này bọn họ dĩ nhiên không biết!

“Ba mẹ con kết hôn đã nhiều năm cũng không có con, vì muốn có được một đứa bé, bọn họ đã cố gắng hết sức, thậm chí táng gia bại sản, thật vất vả mới có được con.” Na mẫu nói. “Sau khi biết đến sự tồn tại của con, mẹ con mang theo vẻ mặt vui mừng và hạnh phúc nói với ta, tâm nguyện duy nhất của nàng chính là hy vọng con có thể bình an lớn lên, sau đó không tới mấy tháng, nàng cùng ba con đã bán đi nhà cửa, không biết dọn đến nơi nào, không còn liên lạc với ta nữa.”

“Tại sao vậy?”

“Nghe nói bọn họ vay mượn nặng lãi rất nhiều tiền, sau đó bởi vì không trả được tiền lãi, không thể làm gì khác hơn là bán nhà để trả tiền.” Na mẫu cảm khái.

“Ba mẹ con, bọn họ thật đối với chúng ta rất khách khí, cứ nhiên không chịu đến nói với chúng ta, cứ như vậy mà mai danh ẩn tích.” Na phụ nhắm mắt lại hồi tưởng. “Chúng ta thật nhiều năm sau mới nghe thấy tin tức có liên quan đến hai vợ chồng bọn họ, chẳng qua là không ngờ tới lại nghe thấy tin tức bọn họ đã qua đời.”

Bên trong xe thoáng chốc lâm vào một bầu không khí đau thương.

“Ba mẹ đã cắt đứt tin tức từ lúc mẹ An An mang thai, chưa hề gặp qua con gái của bọn họ, cũng không biết tên là gì, như thế nào lại đoán được An An chính là con gái của họ?” Na Nghiêm muốn đánh tan không khí đau thương bên trong xe, cố ý dùng giọng nói nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì An An và Vân Phỉ lúc còn trẻ bộ dạng giống nhau như đúc.” Na mẫu tiếng nói mỏng manh trả lời. “An An, con thật sự rất giống mẹ con.”

“Bác gái, cảm ơn người đã nói với con nhiều chuyện có liên quan đến ba mẹ con như vậy, con cho tới bây giờ cũng không biết bọn họ vì con mà phải bỏ ra nhiều như vậy, cảm ơn người.” Du An An hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói lời cảm ơn.

“Ngốc nghếch, nói cảm ơn cái gì, ta mới phải cảm ơn sự xuất hiện của con, nếu không ta cả đời này đều sẽ tiếc nuối, tiếc nuối chưa từng nhìn thấy con, tiếc nuối không biết sau khi mất đi cha mẹ thì con ở đâu, trải qua cuộc sống như thế nào, những năm gần đây, chuyện khiến cho ta vẫn không yên lòng cũng chỉ có con.”

“Thật ra thì chúng ta từng thử nghe ngóng tin tức của con, muốn thu dưỡng con làm con gái của chúng ta, nhưng thủy chung không tìm được con.” Na phụ mở mắt ra quay đầu lại nhìn Du An An.

“Oa ô!” Na Nghiêm đột nhiên hú lên quái dị. “May là không có để các người tìm được nàng, nếu không con chẳng phải là loạn luân yêu em gái của mình rồi sao? Thật là may mắn nha!”

“Người thẳng nhỏ này đang nói hươu nói vượn cái gì đó, toàn là phá hư không khí.” Na mẫu trừng mắt liếc con trai đang lái xe phía trước.

“Con chỉ nghĩ sao nói vậy, như vậy cũng không có gọi là phá hư không khí nha?” Na Nghiêm giả ra vẻ mặt vô tội.

“Các con đã đăng ký kết hôn rồi sao?” Na phụ quan tâm hỏi.

“Còn chưa có, muốn chờ hai người trở lại làm chủ.”

“An An, cha mẹ nuôi của con có biết con muốn kết hôn không?” Na mẫu cầm tay cô.

Du An An lắc đầu. “Sau khi ba mẹ qua đời con là được dì và dưỡng nuôi lớn, nhưng bọn họ cũng không có thu nhận con làm con nuôi.”

“Ngay cả như vậy thì bọn họ cũng vẫn là trưởng bối của con, con nên để cho bọn họ biết, nếu không bác trai bác gái làm sao có thể tới cửa cầu hôn đây?”

“Mẹ, An An bây giờ cũng không có ở tại nhà dì của nàng.” Na Nghiêm vội vàng chen vào nói.

“Vậy con bây giờ ở chỗ nào?”

“Đối diện nhà chúng ta.” Na Nghiêm cướp quyền trả lời.

“A? Đối diện nhà chúng ta?”

“Đúng vậy, An An mua lại căn hộ đối diện nhà chúng ta, nàng rất tuyệt phải không, mới hai mươi lăm tuổi mà thôi đã tự mình mua nhà.” Na Nghiêm tự hào, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo nhếch lên nụ cười.

“Ừ, thật rất tuyệt.” Na mẫu dùng sức gật đầu đồng ý.

“Không có, tiền mua nhà của con gần như tất cả đều là vay, con chỉ thanh toán một chút tiền mặt mà thôi.” Du An An bối rối cúi đầu.

“Vậy số còn lại là dưỡng và dì con giúp con trả sao?” Na mẫu cho rằng ý cô nói chỉ trả một ít là có người giúp cô trả tiền.

“Bọn họ có lòng tốt như vậy cũng mừng.” Na Nghiêm chê cười hừ một tiếng. “Chỉ cần bọn họ không bắt An An mỗi tháng phải đem tiền về nhà hiếu kính bọn họ, ta liền sẽ khen ngợi bọn họ là người tốt.”

“Là tự em muốn cầm tiền trở về, Na đại ca, dù sao dì dưỡng bọn họ nuôi em nhiều năm như vậy, em sau khi lớn lên đương nhiên là muốn hiếu kính.” Du An An vội vàng giải thích.

“Vậy nhất thời cũng đâu cần phải vội như vậy, bọn họ biết rõ em một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, có bao nhiêu áp lực chuyện vay nợ, mới vừa dọn nhà cũng cần dùng tiền, nhưng mà vẫn mỗi tháng đều cầm tiền của em, bọn họ cần bản cũng không biết em cực khổ thế nào, vì một vạn đồng ‘tiền hiếu kính’ mỗi tháng, em chiều nào sau khi tan việc cũng phải đến quán cà phê làm thêm đến mười một, mười hai giờ, ngày nghỉ cũng không có thời gian nghỉ ngơi.” Na Nghiêm trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

“An An, Na Nghiêm nói có thật không?” Na mẫu kinh ngạc hỏi.

“Con chỉ là muốn lời một ít tiền, sớm một chút trả hết nợ mà thôi, không giống như Na đại ca nói.” Du An An nhanh chóng làm sáng tỏ.

“Vậy con rốt cuộc có phải là sau khi chuyển ra ở ngoài, mỗi tháng đều cầm một vạn đồng về nhà hay không?” Na mẫu nhìn cô không chớp mắt.

Do dự một chút mới gật đầu, cô không rõ làm như vậy có khiến ẹ chồng tương lai mất hứng hay không, bởi vì không có một người nào, không có một bà mẹ chồng nào vui vẻ khi con dâu cầm tiền về nhà mẹ đẻ, càng đừng nói chi là nhà dì dưỡng, cho dù cô còn chưa cưới cũng vậy.

“Bọn họ cũng nhận?” Na mẫu khá kinh ngạc.

Cô lại do dự một chút mới gật đầu.

“Không có một chút khước từ hay do dự?”

Du An An ngẩn người, lập tức nhanh chóng gật đầu. “Có có có, dì con bà ấy... Dì và dưỡng vốn là không muốn nhận, là con cứng rắn muốn bọn họ nhận lấy, bọn họ mới bằng lòng nhận, con... Con không có nói dối.”

“Ha ha...” Na Nghiêm đột nhiên lên tiếng phá ra cười, mà Na phụ ngồi ở một bên ở ghế sau cạnh Na mẫu cũng nhếch lên khóe miệng.

“Con, con nói sai cái gì rồi sao?” Du An An vẻ mặt không rõ ràng lắm đã phát sinh chuyện gì, kinh hoảng hỏi.

“An An, em có từng nghe qua một câu nói này chưa?” Na Nghiêm nhin cười hỏi.

“Nói cái gì?”

“Giấu đầu lòi đuôi.”

Na phụ và Na mẫu nghe vậy, cũng không nhin được nữa cười ra tiếng.

“Em...” Cô trong nháy mắt mặt đỏ lên, vừa thẹn vừa quẫn nhìn sang Na mẫu ngồi bên cạnh, không biết nên xin lỗi như thế nào về hành động nói dối của mình, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ có thể hóa thành ba chữ. “Thật xin lỗi.”

“Ta vừa rồi không có trách con, nói xin lỗi làm chi?” Na mẫu vỗ nhẹ tay cô.

“Con không nên nói dối.” Du An An cúi đầu tội lỗi.

“Con cái này không gọi là nói dối, gọi là thiện lương. Ta thật cảm thấy kiêu ngạo thay Vân Phi, có thể sinh ra con một đứa con gái vừa thiện lương vừa có hiểu biết như vậy, ba mẹ con ở trên trời nếu có linh, nhất định sẽ cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa vui mừng. Bọn họ nha, thật là không có phúc phận, ra đi quá sớm mà.” Na mẫu nắm chặt tay cô, trong lòng thở dài.

Nói đến đây, bên trong xe không khỏi lâm vào một không khí trầm tĩnh nhàn nhạt sâu bi.

Bởi vì xe chạy trên xa lộ cao tốc nên tốc độ trung bình cũng gần một trăm cây số một giờ, cho nên không bao lâu đã đến Đài Bắc.

“Ba, mẹ, hai người đã đói bụng chưa, có muốn ăn cái gì trước rồi mới về nhà hay không?” Lúc xe chạy vào đường hầm, Na Nghiêm lên tiếng hỏi.

“Trước khi xuống máy bay cũng vừa ăn bữa trưa xong không lâu, ta không đói bụng.”

“Ta cũng vậy.” Na phụ gật đầu.

“An An, còn em?”

“Em không đói bụng.”

“Nói như vậy, chúng ta liền trực tiếp về nhà sao?”

“Được.”

Hết chương 9.

11. Chương 10 (end)

“Na đại ca, dừng xe!”

Du An An đang ngồi ở ghế sau bỗng nhiên lên tiếng kêu to, Na Nghiêm không khỏi quay đầu lại nhìn cô một cái.

“Sao vậy?” Anh hỏi, bởi vì từ đây đến bãi đậu xe ở dưới tầng hầm còn cách một đoạn đường tương đối khá xa.

“Em nhìn thấy dì em.”

“Dì em? Ở đâu?”

“Đứng ở ngay cổng mặc quần áo màu đỏ đỏ.” Du An An giơ tay lên chỉ về hướng cổng lớn, không biết tại sao dì lại đột nhiên chạy đến tìm mình.

Na Nghiêm bật đèn xe, dừng xe lại trước cổng nhà trọ, Du An An lập tức đẩy cửa xe ra nhảy xuống, trực tiếp chạy tới trước mặt người dì đang đứng ở ven đường, nhìn thấy xe tới mà hơi khựng lại.

“Dì, sao dì lại tới đây?”

“An An?” Du Mỹ Hoa ngạc nhiên nhìn cô, rồi lại nhìn về phía chiếc xe sang trọng dừng trước mặt, đột nhiên nói không ra lời. Cô làm sao có thể bước xuống từ một chiếc xe hơi mắc tiền như vậy?

Nếu trưởng bối của nhà gái cũng đã tới, thân là trưởng bối của nhà trai, Na phụ, Na mẫu đương nhiên không thể nào tiếp tục ngồi bất động trên xe, bọn họ sau khi thấy An An bước xuống xe, cũng lần lượt đẩy cửa xe đi xuống.

“An An, mời dì lên lầu ngồi, có việc thì lên lầu rồi hãy nói.” Na mẫu mang theo nụ cười thân thiết trên mặt đi lên phía trước.

“Được.” Du An An gật đầu. “Dì, chúng ta lên lầu trước có được không?”

“An An, hai vị này là?” Du Mỹ Hoa không nhận được nghi ngờ hỏi thăm.

“Bọn họ là...” Du An An không biết nên giới thiệu ba mẹ của Na Nghiêm như thế nào, bởi vì cô chẳng bao giờ nhắc tới chuyện của Na Nghiêm với dì.

“Chúng tôi là cha mẹ ruột của bạn trai An An.” Na mẫu mỉm cười mở miệng thay cô giải đáp vấn đề khó khăn này.

“Cái gì?” Du Mỹ Hoa ngoài ý muốn nhìn về hướng cháu gái, không biết An An từ khi nào đã có bạn trai.

“Thật xin lỗi, dì à, con vẫn chưa nói cho dì biết chuyện này.” Cô lộ ra vẻ mặt áy náy lại có chút ngượng ngùng.

“Được rồi, được rồi, có gì chúng ta lên lầu rồi hãy nói.” Na mẫu vỗ vỗ bả vai của Du An An, nhẹ nhàng thúc giục, đang định đi về phía cửa nhà trọ, lại đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to.

“An An!”

Cô nghe tiếng kêu quay đầu lại, chỉ thấy dưỡng cư nhiên đang ở lối đi bộ đối diện, cách bọn họ đang đứng khoảng mười mét, ba bước cũng thành hai bước chạy nhanh về phía bọn họ.

“An An, đây là ai?” Na mẫu nhỏ giọng hỏi cô.

“Dưỡng con.”

Cô có chút bất lực trả lời, Na mẫu trong nháy mắt lập tức hiểu ra, vị dưỡng này tuyệt đối cũng không phải là người đối xử tử tế với An An trong nhà.

“Các người muốn đi lên phải không? Tôi với các người cùng nhau đi lên.” Ông Tín Kiến vẻ mặt hưng phấn nói, tựa hồ đã nhìn thấy một đồng tiền bay bay ở trước mắt hắn.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn tuyệt đối không thể tin được cháu gái lại có bạn bè hiển hách như vậy, cư nhiên xài một chiếc BMW SUV, một chiếc xe như vậy chào giá cũng tới mấy trăm vạn không phải sao!

Mẹ kiếp, không ngờ tới cô mới chuyển ra ngoài sống nửa năm mà thôi, đã có biện pháp cầu được một con cá lớn như vậy, sớm biết như vậy ban đầu đã sớm đuổi cô ra khỏi cửa.

May mắn, thật là quá thần kỳ! Xem ra chuyện ép bà xã đến đây đòi tiền quả nhiên là đúng, lần này hẳn có thể tiếp tục chơi cổ phiếu, không cần lo lắng thiếu nợ ngân hàng tiền mua cổ phiếu mà bị niêm phong mất nhà nữa.

“Dượng, tại sao dương cũng tới?” Du An An ngữ khí mang vẻ bất an thử mở miệng hỏi. Có một câu nói ‘vô sự không lên điện tam bảo’, mà cô đối với dương cũng hiểu rất rõ, hẳn tới chỗ này tuyệt đối không phải là tới thăm cô.

(*vô sự không lên điện tam bảo: thành ngữ ám chỉ không có việc gì cần cầu khẩn thì không lên chùa)

“Tới thăm mày nha!” Ông Tín Kiến vẻ mặt cười mừng rỡ.

Nghe vậy cô chỉ cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Được rồi, bất kể như thế nào, lên lầu trước rồi hãy nói.” Na mẫu lần nữa thúc giục.

Ông Tín Kiến vội vàng gạt đầu, làm đầu tàu gương mẫu đi vào bên trong nhà trọ, sau khi tìm được thang máy ở chỗ nào, còn nhiệt tâm làm “người giữ cửa thang máy”. “Xin hỏi muốn tới lầu mấy?”

“Lầu bốn.”

Lầu bốn? Thật là điềm xấu*, có tiền như vậy tại sao lại ở lầu bốn nha? Nếu là hẳn thì nhất định sẽ chọn lầu tám hoặc là lầu mười tám, tám nghĩa là phát tài, mười tám thì nghĩa là một đường may mắn, bất quá ý nghĩ của người có tiền thường thường là đoán không ra, có lẽ bên trong đó có cái gì cơ mật nói không chừng.

(*ở Trung Quốc, số bốn là “tứ”, đọc gần giống như “tử” – chết, cho nên bị xem là con số xui xẻo)

Chỉ chốc lát sau, “đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, đã đến lầu bốn.

“A, Na Nghiêm đi đậu xe còn chưa có đi lên, ta quên không mang theo chìa khóa.” Na mẫu lúc đi ra khỏi thang máy mới nghĩ đến chuyện này.

“Bác gái nếu không chê thì trước hết đến nhà con ngồi đã, con nghĩ Na đại ca chờ một chút sẽ lên tới.” Du An An từ trong túi xách da lấy ra chìa khóa, mở cửa nhà. “Mời vào.”

Trong phòng khách bày biện rất đơn giản cũng rất hà tiện, một bộ ghế sa lon cũ, một bàn trà cũ, còn có một tủ TV cũ không có tác dụng, vì phía trên ngay cả ti vi cũng không có. Trên vách tường không có treo gì, sàn nhà cũ gạch men sứ có chút loang lổ, tới gần phòng bếp bên cạnh tường để một cái bàn, hai cái ghế, vừa nhìn cũng biết là dùng để ăn cơm, bởi vì phía trên bày một lọ tương hoa quả đã dùng qua và nửa cái bánh mì nướng chưa ăn xong. Bên cạnh bàn còn có tủ lạnh, là đồ vật mới duy nhất trong nhà.

“A, con mua tủ lạnh sao, An An?” Du Mỹ Hoa vui mừng chú ý tới điểm này.

Du An An tươi cười rạng rỡ gạt đầu. “Dạ, nhưng mà đây là con dùng tiền lì xì của lão bản nướng quán cà phê mà con đang đi làm cùng với bạn bè của chị ấy cho để mua.”

“Lão bản nướng của con bọn họ thật tốt.”

“Dạ.” Cô dùng sức gạt đầu. “Bác trai, bác gái, dì, các người đừng đứng nữa, mau ngồi xuống! Con đi lấy nước ọi người uống. Thật xin lỗi, dương, chỗ này của con không có trà kim huyên mà dương muốn, uống nước lọc có được không?”

“Không cần.” Ông Tín Kiến phát tay một cái, dùng vẻ mặt chán ghét hết nhìn đông lại nhìn tây. Như thế này mà gọi là ghế sa lon sao, màu sắc đều đã biến dị, trong phòng khách cũng không có ti vi, không có gì cả, cái chỗ này có thể sống được sao?

Du An An đi vào phòng bếp rót ba ly nước lọc đem ra ngoài, đưa cho Na phụ, Na mẫu và dì. Ba người bọn họ đều đã ngồi xuống trên ghế sa lon trong phòng khách, duy chỉ có dương dùng vẻ mặt không kiên nhẫn đứng ở bên cạnh cửa, thật giống như vội vàng muốn rời đi.

“Kỳ quái, Na Nghiêm sao còn chưa có lên?” Na mẫu cảm thấy nghi ngờ.

“Con nghĩ anh hẳn là đi trả xe cho người ta.” Du An An tự suy đoán.

“Xe của người ta?!” Ông Tín Kiến kinh ngạc bật thốt lên.

Cô gạt đầu.

“Chiếc xe kia không phải là của hẳn sao?”

“Không phải a.”

“Vậy không phải của hần thì là của ai?”

“Con không biết.”

“Nếu không biết, mày làm sao biết chiếc xe kia không phải của hần?” Ông Tín Kiến gây sự nhìn chăm chăm cháu gái.

“Bởi vì Na Nghiêm lái xe vận tải.”

“Xe vận tải?” Ông Tín Kiến ngẩn ngơ.

“Con trai tôi là làm trang hoàng, công việc cần chở gỗ và công cụ.” Na phụ cười giải thích.

“Đúng vậy a, hại chúng tôi mỗi lần cần dùng đến xe, đều phải đi mượn xe.” Na mẫu thở dài.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ban đầu trong nhà sở dĩ có mua xe, cũng là bởi vì công việc của con trai cần dùng đến, nếu không nhà chúng tôi cũng đâu có mua xe làm gì?” Na phụ vỗ nhẹ lên tay bà xã.

“Đúng vậy a!”

Lúc này, từ ngoài cửa lớn truyền đến thanh âm thang máy đi lên.

“Con tới rồi.” Na mẫu từ chỗ ngồi đứng lên, nhưng mà có một người động tác so với bà còn nhanh hơn.

Ông Tín Kiến đứng ở bên cạnh cửa vội vã mở cửa ra, hần tuyệt đối không tin tưởng những chuyện mới nghe thấy vừa rồi, dù sao cũng không có ai lại đem xe mắc tiền như vậy cho người khác mượn.

Na Nghiêm kéo va li hành lý của ba mẹ đi ra khỏi thang máy, có chút kinh ngạc nhìn thấy một người đàn ông xa lạ từ trong cửa nhà Du An An xông ra, nhưng mà sau khi anh nhìn thấy ba mẹ và An An phía sau, lập tức nhếch lên khóe miệng.

“Con cũng biết là mọi người sẽ vào nhà An An chờ con.”

“Chiếc xe mới vừa rồi là của mày sao?” Ông Tín Kiến hai mắt nhìn chăm chăm anh.

“Chiếc xe vừa rồi?”

“Chiếc BMW SUV mới vừa rồi mà chở cháu gái tao.”

“Tín Kiến, ông đừng như vậy, lúc này bọn họ không phải là đã nói qua chiếc xe kia là mượn sao?” Du Mỹ Hoa lộ ra vẻ mặt tương đối lúng túng.

“Bà câm miệng! Tôi đang cùng người khác nói chuyện, bà mở miệng cái gì?” Ông Tín Kiến hung hãn trách móc quát vợ.

Dì lui về sau một chút, sau đó từ từ cúi đầu, không dám mở miệng nói gì nữa.

“Mày còn chưa có nói cho tao biết xe kia là của mày sao?” Hần một lần nữa đem ánh mắt chuyển tới trên người Na Nghiêm.

“An An, người này là ai vậy?” Na Nghiêm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Du An An đang đứng trong nhà.

Anh đại khái có thể đoán được thân phận của đối phương, nhưng bởi vì chán ghét nói chuyện với hần, nên anh mới cố ý không trả lời vấn đề của hần. Hơn nữa còn có một việc khiến cho anh có cảm giác cần đề phòng, chính là ba mẹ biết rõ chiếc xe kia là của anh, tại sao còn phải nói đó là do mượn tới?

“Ông ấy là dưỡng của em.”

“Dưỡng? Ồ, dưỡng mạnh khỏe, tôi là bạn trai của An An, tôi tên là Na Nghiêm, xin chỉ giáo.” Anh bên ngoài cười nhưng trong không cười nhếch miệng ra vẻ mỉa cười, sau đó vươn tay về phía hần.

Ông Tín Kiến bắt tay anh cho có lệ, sau đó lại thúc giục. “Mày vẫn chưa trả lời vấn đề mới vừa rồi của tao.”

“Vấn đề gì?” Na Nghiêm đầu tiên là giả ra vẻ mặt mờ mịt, nhưng ngay sau đó bưng tỉnh ngộ vỗ tay một cái. “Chiếc xe kia sao, là của lão bản công ty trang hoàng của tôi, người này thật rất tốt, mỗi lần tôi mượn xe hẳn đều nguyện ý cho tôi mượn, bất quá nguyên nhân chuyện này cũng là bởi vì tôi giúp hẳn buôn bán lời không ít tiền, tôi là thợ mộc có tay nghề tốt nhất dưới tay hẳn.”

“Thợ mộc?” Ông Tín Kiến thanh âm giống như là bị người khác bóp chặt cổ họng.

“Chính là làm gỗ, nội thất gỗ trang hoàng trong nhà.” Na Nghiêm nghiêm trang giải thích. “Dượng nếu trong nhà cần trang hoàng lại có thể tìm tôi, tôi sẽ xin lão bản giúp ông chiết khấu bớt ít phần trăm!”

Ông Tín Kiến khiếp sợ đến mức cơ hồ nói không ra lời. Nghề mộc? Một công nhân trang hoàng? Chiếc xe kia không phải của anh, mà là của lão bản? Điều này sao có thể, hẳn không tin!

“Nhà mày ở chỗ nào?” Hẳn nhanh chóng hỏi.

“Nhà tôi? Ở chỗ này nha!” Na Nghiêm chỉ qua phía đối diện, sau đó từ trong túi móc ra cái chìa khóa mở cửa. “Dượng, dì, cha, mẹ, con nghĩ các người hay là dời qua bên này ngồi đi, ít nhất chúng ta bên này còn có ti vi có thể xem, bên trong nhà An An ngay cả ti vi cũng không có.” Anh cười chào hỏi mọi người.

“Cũng đúng.” Na mẫu gật đầu, sau đó nhìn về phía hai vợ chồng Ông Tín Kiến. “Mời đến nhà ta ngồi đi, mặc dù nhà chúng ta có chút cũ, cũng không phải là rất lớn, nhưng mà thật ấm áp và cũng đầy đủ thoải mái, chúng ta còn có thể thuận tiện thảo luận một chút chuyện hôn nhân đại sự của bọn trẻ.”

“Hôn sự?” Du Mỹ Hoa mở to mắt sửng sốt.

“Đúng vậy a, vợ chồng chúng tôi đang định nói muốn tìm thời gian đi chào hỏi hai người, không ngờ tới hai người đã đến đây rồi. Đi, sang nhà tôi ngồi xuống nói chuyện.” Na mẫu thân thiết kéo tay Du Mỹ Hoa, lôi kéo đi về phía cửa nhà mình.

Đổi chỗ, đổi nhà, Ông Tín Kiến có cảm giác vẫn chẳng tốt hơn chút nào, ngược lại còn càng lúc càng tệ, bởi vì nơi này cũng như căn nhà bên kia, gạch và mặt tường cũng loang lổ, mặc dù có ti vi, nhưng dĩ nhiên là ti vi thùng đời cũ, đừng nói chỉ là tivi LCD này nọ, ngay cả ti vi phẳng cũng còn không phải.

Hẳn sai lầm rồi, quá sai lầm rồi.

“Chuyện là như vậy, bởi vì cha mẹ An An đã mất, hai vị nuôi dưỡng con bé lớn lên coi như là thân nhân duy nhất, cho nên chúng tôi muốn hỏi ý của hai người một chút, nếu như hai đứa đã muốn kết hôn, không biết nhà gái có quy tắc gì đặc biệt muốn nhà trai chúng tôi tuân thủ hay không?” Na mẫu nụ cười chân thành nói với Du Mỹ Hoa.

“An An, con cùng vị tiên sinh này thật sự quyết định muốn kết hôn? Các con gặp gỡ bao lâu rồi? Con có chắc chắn con đang làm gì không?” Du Mỹ Hoa không dám xác định hỏi cháu gái, bởi vì chuyện này xảy ra quá đột nhiên, đột nhiên đến mức bà bây giờ còn có chút không thể tiếp nhận.

Du An An hết sức kiên định gật đầu.

“Vậy con xác định muốn cùng vị tiên sinh này kết hôn?”

Cô lần nữa gật đầu, sau đó nói với dì. “Tên của anh gọi là Na Nghiêm.”

Du Mỹ Hoa không chớp mắt nhìn cháu gái một hồi lâu, sau khi do dự trong chốc lát, rốt cục khẽ thở dài một hơi gật đầu đồng ý.

“Nếu như con đã xác định, dì sẽ không ngăn cản con.” Bà quay đầu nhìn hai vị thông gia bên kia. “Na tiên sinh, Na thái thái, nhà gái chúng tôi không có yêu cầu gì, chỉ cần An An có thể hạnh phúc...”

“Ai nói không có yêu cầu?” Ông Tín Kiến đột nhiên cắt đứt lời của vợ.

Mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía hẳn.

“An An là do tôi cực khổ làm việc nuôi lớn, tôi vì nó mười lăm năm nay tốn hết bao nhiêu các người có biết không? Nhà các người nếu thật sự muốn kết hôn lấy nó làm vợ, ít nhất cũng phải lấy ra một chút thành ý đi chứ?” Hai tay hẳn khoanh trước ngực, ung dung mở miệng.

“Xin hỏi thành ý trong lời anh nói là ám chỉ cái gì?” Na mẫu khách khí hỏi.

“Chuyện này còn muốn tôi nói thẳng sao? Đương nhiên là tiền sính lễ.”

“Tín Kiến!” Du Mỹ Hoa khó tin kêu lên, sau đó lập tức chuyển hướng nhìn hai vợ chồng bên kia nói xin lỗi. “Thật xin lỗi, tiền sinh nhà tôi nói giỡn, chúng tôi không nhận tiền sính lễ.”

“Bà câm miệng!” Ông Tín Kiến tức giận trách cứ. “Người cực khổ làm việc kiếm tiền nuôi gia đình là tôi, bà mỗi ngày ở nhà ngồi mát ăn bát vàng, bà thì biết cái gì?”

“An An là con gái của em trai tôi, không phải là con của chúng ta, cho dù có là con của chúng ta, tôi cũng không bán con.” Du Mỹ Hoa khua lên dững khí lớn tiếng phản kháng.

“An An là con gái của em trai tôi, không phải là con của chúng ta, cho dù có là con của chúng ta, tôi cũng không bán con.” Du Mỹ Hoa khua lên dững khí lớn tiếng phản kháng.

“Ai nói tôi đây là đang bán? Tôi chỉ là muốn có một chút tiền hồi báo chẳng lẽ không được sao? Mười mấy năm qua trong nhà tự dưng có thêm một người, có thêm miệng ăn cơm, còn có phí giáo dục, phí dưỡng dục, tôi trước sau vì nó phải thanh toán hết bao nhiêu tiền? Tôi là người nuôi dưỡng nó nha! Chẳng lẽ không thể có một chút hồi báo sao?”

“Ông muốn bao nhiêu tiền, tôi cho ông!”

“Bà có tiền sao? Cho dù có, tiền của bà không phải là cũng do tôi kiếm ra sao, hai mươi mấy năm nay bà có làm việc kiếm tiền sao?”

“Tôi...”

“Dì, không nên.” Du An An lập tức kéo tay dì, nghẹn ngào thấp giọng nói. “Dì không nên vì con mà cãi nhau với dượng, con sẽ đem bán căn nhà kia đi, đến lúc đó sẽ đem số tiền kia đưa cho hai người có được hay không?” Cô miễn cưỡng cười trấn an, cảm thấy vừa khổ sở vừa mất thể diện.

Hôm nay cô và ba mẹ của Na Nghiêm là lần đầu tiên gặp mặt, kết quả lại để cho bọn họ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, gặp chuyện như vậy, cô thật không biết tương lai phải đối mặt với bọn họ như thế nào, bọn họ còn có thể nguyên ý để cô gả cho Na Nghiêm, làm con dâu nhà bọn họ sao?

“Nhà của mày không phải là vay sao? Có thể bán được bao nhiêu tiền?” Vừa nghe thấy có tiền, Ông Tín Kiến ánh mắt cũng sáng lên.

“Nhà của An An sẽ không bán, cho dù bán, tiền cũng là của cô ấy.” Na Nghiêm đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Mày là ai, có quyền gì mà quản chuyện nhà chúng tao?” Ông Tín Kiến quay đầu nhìn, trợn mắt mắng to.

“Ông muốn bao nhiêu tiền sính lễ, tôi đưa cho ông.” Anh mặt không chút thay đổi nhìn hần nói.

“Mày? Mày có tiền sao?”

“Ông chỉ cần cho tôi số tài khoản, muốn kiếm tiền như thế nào là chuyện của tôi.”

“Na đại ca...” Du An An vẻ mặt ưu thương và đầy tội lỗi nhìn anh, trong mắt mơ hồ đã ứa lệ.

“Đừng lo lắng.” Anh ôn nhu trấn an cô, xoay chuyển ánh mắt, giọng nói lần nữa trở nên nguội lạnh. “Ông muốn bao nhiêu tiền?”

“Tao nuôi nó mười lăm năm, mỗi năm lấy mười vạn mà tính...”

“Tín Kiến!” Du Mỹ Hoa khó tin kêu lên.

“Bà không được chen vào.” Hần trợn mắt nhìn vợ một cái, rồi mới tiếp tục nói cho hết lời. “Nếu mỗi năm mười vạn, mười lăm năm tổng cộng là một trăm năm mươi vạn, bất quá tao thấy tụi bay cũng không có nhiều tiền như vậy, cho nên lấy của tụi bay một trăm vạn là được.” Hần mở miệng như sư tử.

“Một trăm vạn? Nhiều như vậy sao?” Na mẫu kinh ngạc hô to.

Du An An cả người cứng ngắc, phát hiện mình không cách nào tiếp tục đứng ở chỗ này được nữa. “Thật xin lỗi.” Cô lập tức đứng lên, sau đó nước mắt như vỡ òa trào ra ngoài nhanh chóng bỏ chạy.

“An An!” Na mẫu đứng dậy muốn kéo cô lại, nhưng bị con trai ngăn cản.

“Để cho cô ấy đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Chúng ta trước tiên giải quyết chuyện trước mắt này rồi sau lại nói.” Na Nghiêm ánh mắt trầm ổn nhìn mẹ.

Biết đại khái con trai đang tính toán cái gì, Na mẫu gật đầu, một lần nữa trở lại trên ghế ngồi.

“Ông mới vừa nói muốn có một trăm vạn có phải hay không?” Sau khi thấy mẹ ngồi xuống, anh mới quay lại Ông Tín Kiến mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Ông Tín Kiến thản nhiên trả lời, một chút xấu hổ cũng không có.

“Theo tôi được biết, An An từ lúc tốt nghiệp bắt đầu làm việc, mỗi tháng đều có nộp một vạn cho các người, mấy năm qua cô ấy ít nhất cũng cho các người ba mươi vạn.” Na Nghiêm không chớp mắt nhìn hần.

“Mày không phải là muốn nói một trăm vạn kia còn muốn khấu trừ bớt ba mươi vạn, mày chỉ muốn đưa cho tao bảy mươi vạn sao?” Ông Tín Kiến không vui nheo mắt.

“Tôi sẽ cho ông một trăm vạn, nhưng mà ông phải viết một tờ cam kết cho tôi.” Trầm mặc nhìn hần một lát, Na Nghiêm chậm rãi mở miệng.

“Cam kết?”

“Không sai.”

“Mày muốn tao viết cam kết như thế nào?”

“Sau này không được lấy bất kỳ lý do gì đến đòi tiền của An An nữa, mười lăm năm công ơn nuôi dưỡng coi như xóa bỏ, từ nay cuộc sống của cô ấy không liên quan đến các người.”

“Được.” Ông Tín Kiến không chút do dự gật đầu.

“Không được!” Du Mỹ Hoa mặt không còn chút máu ngay lập tức lớn tiếng cự tuyệt.

“Bà câm miệng cho tôi!” Hần lại quay đầu lớn tiếng quát trách móc vợ.

“Dì a, dì không cảm thấy làm như vậy là tốt nhất cho An An sao?” Không muốn nhìn thấy người dì duy nhất thật lòng đối đãi tốt với An An bị người chồng vô tình thấy tiền liền sáng mắt quát mắng trách móc, Na Nghiêm nhìn bà nhẹ nhàng nói.

Du Mỹ Hoa trong nháy mắt ngơ ngẩn. Bà biết Na Nghiêm nói rất đúng, nhưng mà không còn liên quan đến nhau thì...

“Dem giấy tới, tao sẽ lập tức viết cam kết mà mày muốn, nhưng mà mày chừng nào mới có thể đem một trăm vạn đến cho tao?” Ông Tín Kiến vội vàng muốn cầm tiền, bất kể vợ mình giấy dựa không thôi.

“Ngày mai.” Na Nghiêm lạnh lùng.

* * *

Bên trong quán cà phê hạnh phúc ánh đèn nhu hòa, mùi thơm cà phê nồng nặc, từ từ vuốt ve làm dịu sự thương tâm khổ sở của Du An An.

Kể từ lần trước sau khi trải qua chuyện với Hoàng Bách Khải, cô cùng bạn tốt Ngụy Thục Mỹ quan hệ càng lúc càng cách xa, cho nên hiện tại cô tâm tình không tốt, điều đầu tiên nghĩ đến chính là lão bản nương ôn nhu bên trong quán cà phê hạnh phúc.

Từ sau khi chạy ra khỏi nhà Na Nghiêm, cô bởi vì không cách nào trở lại căn nhà trọ mới mua chưa tới nửa năm đã phải đem bán kia, cho nên liền chạy xuống lầu, ngồi lên xe buýt, bắt tri bắt giác chạy đến quán cà phê hạnh phúc.

Cô vốn là đứng khóc ở ngoài cửa, không dám đi vào quầy rầy lão bản nướng làm ăn, nhưng bị chị Vu Hàn từ lầu tám trong căn hộ đi ra vừa vịn gặp phải, thoáng cái đã bị chị ấy kéo vào trong quán cà phê giao cho lão bản nướng.

Thành thật mà nói cô thật cảm thấy có chút may mắn vì chị Vu Hàn có việc phải ra ngoài, mới đem cô giao lại cho lão bản nướng dịu dàng chiều cố, nếu không với cá tính của Vu Hàn, chị ấy nhất định không cách nào yên lặng giống như chị Hựu Lăng cái gì cũng không hỏi như vậy, trước tiên cho cô một khoảng thời gian lắng đọng tâm tình rồi mới nói.

“Có khá hơn chút nào không?” Nhìn cô từ phòng rửa tay đi ra ngoài, một lần nữa trở lại ngồi bên quầy bar, Đoạn Hựu Lăng ôn nhu nhìn cô hỏi.

“Dạ.” Cô bối rối gật đầu.

“Muốn nói gì sao?”

Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Hựu Lăng và Vu Hàn, Hựu Lăng lúc nói chuyện luôn là ôn ôn nhu nhu, chậm rãi, không nóng không vội cũng không ép buộc, làm cho người ta hoàn toàn không cảm giác thấy một chút áp lực nào, một cách tự nhiên sẽ đem hết mọi lời bên trong trái tim nói ra ngoài.

Cho nên cô liền đem chuyện phát sinh lúc này ở nhà nói cho Hựu Lăng biết.

“Chị Hựu Lăng, em nên làm cái gì bây giờ?” Sau khi nói xong, cô ngẩng đầu hỏi.

“Em tại sao lại phải lo lắng như vậy?” Hại chị còn cho là bọn họ gây lộn chia tay rồi chứ!

Du An An vẫn là vẻ mặt lo lắng khổ sở.

“Người đàn ông kia hẳn là có thể xử lý tốt mọi chuyện, em căn bản không cần phải suy nghĩ quá nhiều.” Hựu Lăng ôn nhu an ủi.

“Nhưng mà Na Nghiêm cũng không biết được em là một người như vậy, mặc dù em không muốn nói ra, nhưng được chắc chắn sẽ không lấy tiền một lần là đã thỏa mãn.” Cô đỏ mắt, nghẹn ngào nói. “Một trăm vạn? Hẳn rồi cuộc muốn đi đâu mượn một khoản tiền lớn như vậy, lại có ai chịu hẳn mượn, bọn em sau này lại phải tốn vài năm mới có thể hoàn trả một số nợ lớn như vậy?”

Na Nghiêm... Tên đặc biệt như vậy, “hắn” trong miệng cô không phải là ông trùm bất động sản sao?

Chẳng lẽ An An đến bây giờ cũng còn chưa biết, người đàn ông mà cô sắp cưới thật ra là một người siêu cấp có tiền sao? Người đàn ông kia tại sao cũng đã sắp kết hôn, nhưng lại giấu diếm chuyện này với An An? Bất quá đây tất cả cũng chỉ là suy đoán của bản thân mình mà thôi.

“An An...” Đang lúc Hựu Lăng mở miệng muốn nói, chuông nhỏ treo trước cửa tiệm lại vang lên, có khách vào cửa.

“Hoan nghênh quang lâm.” Hựu Lăng mỉm cười quay đầu chào hỏi, một giây sau nhìn thấy người đang đi tới, cùng với vẻ mặt lo lắng của hắn, không tự chủ được chớp nhẹ đôi mi thanh tú. Một nửa kia của An An quả nhiên chính là hắn.

“An An, có người tới tìm em.” Đoạn Hựu Lăng nghiêng đầu nói với cô, cũng quyết định nhân cơ hội thử dò xét xem người này là đang suy nghĩ gì.

Du An An nghe vậy quay đầu nhìn lại, không ngờ tới lại nhìn thấy Na Nghiêm quang minh chính đại bước về phía cô, một giây sau, cô đã rơi vào trong vòng tay mạnh mẽ của anh.

“Đừng không nói một tiếng liền rời đi, nếu như anh tìm không được chỗ của em, anh sẽ lo lắng.” Anh ôm cô dùng lực siết chặt, trong giọng nói cố gắng kiềm chế sự thất kinh sợ hãi.

“Thật xin lỗi, em chỉ là không có cách nào đứng ở đó thêm nữa, cũng không có cách nào quay về một căn nhà sắp không còn thuộc về em.” Hơi sưng sốt một chút, cô nhanh chóng vươn tay ôm lại anh.

“Căn nhà kia vĩnh viễn đều thuộc về em, trừ phi là tự em muốn bán nó đi, nếu không nó vĩnh viễn đều là của em.” Buông lỏng cả vai căng thẳng và giảm nhẹ lực đạo vòng tay, anh ngẩng đầu lên kiên định nhìn cô.

“Nhưng mà chúng ta cần tiền, mặc dù căn nhà kia bán đi cũng không được bao nhiêu, nhưng mà có chút ít còn hơn không không phải sao?”

Na Nghiêm bất lực lắc đầu. “An An, anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, anh có tiền, còn là có rất nhiều tiền, anh bây giờ cái không thiếu nhất chính là tiền.”

“Anh không nên nói dối nữa.” Cô chôn đầu trong lồng ngực của anh buồn bực lên tiếng.

Anh đột nhiên cảm thấy đau đầu quá, anh rút cuộc phải nói như thế nào hay là làm sao mới có thể khiến cho cô tin tưởng mình không có nói dối đây?

“Bộ dạng của anh thoát nhìn thật giống như đang rất nhức đầu, có cần tôi hỗ trợ không?” Đoạn Hựu Lăng lúc này nở nụ cười chân thành mở miệng hỏi. Thì ra là trước kia mình hiểu lầm hần, hần cũng không có lừa gạt An An chuyện hần là người có tiền, mà là An An đưa ngốc này bản thân không tin.

Bởi vì mới vừa rồi lúc đi vào anh chỉ bận rộn lo tìm An An, không để ý bên cạnh cô còn có người khác, lúc này định thần nhìn lại, nhận ra người đứng phía sau cô, anh lập tức dùng sức gạt đầu.

Anh biết lão bản nương quán cà phê này nhất định có thể giúp anh, nếu do Hựu Lăng chính miệng nói ra giá trị đích thực của con người anh, An An nhất định sẽ tin tưởng. Quan trọng nhất là, lão bản nương biết anh nói cũng là sự thật, bởi vì Thiệu Giác, ông xã của nàng, ban đầu chính là mua lại nhà cửa từ trên tay anh, đương nhiên là có nghe qua chuyện truyền kỳ ngày xưa có liên quan đến anh.

“An An.” Đoạn Hựu Lăng nhẹ giọng kêu to, đợi đến khi cô quay đầu nhìn về phía mình, mới ôn nhu hỏi. “Chị Hựu Lăng có bao giờ nói quá sự thật hay là nói dối lừa gạt em chưa?”

Du An An dùng sức lắc đầu.

“Nếu vậy lời nói của chị, em có tin tưởng không?”

Cô lại dùng sức gạt đầu.

“Được.” Đoạn Hựu Lăng hài lòng mỉm cười. “Như vậy em bây giờ phải nghe rõ chuyện kế tiếp chị muốn nói cho em đó!”

“Người đàn ông trước mắt này, cũng chính là bạn trai của em, Na Nghiêm tiên sinh, hần trong giới bất động sản không ai là không biết, không ai là không hiểu, trước giờ chưa từng có ai, sau này cũng không có nhân vật nào lặp lại kỳ tích như vậy. Nghe nói hần ở trong khoảng thời gian khủng hoảng SARS mua vào nhà đất giá thấp, sau này bán lại giá cao, không biết đã kiếm biết bao nhiêu tiền. Nghe nói trên tay hần lúc nhiều nhất có tới hơn ba trăm căn nhà, bây giờ có bao nhiêu thì chị không biết, nhưng ít ra cũng có một trăm căn trở lên. Hần cũng chưa từng nói dối với em, thật sự hần có rất nhiều tiền, điểm này chị thật sự bảo đảm, bởi vì căn nhà bây giờ chị đang ở ban đầu chính là mua từ hần.”

Du An An điếng người, khiếp sợ không nói ra lời.

Chuyện này có thật không? Cô muốn hỏi, nhưng thủy chung không phát ra được thanh âm nào, hơn nữa cô biết chị Hựu Lăng căn bản không cần phải nói dối lừa gạt cô, mà chị cũng sẽ không bao giờ nói dối.

Cho nên, đây tất cả đều là thật sự sao? Na Nghiêm thật sự là một người có tiền, một người có trên trăm căn nhà sao?

Cô chỉ ngây ngốc nhìn anh, phát hiện mình vẫn không cách nào nói ra lời.

“Anh dẫn em đi một chỗ.” Na Nghiêm nắm tay cô kéo cô ra ngoài.

Cô không cách nào từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần để hỏi anh muốn dẫn mình đi đâu, chỉ biết là anh trước khi đi hình như cũng có nói cảm ơn với Hựu Lăng.

Không rõ mình làm cách nào ngồi lên xe, cũng không rõ sau khi lên xe xe đã chạy hết bao lâu, cô chỉ biết là khi xe dừng lại, bốn phía đã thành một mảnh mờ mờ nhìn không rõ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên bức

tường rào một mặt màu trắng, còn anh sau khi tắt máy xe, liền xuống xe đi qua bên cửa phụ, giúp cô mở cửa xe, rồi đỡ cô xuống xe.

“Nơi này là chỗ nào?” Tâm tình khiếp sợ rốt cục cũng hơi bình phục lại, cô bây giờ mới mở miệng hỏi.

“Nhà của chúng ta.” Na Nghiêm ôn nhu mỉm cười, sau đó nắm tay cô, đẩy ra cửa lớn đi vào bên trong tường rào màu trắng. “Anh vốn là muốn đợi sau khi toàn bộ xong việc mới đem nó tặng cho em, nhưng mà để cho em có cảm giác được tham dự vào cũng là một loại quà tặng có phải không? Lại đây, nhìn một chút nhà mới của chúng ta đi.”

Đi vào bên trong căn nhà tối như mực, Du An An chỉ nghe thấy “ba đáp” một tiếng, bốn phía lập tức ánh đèn bật lên, không chỉ chiếu sáng ngồi trong nhà như ban ngày, ngay cả bên ngoài vườn cây cũng phát sáng.

Vừa nhìn thấy thảm cỏ xanh biếc ngoài cửa sổ cùng bức tường rào màu trắng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Na Nghiêm thoáng chốc sững sốt, chân mày nhíu chặt, ôn nhu hỏi. “An An, sao vậy, anh có phải có chỗ nào nghĩ sai rồi hay không, em không vui sao? Chỗ nào không thích em nói cho anh biết, bây giờ đổi lại vẫn kịp.”

Cô chỉ có thể im lặng lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Na Nghiêm chân tay có chút luống cuống, phản ứng của cô cùng với trong tưởng tượng của anh hoàn toàn không giống nhau, anh cho là cô sẽ thật cao hứng, thật hưng phấn nhảy lên nắm tay anh, thậm chí còn có thể hôn anh nói cảm ơn, không ngờ là cô lại khóc.

“An An, anh nghĩ sai ở đâu rồi? Nếu em muốn, anh sẽ đổi lại, thật.” Anh vẽ mặt tội lỗi nhẹ vỗ về lưng cô. Anh rõ ràng đã quyết định sẽ không bao giờ để cho cô khóc nữa, bản thân mình thật là một kẻ ngu ngốc.

Cô lần nữa lắc đầu, sau đó dùng đôi mắt sòng sánh nước nhìn anh, thanh âm hơi khàn khàn nhìn anh nói. “Đây là nước mắt vui sướng.”

Na Nghiêm trợn to hai mắt, bỗng nhiên nhếch miệng cười.

Nguyên lai là nước mắt vui sướng.

“Anh yêu em.” Anh thâm tình nhìn cô hạ thấp giọng trầm trầm.

Cô phút chốc kiễng mũi chân hôn lên môi anh, sau đó mới thâm tình ngắm nhìn anh, trong giọt nước mắt mang theo tiếng cười. “Cảm ơn anh, em cũng yêu anh như vậy.”

~~ Toàn văn hoàn ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-kia-ac-hang-xom>